

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVİRİMCİ SOL

TEMMUZ 2000 SAYI:15

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Hücreleriniz, katliamlarınız, Kafkaslar'daki taşeronluğunuz, Kopenhag kriterleriniz hiç biri, halkın mücadelesini durduramayacak!

**DEVİRİMİMİZ
BÜYÜYECEK!**

Devrimci Sol 15. Sayı İÇİNDEKİLER

Devrimler Sürecek, Devrimcilik Büyüyecektir	Sayfa 3
Devrimci Güzergah... Partimizin Yolu Kurtuluşun Yoludur	Sayfa 10
Hücreler ve Türkiye Gerçeği	Sayfa 20
Uyarıyoruz!	Sayfa 28
Uğruna Öldüğümüz Devrimdir	Sayfa 29
Yoldaşlar...	
Tüm Devrimciler, Demokratlar!	Sayfa 38
Burdur Hapishanesinde Saldırı ve Direniş	Sayfa 41
Eğitimin Özü	Sayfa 52
Kitlelerin Hayatına Girmeli, Dünyasını Paylaşmalıyız	Sayfa 61
AB, Türkiye ve Devrimci Durum	Sayfa 70
Emperyalizmin Türkiye'ye Yüklelediği Rol	Sayfa 79
12 Temmuz Yenilmezliğimizdir	Sayfa 88
Cephe'den	Sayfa 92
Parti'den	Sayfa 101
Şehitlerimiz	Sayfa 103
İcazeticilik ve Legalizm Batağı	Sayfa 108
Türkiye Solunun Asalakları	Sayfa 116
Halk Düşmanları! Halka Sığınmaktan Başka Çareniz Yok	Sayfa 123

Bu bayrak altında and içtik. Destanlar yarattık.

Bu bayrak altında öldük... Daha da öleceğiz!

Zaferi bu bayrak altında kazanacağız!

DEVRİMLER SÜRECEK, DEVRİMCİLİK BÜYÜYECEKTİR!

**EMPERYALİZM
VAROLDUKÇA
“DEVRİMLER
ÇAĞI” KAPAN-
MAYACAKTIR!**

**ANADOLU’YU
EMPERYALİZMİN
“UÇAK GEMİSİ”
GİBİ
GÖRENLER, BU
TOPRAKLARDA
DEVRİMİN
DOĞUŞUNA
TANIKLIK
EDECEKLERDİR!**

**BAĞIMSIZLIĞI,
DEMOKRASİYİ
VE SOSYALİZMİ
SAVAŞARAK
KAZANACAĞIZ!**

19. Yüzyılın sonunda Avrupa ülkelerinde bir devrim beklentisi vardı. Sonra bu beklenti doğuya kaydı... Ama her halükarda bir beklenti vardı. Devrim, şurada veya burada ama mutlaka olacaktı. Oldu da. 1917’de Rusya’da ezilenler iktidarı ele geçirdiler... Dünya halklarının yeni devrimlere tanıklık etmesi için aradan yaklaşık 25 yıl geçmesi gerekti. Doğu Avrupa ülkeleri ve ardından Çin Devrimi’yle dünyanın çehresi değişti. Zor bir devrimdi Çin Devrimi. Emperyalistler ve yerel iktidar güçleri, devrimi engellemek için aklın alamayacağı kadar kan döktüler. Ama zafer halkın oldu... Vietnam devrimini engellemek içinse, ABD tüm ordusunu seferber etti. Ama başaramadı. Dünya devrimlerle sarsılmaya devam etti... 1970’li yıllar Afrika’nın uyanışına tanıklık etti... Afrika’da ulusal kurtuluş hareketleri, Latin Amerika’da devrimci

hareketler, ve Ortadoğu’dan Uzakdoğu’ya kadar, devrim her yerdeydi...

1900’lü yılların 70 yılı, devrimlerin, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin ilerleyiş yıllarıydı.

1980’li, 90’lı yıllar “gerileyiş” yılları oldu.

Gerilemenin nedeni, emperyalizmin, oligarşilerin devrimci ve ulusal hareketler karşısında elde ettiği başarılar değildi. Tersine, emperyalizm ve oligarşiler, gelişen devrimci hareketlerle başedemez durumdaydılar.

Gerileme, devrimini yapmış ülkelerde, “sosyalist sistem”deki çöküşle birlikte ortaya çıktı. Sosyalist iktidarlar yıkıldılar, kapitalist restorasyon süreci başladı. Bu gelişme, devrimini yapma yolundaki ülkelerde mücadele yürüten hareketlerin pek çoğunu olumsuz yönde etkiledi. Kimi barış masasına oturdu, kimi silah bıraktı... Yasal mücadeleye yöneldi...

Dönem, emperyalizm için bir “ilerleme” dönemiymi.

Kendimize güveniyoruz; Güvenimizin kaynağı zengin. Bu kaynakta Marksist-Leninist ideolojimiz var. Bu kaynakta Parti-Cephe'nin devrimci stratejisi var. Bu kaynakta 30 yıllık tarihimiz var. Bu kaynakta şehitlerimiz ve önderliğimiz var. Bu kaynakta 30 yıldır yarattığımız gelenekler ve değerler var...

Ama sanıldığı kadar uzun sürmedi bu. Bugün tarihin seyrinin bu gelişmenin tersine döndüğünü, yani asıl doğrultusuna oturduğunu söyleyebiliriz. Henüz emperyalizmi sarsacak devrimler gerçekleşmiş değil, ama emperyalizmin sosyalist sistemdeki dağılmayla birlikte, dünya halkları üzerinde tam bir tahakküm kuracağını düşünenlerin yanıldıkları görüldü. Halk hareketleri, ekonomik, demokratik, siyasal, kültürel, çevresel çok çeşitli talepler etrafında gelişiyor ve tüm dinamikler gösteriyor ki, daha da gelişecek.

Emperyalizmin “ilerleyiş” yıllarında, adeta zaferini ilan ettiği yıllarda, bu zaferi kabul etmeyip, devrim hedefinden bir milim sapmayanlar, yeniden yükselişin de tarihsel kaldıracı oldular.

İYİMSERİZ; ÇÜNKÜ...

Bakın dünya tablosuna. Bu tabloda devrimcilerin umutsuz, moralsiz olmaları için hiç bir neden yoktur.

Tablodaki her ayrıntı, devrimcilerin öfkesini, azmini ve zafer inancını bileyecek unsurlarla doludur.

21. Yüzyıl'a dair, devrimcilerin iyimser olmaları için iki temel neden vardır.

İyimserliğimizin bir yanı, dünya ve Türkiye koşullarının bilimsel tahlilidir. Bu tahlil bize, emperyalizmin ve oligarşinin içinde bulundukları krizi aşamayacaklarını, halka hiç bir şey veremeyeceklerini, emperyalizmin ve oligarşinin insiyatifindeki sürecin daha çok sömürü ve daha fazla baskı temelinde gelişeceğini gösteriyor. Ne emperyalizm, içinde bulunduğumuz çağın bir devrimler çağı olmasını önleyebilme, ne de oligarşi, Türkiye'yi devrime gebe bir ülke olmaktan çıkarma imkanına sahip değildir.

Emperyalizm çözümsüzlük üretiyor;

Emperyalizm, ekonomisini askeri alanın dışında döndürmeyi başarabilecek bir çözüm bulamamıştır. Son dönemlerde dünya borsalarında yükselen ve özellikle “iletişim, bilgisayar” sektöründeki değerleri ifade eden “sanal ekonomi”, büyük meblağlara ulaşmasına rağmen, kapitalist üretimin temel yapısını değiştirecek nitelikte değildir ve kapitalizmin sorunlarına çare olamaz.

Emperyalistler arası rekabet bitmiş değildir. AB'nin kuruluşu, ABD'nin patronluğunun pekişmesi, çelişkileri bitiren değil, derinleştiren bir rol oynamaktadır. Dünya emekçilerinin anti-emperyalist, ekonomik-demokratik mücadelesi geliştikçe, devrimler emperyalist sömürü alanlarını daralttıkça, bu çelişkiler kaçınılmaz olarak derinleşecektir.

Daha bugünden, yeni dünya düzeninin tüm müdahaleleri çözümsüzlük üretmektedir. İşte, Irak, işte Kosova... Emperyalistlerin kendileri bile çözümsüzlüğü itiraf etmek zorunda kaldılar. Emperyalizmin, yeni dünya düzenine direnenlere karşı yapabileceği başka bir şey de yok işte.

İyimserliğimizin diğer yanında ise kendimize duyduğumuz güven ve

Barışın bedeli asla onurumuz olmayacaktır.” Emperyalizmin varlığı, tüm sömürge ülkelerin ulusal onurlarının her gün her saat çiğnenmesi demektir. Sömürünün varlığı, insan onurunun her an çiğnenmesi demektir. O halde emperyalizm ve sömürü varoldukça, barış olmayacak. Savaşa devam edeceğiz.

kararlılığımız vardır.

Kendimize güveniyoruz; Güvenimizin kaynağı zengin. Bu kaynakta Marksist-Leninist ideolojimiz var. Bu kaynakta Parti-Cephe’nin devrimci stratejisi var. Bu kaynakta 30 yıllık tarihımız var. Bu kaynakta şehitlerimiz ve önderliğimiz var. Bu kaynakta 30 yıldır yarattığımız gelenekler ve değerler var...

Haklı biziz. Doğru biziz. İyi, güzeli biz savunuyoruz. Ahlakı, adaleti biz savunuyoruz.

Bütün bunlara sahip olanların kendine güven duymaması mümkün mü!

Güveniyoruz kendimize. Karşımızdakiler tam bir çürümüşlüğün temsilcisi ve savunucusudurlar. Kitlelere, ne ekonomik, ne siyasal, ne kültürel verebilecekleri hiç bir şey yoktur. Halkın cebinden çalışıyorlar, hak ve özgürlüklerinden çalışıyorlar, kültüründen çalışıyorlar. Böyle iki gücün mücadelesinden devrimcilerden başka kim galip çıkabilir! Er geç doğrular galip gelecektir. Haklılar kazanacaktır. Zafer bizim olacaktır.

YENİ DÜNYA DÜZENİNİN DEMOKRASİ KIRINTILARINA KARŞI; DEVRİM!

Burjuvazi, “sosyalizm öldü” çığlıkları atarken, tabii ki halkın bağımsızlık, demokrasi, eşitlik, adalet taleplerinin sona ermeyeceğini biliyordu. Bunun için de bu taleplerin dile getirilebileceği ama sistem açısından da tehlike yaratmayacak bir kanal da açmalıydı. Bu kanal, “barış, diyalog, uzlaşma...” olarak tarif edildi.

Hem de barışı, diyalogu, uzlaştırmayı, emperyalizm **bizzat müdahaleleriyle** sağlayacaktı. Barıştıracak, uzlaştıracak, demokratikleştirecek, sorunlarını **çözdürtecek**...ti.

Emperyalizmin müdahaleleriyle gelecek demokrasi kırıntıları, kimilerini yoldan çıkarmaya yetti. Emperyalizmin müdahaleleriyle kimi “demokratik” adımlar atılır mı, atılmaz mı, bunu tartışmak bile çok gerekli değil. Atılsa ne olur? Emperyalizmin yeni-sömürge diktatörlüklerine yapın, edin dedikleri nedir ki? Göstermelik haklardan ileri giden tek bir örnek var mı bugüne kadar?

Barış safsatalarıyla yönlendirmeye çalışıyorlar dünyayı. Savaş ve barış üzerine devrimci teorinin tekrarına gerek yok. Devrimciler yıllar önce bu konuda çok net bir sınır çizmişlerdir: **“Barışı bize pahalıya maletmek istiyorlar. Cevabımız şöyle: Barışın bedeli asla onurumuz olmayacaktır.”** Emperyalizmin varlığı, tüm sömürge ülkelerin ulusal onurlarının her gün her saat çiğnenmesi demektir. Sömürünün varlığı, insan onurunun her an çiğnenmesi demektir. O halde emperyalizm ve sömürü varoldukça, barış olmayacak. Savaşa devam edeceğiz.

Reformlar yapılmasın mı? Yapılsın. Ama bizim ufkumuzda çok daha ötesi var. İyi bir reformcu da halkın yaşama koşullarında bazı düzeltmeler yapabilir.

70'li yıllarda devrimcilik revaçtaydı. Adeta doğal bir şeydi... 80'li yıllarda karşı-devrim rüzgarı ve oligarşinin terörü bunu tersine çevirdi... Bu karşı-devrimci gelişme, solu, devrimciliği "soldan" dejenere edenlerden de güç aldı. Bu kesimler devrimciliği kalıplardan kurtarmak adına, tabuları yıkmak adına, her türlü ilkesizliği, kuralsızlığı, ahlaksızlığı devrimciliğe taşıdılar.

"Ama bu, -Che'nin dediği gibi- devrim olmaz. Devrim özveridir, savaştır, geleceğe inanmak, güvenmektir. Devrim, çocuksu reform programlarını aşmak zorundadır."

Reformlar devrim mücadelesinin yan ürünleridir, değilse reformlar için ölmüyoruz, onlar için savaşıyoruz. Savaşımız dünyanın ve ülkemizin çehresinde çok daha köklü bir değişiklik yaratmak içindir.

"SIRADAN" BİR ÇAĞDA YAŞAMIYORUZ, SIRADAN DEVRİMCİLER OLAMAYIZ

Karşı-devrim rüzgarının güçlü estiği son yirmi yıl içerisinde, burjuvazinin ideologları, sosyalizm öldü iddiasına inandırıcılık kazandırmak için "**dinazorluk**" edebiyatını geliştirdiler. Marksizm-Leninizmi savunmak artık dinazorluktu... Devrimciler artık "**kelaynaklar**" gibiydiler...

70'li yıllarda devrimcilik revaçtaydı. Adeta doğal bir şeydi... 80'li yıllarda karşı-devrim rüzgarı ve oligarşinin terörü bunu tersine çevirdi... Bu karşı-devrimci gelişme, solu, devrimciliği "soldan" dejenere edenlerden de güç aldı. Bu kesimler devrimciliği kalıplardan kurtarmak adına, tabuları yıkmak adına, her türlü ilkesizliği, kuralsızlığı, ahlaksızlığı devrimciliğe taşıdılar.

Özellikle bu kesimin devrimciliğe büyük zararlar veren tavırları sonucu, geniş kitleler nezdinde devrimcilik belli ölçülerde prestij kaybına, değer kaybına uğradı...

Ama diyebiliriz ki, bu yıllar boyunca devrimciliğin en az değer kaybına uğradığı,

devrimciliğin prestijinin belli bir düzeyde tutulduğu yerlerin başında ülkemiz geliyor. Çünkü, bu ülkede, bu rüzgara kapılmayan, devrimin değerlerini yaşatan ve savunan, devrim için ölmeye ve öldürmeye devam eden devrimciler vardı.

Türkiye solu, 80'li yılların bu rüzgarını büyük ölçüde hapishanelerde karşıladı. Bu rüzgar kimlerinde varolan teslimiyet eğilimlerini güçlendirirken, biz, can bedeli direnişlerimizle, yalnız cuntanın terörüne karşı değil, bu rüzgarın da karşısına çıktık.

90'lı yıllar ise devrimciliği yeniden büyüttüğümüz, kitleler nezdinde de devrimciliğe dair sarsılan değerleri yerli yerine oturttuğumuz yıllardır.

Ama "devrimci", "sosyalist" sıfatlarını kullanmaya devam eden reformizmin, legal çevrelerin "sulu" politika ve eylemleri, dejenere yaşam tarzları, adları uzunca süre solla birlikte anılan Kürt milliyetçiliğinin pragmatizmi, ilkesizlikleri, halka yönelik eylem tarzı, **devrimciliği kemirmeye** devam etmiştir.

Önümüzdeki süreç, her yönüyle devrimciliğin de büyümesine tanıklık edecektir. Kuşatılmış üslerdeki savaşçılarımızın tek başlarına da olsalar, düşman karşısındaki teslim olmama

Devrimciliği
saflaştırmalıyız.
Yalınlaştırmalıyız.
...Devrimciler,
duygularında,
düşüncelerinde son
yirmi yılın
tortularından oluşan
her türlü kirlenmeden,
bulanıklıktan
kurtulmalıdır.
Bencillikten,
çıkarıcılıktan,
kaygılardan,
fesatçılıktan,
fırsatçılıktan zerre
kalmamalıdır.
Devrimciye yakışan
safliktir.

tavırları, Buca, Ümraniye,
Ulucanlar direnişleri, 1996
ölüm orucu, bu büyümenin
öncü adımlarıdır.

Bu adımları devam
ettireceğiz. Bugün
mücadelenin içindeki her
devrimci, bunu görevinin,
misyonunun bir parçası
olarak görmelidir.
Beyinlerimizde devrimi
büyüttüğümüz ve kitleler
nezdinde devrimciliğin
itibarını yükselttiğimiz
ölçüde, devrim de
büyüyecektir.

Devrimcilik ısrardır,
sabırdır. Toplumların

değişmesi, ayların, yılların
değil, onyılların işidir.
Devrimcilik kararlılıktır.
Çünkü devrimcinin
değiştirmesinin,
dönüştürmesinin karşısına
yüzlerce engel dikilecektir.
Devrimci bu engellerle
boğuşmadan, onları aşmadan
sonuca ulaşamaz. Uzun süreli
bir savaşa girenlerin soluğu
da, sonu getirmeye yetecek
kadar güçlü olmalıdır.

Devrimci olduktan sonra
devrimciliği gözümüzde
sıradanlaştırmaya başlıyoruz.
Tabii devrimciler, kendi
başlarına çok özel, çok
olağanüstü sayılmayabilirler.
Ama yüklendikleri misyon
olağanüstüdür.

Düşünün bir;
emperyalizm, faşizm, onların
devasa orduları... Bunlara
karşı savaşa giriyoruz.
Devrimci kişilik, bu noktada
olağanın dışına çıkar işte.
Bunun ağırlığı olmalı
yaşamımızda. İnsani
ilişkilerde mütevazî, ama
örnek olma anlamında,
devrim mücadelesinin
sorumluluklarını üstlenme
anlamında “sıradan” olandan
farklı olmak durumundayız.

Bu farklılık, düşman
saldırısı karşısındaki
tavrimızda da, kitlelerle,
yoldaşlarımızla
ilişkilerimizde de kendini
göstermelidir. Devrimciye
bakan halktan insan, onda
umudu, adaleti, sevgiyi,
kurtuluşu görmelidir.

Devrimciliği
saflaştırmalıyız.
Yalınlaştırmalıyız. **Halk için
devrimcilik**, tüm
pratiğimizde kendini
göstermelidir. Devrimciler,
duygularında, düşüncelerinde
son yirmi yılın
tortularından oluşan her
tүrlü kirlenmeden,
bulanıklıktan kurtulmalıdır.
Bencillikten, çıkarıcılıktan,
kaygılardan, fesatçılıktan,
fırsatçılıktan zerre
kalmamalıdır. Devrimciye
yakışan safliktir. Tüm
duyguları en güzel haliyle
duyup yaşayabilmektir.

“Gerçek devrimci sevgi
duygusuyla
yönlendirilmiştir. Sevgiden
yoksun bir devrimci
düşünemiyorum. Belki de
bazı büyük yönetici ve
politikacıların sorunu
budur. Ateşli, coşkulu bir
sevgi, soğukkanlı bir
zekayla bütünleşmeli, acı
verebilecek bazı kararlar,
duygusallığa kapılmadan
alınmalıdır. İlerici, öncü
devrimcilerimiz, halkı
sevmeyi ideal olarak
benimsemelidirler.

“Soğuk bir şekilcilikle
köktenci, aşırı doğmalara
saplanmamak, sakatlanmış
bir toplum yaratmamak
için büyük ölçüde
hoşgörölü olmalı, adalete
ve gerçeğe büyük pay
ayırmalıyız. Yaşayan
insana olan bu büyük
sevginin her gün somut bir

eyleme, örnek oluşturacak bir davranışa dönüşmesi için mücadele etmeliyiz...”

Böyle diyor Che. Halk, karşısında, dürüstlüğü ve tutarlılığıyla, sevgisiyle ve acımasızlığıyla, fedakarlığıyla ve kararlılığıyla olması gerekeni görmeli. Gençliğimiz her türlü yozlaştırıcı, dejenere edici duygulardan, davranışlardan arınmak zorundadır.

Che’yle sesleneceğiz yine onlara, Che’nin Havana’da gençlik örgütleri toplantısında söyledikleriyle:

“Her genç komünistin görevi incelikle insancıl olmaktır, insanın özüne, aslına en yakın olacak kadar insancıl olmak; çalışarak, öğrenerek, halkla ve dünyanın tüm halklarıyla sürekli yardımlaşma ve güç birliği içinde, insanın aslına, özüne ulaşmaktır; dünyanın her hangi bir köşesinde bir adam öldürüldüğünde içinde acı bir sezgi uyanacak kadar duyarlı olabilmek ve herhangi bir yerde yeni bir özgürlük bayrağı dalgalandığında çılgınca heyecanlanmaktır.”

Devrimcilik budur. “Duyarsızlık” gibi bir kavram, devrimciliğin doğasıyla çelişir.

En zengin kaynağa, birikime bu konuda sahibiz belki de. Ta Mahir’lerden bu yana, halkımız içinde,

yoldaşlarımız içinde efsaneleşen yüzlerce Parti-Cephe kadrosu, savaşçısı var. Yüzlerce örnek var gözlerimizin önünde. Onlara bakarak, arınarak, devrimciliği büyüteceğiz. Cüretle iddia edebiliriz ki, bu konuda tüm dünyada özgün ve örnek bir yerimiz vardır. Devrimciliği en saf haliyle yaşatan ve sürdüren devrimci hareket Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi’dir. Örneğimizi büyüteceğiz. Herkesin görebileceği hale getireceğiz. Bu doğrultuda attığımız her adım, hem Türkiye devriminin, hem dünya devrimcilerinin kazancı olacaktır.

KARARLILIĞIMIZ, FEDAKARLIĞIMIZ, CÜRETİMİZ KİTLELERİ ETKİLEYECEK, DÖNÜŞTÜRECEK, DEVİRİMİN SAFLARINDA TOPLAYACAKTIR

Arkamızda öyle bir tarih var ki, burjuvazinin ideolojik cepheneliğindeki tüm silahlar bu tarihe çarpıp etkisizleşiyor.

Bu tarihte, eylemlerimizi, stratejimizi bütünleyen şey, geleneklerimizdir. Ve kitlelerin gözünde,

stratejimizden daha da önemli olan, daha fazla dikkate alınan, gözle görülür olan, bunlardır.

Geleneklerimiz, değerlerimiz, yarattığımız devrimci tipi, kitleleri devrime çeker. Bunlar da tabii ki bizim stratejimizden bağımsız düşünülemez.

Yarattığımız destanlar, direnişler, kahramanlarımız, dışı dışı mücadele örneklerimiz, propaganda ve ajitasyon faaliyetinin ihtiyaç duyacağı çok güçlü ve zengin bir malzemeyi sağlamaktadır bize.

Tüm dünyada devrimciler, sosyalistler, son yirmi yılda büyük bir sınav verdiler. Türkiye devrimcileri olarak bu sınavdan alnımızın akıyla çıktık. Bu sonuçları, geniş, daha geniş kitlelere götürmeliyiz. Ölüm orucu gibi bir kahramanlık, kitlelerin burjuva politikacılarla, devrimciler arasında tercih yapmasını sağlayacak önemde ve güçtedir. Ama işte bunları geniş kitlelere anlatabilmeli, kavratılabilmeliyiz.

Öylesine duymuş, dinlemiş olmaları her zaman yetmez. Çünkü onlar aynı zamanda düzenin kuşatması altındadır. Yaşamlarını idame ettirme kaygısının ağır baskısı altındadırlar. Bazen duyarsızlık gibi görünür tavırları, bazen korkaklık, bazen bencillik...

Emperyalizmin

bunalımı mı sona erdi? Kapitalizmin vahşi niteliği mi değişti? Dünyada ve ülkemizde gelir dağılımı mı eşitlendi? Dünyaya ve ülkemize adalet mi geldi? Türkiye'ye demokrasi mi geldi? Bunların hepsinin cevabı hayırsa, devrimler sürecektir.

Ama biz insanlarımızdan kolay kolay umudu kesmeyiz. Bir yazarımızın dediği gibi, *"her insanın derininde kalmış az da olsa bir insanlık damarı her zaman depreşebilir."*

Biz düzenin maişet derdine gömdüğü kitlelerde de, dejenerasyonun bataklığına sürüklediği insanlarımızda da işte o damarı depreştireceğiz.

Ölüm oruçlarında, Türkiye'nin, dünyanın en ücra köşelerinde işte bu damar depreşiyor. Biz kuşatmalarda direndikçe bu damar ayağa kalkıyor.

1990'lı yıllar boyunca ortaya koyduğumuz pratik, devrimciliği adeta yeniden tanımlamıştır. Devrimciliğin yozlaştırılmasına, ayağa

düşürülmesine karşı bir direniş rolü oynamıştır.

Artık devrimciliğin büyümesi zamanıdır. Yüzeysel, çarpıtılmış, sahte devrimcilik ayrışacak, ait olduğu yere -düzene- dönecek, dolayısıyla devrimcilik saflığına ulaşacaktır.

Devrim veya karşı-devrim; devrimcilik veya düzenin sıradanlığı... Netleşme, saflaşma böyle geliyor.

Bu gelişme iyimserliğimizi, umudumuzu, kararlılığımızı pekiştiriyor.

Yeniden toparlayalım; Emperyalizmin bunalımı mı sona erdi? Kapitalizmin vahşi niteliği mi değişti? Dünyada ve ülkemizde gelir dağılımı mı eşitlendi? Dünyaya ve ülkemize adalet mi geldi? Türkiye'ye demokrasi mi geldi?

Bunların hepsinin cevabı hayırsa, devrimler sürecektir.

Emperyalizm ayaklanmalara hazırlanıyor. Oligarşi devrimci örgütleri imha etme, toplumu örgütsüzleştirme planları yapıyor. Demek ki savaş gelişecek. Yumuşama, barışçıl imkanlar üzerine yapılan teoriler, kısa sürede yine çöplükte bulacak kendini.

Sosyalizm kitleler için yeniden çekim merkezi olurken, devrim kitleleri etrafında birleştirecek. *"Sier-ra Maestra'da*

"gerillacılarla köylüler tek beden olmaya başlıyorlar. Bu ortak yaşam, bir mucize değil, önemli bir ihtiyaca cevap veriyor: Bu, bir zorbayı iktidardan uzaklaştırmak için savaş verenlerle, o güne dek hayal bile etmedikleri özgürlüğün ümit ışığını fark eden esir bir halkın, bir yerde karşılaşmasıdır. Ve bir adı var, o, Devrim'dir." (Jean Cormier, Ölüm Nereden... sf. 153)

İşte bu ihtiyaç dünyanın her yerinde ve dünyanın Türkiye'sinde hala süren bir ihtiyaçtır. Bu yaşlı, bu her gün emperyalizm tarafından daha da çirkinleştirilen dünyayı temizleyecek tek şey devrimdir. Kapitalizmin tek alternatifi sosyalizmdir. Kontrgerillanın bir bataklığa dönüştürdüğü ülkemizde pisliği temizleyecek tek alternatif devrimdir. Oligarşi hücre planları, imha planları yapabilir.

Katliamlarla devrimciler tasfiye edilemez!

Adalet, eşitlik, özgürlük savaşçıları hiç tükenmeyecektir!

Halk kitlelerinin adalet, eşitlik, özgürlük talebi dünyanın her yerinde sürüyor. Bu halk denizinde savaşçılar tükenmez. Böyle bir dünyada devrimler durmaz.

Devrimler yaşayacak mücadelevi sürecektir!

Açmazlar, çıkmazlar, tıkanıklıklar içinde devrimci güzergah...

Partimizin yolu Kurtuluşun yoludur

Türkiye'nin son otuz yılı, tarihinin en hareketli dönemidir. THKP-C'nin ortaya çıkışından başlayarak karşı-devrimin gerçekleştirdiği iki cuntaya, kitle katliamlarından halk ayaklanmalarına, yeni bir anayasadan onlarca hükümete, devrimci hareketin ilerleyişlerine ve gerileyişlerine kadar pek çok gelişme sığmıştır bu otuz yıla.

Bu otuz yıl boyunca Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısındaki değişmelere, siyasi gelişmelere ilişkin tesbit ve öngörülerimizde yanılmadık. Güncel siyasi gelişmelere ilişkin, örneğin 1983 seçimlerinde, seçimlerin Turgut Sunalp'ın MDP'sine kazandırılacağı gibi "yanlış" tahminlerimiz olmuştur, ama içinde bulunulan süreçlerin niteliği konusunda hiç yanılmadık. Solda yanılgıların süreklileşmesine karşılık, biz hep "**demiştik**" demek durumunda kaldık.

1980 sonrası, düzenin emperyalizmle işbirliği halinde tahkim edilişi sürecidir. 1982 Anayasası ve 1983 seçimleri, "cunta sonrası" açısından belirleyicidir. Solun büyük bir kısmında bu dönemde "sivilleşme", "demokratikleşme" beklentisi içinde tahliller yapıp politikalar belirlenirken, biz bu dönemin "**açık faşizmin kurumsallaştırıldığı**" bir dönem olacağını

belirttik. Bu dönemin sonrasında da onlar yanlışlarına, biz doğrularımıza devam ettik. 1991 SHP-DYP iktidarı, Kürt milliyetçileri ve solun bir kısmında yine malum "demokratikleşme" beklentileriyle karşılanırken, bu dönem Türkiye tarihine infazlar, faili meçhuller dönemi olarak geçti. 1996'da Susurluk kazası sonrası, sol bıkmadan aynı hatayı tekrarlarlarken, "hiç bir şey eskisi gibi olmayacak" teorilerine karşı "Susurluk Devlettir" tesbitimizle uyarıcı olmaya çalıştık ve "**Pisliği Devrim Temizler**" diyerek kurtuluş yolunun altını bir kez daha çizdik. AB üyeliği konusunda da aynı tesbit farklılıkları yaşandı...

30 yıldır temel konularda aynı şeyleri söylüyoruz; halkın örgütlenmesi, mücadelenin geliştirilmesi, eylem ve örgüt biçimleri konusunda ise aynı şeyleri söylemiyoruz ama siyasi konumumuz açısından aynı yerde duruyoruz.

Türkiye'nin yaşadığı her önemli gelişme, stratejik çizgimizi doğruluyor.

Her önemli gelişme, bu ülke siyasetindeki en özlü sloganlardan biri olan "**Tek Yol Devrim**" şiarını doğruluyor.

Bu otuz yıl içinde, çeşitli siyasi hareketler, dönemsel koşulların etkisi altında, güç

kazandı, öne çıktı, kimisi de yok oldu... Ecevit CHP'sinin "umut" olmasından Kürt milliyetçilerinin güç kazanmasına, silahlı mücadeleyi savunduğu iddiasında olan onlarca "siyasi hareket" in ortaya çıkışından islamcıların gelişmesine, Partimizin kuruluşundan yeni düzen partilerine kadar siyasi güçler haritasında pek çok değişme, gelişme oldu. Zaman **geçici** olanla, **kalıcı** olanı ayırttı. Ve ayırtırmaya devam ediyor.

Ülkenin, halkın sorunlarının tılsımlı reçeteleri yoktur. Sorunların çözümü de, toplumun değişik kesimleri açısından farklı farklıdır. Bu nedenle siyaset sahnesi, her zaman, temsil edilen sınıf veya katmanların tercihlerine göre, birbirinden farklı onlarca çözüm önerisinin birbiriyle çatıştığı bir sahne durumundadır. Belli bir örgütlenme ve program aracılığıyla temsil edilen bu çözümler, her günkü gelişmeler karşısında tekrar tekrar sınırlar; süreç bunları eler.

90'lı yılların başında gerek islamcılar, gerekse de Kürt milliyetçileri, kitlesel düzeyde sağladıkları yükselişle, kendi çizgilerinde bir güç, bir alternatif olma özelliği taşıyorlardı. Bu yanıyla belli bir çekim gücüne sahiptiler. 1990'lı yılların ikinci yarısı ise, bu güçlerin, "alternatif olmaktan uzaklaşma" sürecidir. Sistem, onları içine çekebilmiştir.

Ama bu, sistemin gücünden ziyade, bu güçlerin taşıdıkları siyasal zayıflıkların ve zaafıların sonucudur. Düzene karşı bir konumda siyaset yapıyorlardı. Ama sürecin önlerine çıkardığı açmazları, düzene yanaşarak çözmeye çalıştılar. Açmazları, çıkmazları, tıkanıklıkları içinde boğulup, giderek düzenle bütünleştiler.

Bu iki kesimin gelişmesi, ideolojik, stratejik olarak sağlam bir zeminde durmayanları, oldukça sarstı. Kürt milliyetçiliğinin gelişmesi, pek çok siyasi hareketin "ulusal sorun" konusundaki görüşlerini değiştirmesine yol açtı. İslamcıların gelişmesi ise, solun önemli

90'lı yılların başında gerek islamcılar, gerekse de Kürt milliyetçileri, kitlesel düzeyde sağladıkları yükselişle, kendi çizgilerinde bir güç, bir alternatif olma özelliği taşıyorlardı. Bu yanıyla belli bir çekim gücüne sahiptiler. 1990'lı yılların ikinci yarısı ise, bu güçlerin, "alternatif olmaktan uzaklaşma" sürecidir. Sistem, onları içine çekebilmiştir.

Ama bu, sistemin gücünden ziyade, bu güçlerin taşıdıkları siyasal zayıflıkların ve zaafıların sonucudur.

bir kesiminde halka güvensizliği derinleştirdi, zaten dar olan kitle faaliyetlerini daha da daraltmalarını getirdi, adeta halktan koptular... Biz, bu gelişmeleri elbette değerlendirdik, ama bu gelişmelerin hiç biri bizim temel tezlerimizin, ulusal sorun, inançlar, mezhepler, halk konusundaki tesbitlerimizin yanlışlığının ifadesi değillerdi. Israrla bu konudaki tesbitlerimizi savunmaya devam ettik. Zamanın bizi doğrulayacağını biliyorduk.

Bugün siyaset sahnesinde gelişmeler üzerinde az çok etkide bulunabilen, veya üzerinde hesaplar yapıp politikalar geliştirilen dört kesimi ayırtabiliriz:

Düzen partileri. Kürt milliyetçileri. islamcılar. Devrimciler.

Düzen partileri, gerilemelerini sürdürmektedirler. Hiç bir slogan, hiç bir vaad, onların yeni bir umut rüzgarı estirebilmelerini sağlayamamaktadır. Hiç biri yüzde yirmileri aşacak durumda değildir. Hepsi "**merkez**"e çekilerek birbirlerinden

Ya devrime, ya emperyalizme!

Her milliyetçi hareket,
ya devrimci olacak, ya yeni dünya
düzenine sığınacaktır. Günümüz
dünyasında ulusal hareketlerin
önünde başka seçenek yoktur.
Devrime, sosyalizme yönelmeyen
her ulusal hareketin sonuçta
emperyalizmin denetimi altına girdiği,
yirminci yüzyıl boyunca pek çok
örnekte görüldü.

farksızlaşmışlardır. Kısmen “farklı” duran islamcı ve Kürt milliyetçisi düzen partileri de, merkeze çekilmişlerdir. 28 Şubat, aynı zamanda düzen partilerini disipline etme operasyonuydu ve hiç bir düzen partisi, bu noktada herhangi bir “**direnış**” göstermemiştir.

Kürt milliyetçiliğinin ve ona tabi olan solun yanlışlarını kullanarak, dönemsel koşulların da etkisiyle, son seçimlerde DSP ve MHP kısmen daha fazla oy toplamışlardır, ama bu partilerin oylarının da tek başına iktidar olmaya yetecek bir orandan uzak oluşu, bu etkinin bile halkın geneli açısından ancak sınırlı bir etki olduğunu göstermeye yeter.

Farksızlık içinde, 1982 anayasasının engellemek için pek çok madde koyduğu koalisyonlar süreklileşmiştir. İç politikanın MGK tarafından, ekonominin IMF, Dünya Bankası aracılığıyla emperyalistler tarafından belirlendiği koşullarda zaten onlara fazla iş kalmıyor; onlardan beklenen iyi bir icraatçı olmalarıdır. Bu nedenle düzen partileri adeta kitlelere seslenmeyi de bırakmış, emperyalizme, TÜSİAD’çılara güvence vermeyi temel politika haline getirmişlerdir.

Düzen partilerinin bu gelişmeler sonucunda

halk içinde gerçek bir tabanı olduğundan sözedilemez. Ama bu, düzen partilerinin teşhirinin artık tümüyle gereksiz olduğunu göstermez. Hala kitlelerin önemli bir bölümü için “çaresizliğin çaresi” veya “alternatifsizliğin alternatifi” durumundadırlar.

Kürt milliyetçiliği; 1977’de

PKK’nın kuruluşuyla başlayan süreç, “Bağımsız Kürdistan”dan yola çıkıp ABD’nin dümen suyuna girerek evrimini büyük ölçüde tamamlamıştır. Kürt milliyetçiliğinin ne Kürt halkı açısından, ne de Türkiye açısından hiç bir soruna çözüm vadetmediğinin görüldüğü bu kanlı ve bedeli ağır süreç, hiç kuşku yok ki, halk açısından, devrim teori ve stratejisi açısından öğreticidir.

Ya devrime, ya emperyalizme! Her milliyetçi hareket, ya devrimci olacak, ya yeni dünya düzenine sığınacaktır. Günümüz dünyasında ulusal hareketlerin önünde başka seçenek yoktur. Devrime, sosyalizme yönelmeyen her ulusal hareketin sonuçta emperyalizmin denetimi altına girdiği, yirminci yüzyıl boyunca pek çok örnekte görüldü.

Kemalistler, önlerindeki seçenekleri yanlış tahlil ettiler; onlara göre, ya emperyalizme yaslanacaklardı, ya “milli” bir burjuvazi yaratıp kendi ayakları üzerinde duracaklardı. Milli burjuvazi yaratamadılar. Bu seçenek yirminci yüzyılın dünyasında artık mümkün olmayan bir seçenektir. Gerçek seçenekler yine ikiydi; ama kemalistlerin formüle ettiğinden biraz farklıydı; ya devrime, ya emperyalizme.

Kürt milliyetçi hareket açısından da aynı seçenekler sözkonusuydu. Devrime yönelmediler, gidecekleri tek bir yer kaldı.

Kürt milliyetçiliğinin 1900’lerin başlarından bu yanaki tarihi ayaklanmalar, ihanetler, iç bölünmeler, aşiret kavgaları, yanlış uzlaşmalarla doludur. PKK “**farklı**” olacağız diye çıkmıştı. Barzani gibi Kürt

milliyetçilerinden farklı olduklarını göstermek için, kendilerini tanımlarken “**modern**” sıfatını kullandılar. Ama PKK da Barzanilerle aynı noktaya geldi. Sınıfsallığın olmadığı yerde, modernliğin ne anlamı olabilir?

Sınıfsallık reddedilmiş, milliyetçi çizgide pragmatizm esas alınmıştır. Sosyalist sistemdeki karşı-devrimlerle birlikte, milliyetçilik emperyalizme yanaşmanın yollarını aramaya başlamıştır. Öcalan’ın Suriye’den çıkarılışıyla birlikte, bu arayış fiiliyata dökülmüş, emperyalizmin istediği tüm tavizler verilerek her şey inkar edilmiştir.

Artık bu “**milliyetçiliğin**” ulusal hakların, bağımsızlığın savunulduğu bir milliyetçilikle hiç bir ilgisi kalmamıştır. Emperyalizm ulusallığı, dille sınırlamıştır. Bu çerçeveyi kabul eden milliyetçilik, **yeni sömürgeciliktir**. Emperyalizm “tamam dilini konuş” diyor, işine geldiğinde böyle bir talep ortada yoksa bile, bu talebi teşvik ediyor, hatta “senin devletin olsun” noktasına varılabiliyor kışkırtmalarını. Bu icazetle hareket eden bir milliyetçilik, devlet istediğinde, bağımsızlık istediğinde emperyalizme karşı olmuyor.

Şimdi Kürt milliyetçiliği ABD’li yatırımcıları alkışlayarak, oligarşik devlete “güven” vererek tümüyle düzen içi bir güç olmaya çalışıyor.

Kürt sorununda 1977’den bu yanaki gelişmeler, hiç kuşkusuz öğretici olmuştur. Milliyetçiliğin çözüm olmadığının görülmesiyle, **Kürt sorununun çözümü**, hem devrimciler, hem Kürtler dahil olmak üzere geniş kitleler nezdinde daha netleşmiştir. En azından “**neyin olmayacağı**” net görülmüştür. **Çözüm**, Anadolu halklarının birlikte yaşayacağı bir zemin oluşturmaktır. Hiç kimsenin benim haklarım reddediliyor diye düşünemeyeceği bir zemin. Parti-Cephe çizgisinin 1970’lerden bu yana ulusal sorun için çizdiği çözüm çerçevesidir bu. Ortak örgütlenme, ortak mücadele, Kürt milliyetçiliğinin açmazlarıyla, tikanıklıklarıyla bir kez daha doğrulanmıştır.

Tarihi değiştiremeyiz.
“**Yüzyılların birlikteliği**”nden sözediyorsak, bunun pratik, siyasi, sosyal, kültürel sonuçlarını da görmek gerekiyor. ... Kürtler için de geri döndürülemez şeyler söz konusudur. Kürt halkının hakları belli bir coğrafi alanla sınırlandırılırsa, İç Anadolu’daki, Batı’daki milyonlarca Kürt’ün konumu ne olacak? Şurası Kürtlerin, şurası Türklerin diye ayrıştıramayacağımız bir içiçelikte yaşıyoruz. Ayrılık da bir adaletsizlik değil midir?

Ortak bir devrim, ulusal hakların koşulsuz tanındığı ortak bir devlet... Bu çözüm de sınavdan geçti. PKK’lılar özellikle İmralı’yla birlikte, halklarımız arasındaki yüzyılların birliğinden sözetmeye başladılar. Ama samimi değillerdi, aynı günlerde hala Türk-Kürt çatışmasının teorisini de yapmaya devam ediyorlardı. İkincisi, o halde, daha önce ayrılığı savunurken hareket noktanız neydi? O zaman bu “yüzyılların birliğine” neden sırt çevirmiştiniz? Halk birlikteydi zaten. Kürt milliyetçiliği ayrılığı körükledi.

Tarihi değiştiremeyiz. “**Yüzyılların birlikteliği**”nden sözediyorsak, bunun pratik, siyasi, sosyal, kültürel sonuçlarını da görmek gerekiyor. Şimdi Anadolu’da Ermenilerin toprak hakkını savunmak ne kadar doğrudur, nasıl yapacaksınız? Aynı şekilde Kürtler için de geri döndürülemez şeyler söz konusudur. Kürt halkının hakları belli bir coğrafi alanla sınırlandırılırsa, İç Anadolu’daki, Batı’daki milyonlarca Kürt’ün konumu ne olacak? Şurası Kürtlerin, şurası Türklerin diye ayrıştıramayacağımız bir içiçelikte yaşıyoruz.

Ayrılık da bir adaletsizlik değil midir? Bu

Özgür Halk'ın 2000 Mart sayısında **“Dönemin temel eylem biçimi: Halkın sivil itaatsizliği”** diye yazıyordu. Peki bu sivil itaatsizlikten ne anlıyorlar: *“En genel anlamıyla tarihteki her başkaldırıyı, isyanı, direnişi, ayaklanma ve mücadeleyi bir itaatsizlik olarak tanımlayabiliriz.”* (s.15) Diyelim tanımladık. Sovyet Ekim devrimini, Çin halk savaşı'nı da tarihin en büyük itaatsizlik eylemleri ilan ettik mi tamamdır. Kürt milliyetçiliği tam bir **teorik sefalet** içindedir.

ülkede, Anadolu'nun batısında yaratılmış her şeyde Kürtlerin de emeği yok mu? Bu değerler artık Türk, Kürt, Arap, Gürcü, hepimizindir. Teorik olarak ayrılığı reddetmeyiz. Ama bugünün koşullarında, sosyalizmi hedeflemeksizin ayrılığı savunan varsa, bu emperyalizme yeni bir uydu olalım, Barzani gibi olalım demektir. Emperyalizme karşı halkları güçlendiriyor mu, ayrılık o zaman gerekli ve doğrudur.

PKK ve Kürt milliyetçiliği, emperyalizmin ve oligarşinin dümen suyuna girdiği noktada, halk kurtuluş savaşının stratejik bir müttefiki olmaktan çıkmışlardır.

Peki **“demokrasi mücadelesi açısından”** durumları nedir?

Bugün demokratik mücadele açısından da “koparıp alan” değil, oligarşiye güven veren, icazeti esas alan bir konumdadırlar.

Milliyetçilik, zaten pek sevdiği “provokasyon teorisi”ne de artık daha fazla başvurmaktadır. Hadep'li belediye başkanları gözüaltına alındığında, kitlenin tepkisini kendileri dizginlediklerini, sokağa çıkılmaması için çaba sarfettiklerini söylediler. Niye

dizginliyorsunuz? Ulucanlar'da katliam seyrediliyor. Ve bu tavır Kürt milliyetçiliği içinde tartışılmıyor bile. Herşey oligarşiye **“güven vermek”** için. Bu, “demokrasi mücadelesi”ni de düzenin iznine tabi kılmaktır.

Bu çizginin teorisi de yapılıyor. Özgür Halk'ın 2000 Mart sayısında **“Dönemin temel eylem biçimi: Halkın sivil itaatsizliği”** diye yazıyordu. Peki bu sivil itaatsizlikten ne anlıyorlar: *“En genel anlamıyla tarihteki her başkaldırıyı, isyanı, direnişi, ayaklanma ve mücadeleyi bir itaatsizlik olarak tanımlayabiliriz.”* (s.15) Diyelim tanımladık. Sovyet Ekim devrimini, Çin halk savaşı'nı da tarihin en büyük itaatsizlik eylemleri ilan ettik mi tamamdır. Kürt milliyetçiliği tam bir **teorik sefalet** içindedir. Bu teorik sefalet örneği yazı şöyle sürüyor: *“21 Yüzyıl Manifestosu bu itaatsizliğin programlı biçimidir.”*

Bu teorik sefaleti bir alıntıyla örnekleyip geçelim: *“Mitra, güneş tanrısı Mezopotamya halklarının inancı olarak herşeyin yaratıcısıydı. Yaradılışın temelinde ışık vardır. Bu Zerdüşt'de daha sistemlidir. Aydınlık ile karanlığın, iyilik ile kötülüğün çatışmasına dönüşür. İsa'nın şahsında sonsuz olanla buluşmaya dönüşür. Işık sonsuz bir insan sevgisi ve yaratımıdır. Mani'de kutsal 'Işık Bahçeleri'nde somutlaşır. Nesimi, Hallac-ı Mansur'un derileri yüzülür. Pir Sultan darağacında can verir. Tümünün ışık birikimi Önderlik'te bir ışık nehrine dönüşür... Tüm insanlığın Mezopotamya'da karanlığa gömülmek istendiği bir çağda, ışık felsefesi ile yeniden insanlığı aydınlatır ve kutsal kurtuluş yolunu gösterir.”* (Özgür Halk, sayı 103, 15 Mart 2000)

Kürt halkına, işbirlikçi, icazetçi, düzen içi çizgiyi benimsetebilmek için, her türlü **“teorik saçmalama”** serbest! Kürt halkının sahip olduğu örgütlenme, direnme ve savaşma dinamiklerinin tasfiyesi, ABD Operasyonu'nun öncelikli hedeflerindendir.

Öcalan'ın teorileriyle bu tasfiye sürdürülüyor. Bu tasfiyeye karşı çıkan PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları ise, halen PKK'yı bu noktaya getiren sömürgecilik teorisiyle, milliyetçilik çizgisiyle, tarihsel pragmatizmleriyle köklü bir hesaplaşma yapmaktan uzaktır.

Öcalan talimatını veriyor: *“Baharda kesin hamle filan olmayacak. Oyuna gelinmeyecek. PKK'nın her şeyi dikkate alması gerekir. Devleti tehdit konumunda olmamalı.”* (Özgür Halk Özel Eki 2)

Talimat yerine getiriliyor. PKK devlet için bir tehdit değil. Kürt milliyetçiliği Diyarbakır'da artık Demirel'leri, Yanki'leri alkışlıyor.

İslamcılar; İslamcılarının özellikle

1980'li yılların ikinci yarısından itibaren giderek belirgin hale gelen yükselişi üzerine sayısız inceleme yapıldı. Makaleler, kitaplar, dizi yazılar birbirini izledi. Eklenebilecek farklı yönler olmakla birlikte, bu gelişimin özü şudur; Solun bıraktığı boşlukta, bu boşluğu doldurması için oligarşinin de desteğiyle gelişip güçlenmiştir. Tüm düzen partileri çeşitli biçimlerde bu gelişmeye hizmet etmişlerdir. 1980'li yıllar, sol açısından oldukça olumsuz uluslararası koşullar demekken, islamcılar açısından ise, uluslararası platformda İran devriminden güç alan olumlu bir ortam sözkonusudur.

İslamcı yükseliş, asıl olarak Refah partisinde somutlaşmıştır. “Radikal” islamcı kesimler, tarikatlar, her biri kendi özgülünde bir gelişme kaydetmiştir, ancak, hepsinin aktığı asıl kanal yine Refah kanalı olmuştur. Oligarşi, islamcılarını iktidara gelmesi için değil, devrimci gelişimi engellemesi için desteklemiştir. Ama islamcı kesimin kendi iç dinamikleri devreye girmiş ve oligarşinin beklediğinin ötesinde bir gelişme ortaya çıkmıştır.

İktidar islamcılar için tam bir sınav yeri

oldu. İktidar koltuğu, islamcılığın Türkiye için bir alternatif olup olmadığını gösterdi. İslamcılarının iktidardaki başarısızlığı, söyledikleriyle yaptıkları arasındaki büyük çelişki, MGK'nın onların iktidarını engellemesi, yarıda kesmesi nedeniyle değildir. Tersine, MGK'nın Refah'ı iktidar koltuğundan uzaklaştıran müdahalesi, bir bakıma islamcı hareket için “**kurtarıcı**” da olmuştur; hala bazı sloganlarını, söylemlerini sürdürebilme imkanı ellerinde kalmıştır. Türkiye için, halk için uygulanabilir hiç bir projeleri yoktu. “**Adil düzen**” başta olmak üzere, tüm vaatleri, kaba bir demagojiden ibaretti. Mevcut sömürü ve bağımlılık düzenine ise karşı değillerdi ve olamazlardı.

Amerikancılıkları, anti-batıcılıkları yalandı. İktidardayken de, muhalefetteyken de pek çok defa görüldü ki, onlarla hemen uzlaşıyorlar. Bu konuda ne ideolojik açıdan, ne de ekonomik çıkarları açısından zorlanmıyorlar. Belki tek zorlandıkları nokta, kendi tabanlarına o güne kadar söyledikleriyle yaptıkları arasındaki çelişkidir.

Sıkışınca yine islamcılık, yine “batı düşmanlığı”... Ama din kardeşliği de sözde. İşte Irak. Emperyalizm katletmeye, bombalamaya devam ediyor, “din kardeşleri”nden en küçük bir tepki yok. Öyle bir sorunları yok. “İslam alemi” deyip duruyorlar. Öyle bir şey de yok. Sınıflar var, sınıfların çıkarları var... Bu “**islam alemi**” dedikleri birbirlerini nasıl aldatıyor, nasıl satıyor, bilmeyen yoktur.

İslamcı kesimin bir başka yüzü, **Hizbullah**'ın **mezar evleriyle** birlikte geniş kitlelerin gözünde açık hale geldi. İslamcılar, ne emperyalizm karşısında, ne faşist düzen karşısında net bir tavra sahip değillerdir. İflah olmaz bir pragmatizme sahiptirler. Ve iflah olmaz bir anti-komünizm saplantısı içindedirler. İşte bu ideolojik yapı, onların düzen tarafından rahatlıkla **kullanılabilmesini** getirmektedir. Dini,

İslamcıların ve Kürt milliyetçilerinin politikaları, olaylar karşısındaki tepkileri o kadar çok **benzeşmektedir ki**, adeta birine bakarak diğerinin tavrını tahmin etmek mümkün hale gelmiştir. Sorunları ele alış tarzları, beklentileri, benmerkezcilikleri aynıdır. Aynı beklentilerle, aynı icazetçi ruh haliyle Sezer'i alkışladılar. Aynı mantıkla AB'ye evet demektedirler. Milliyetçiler de, islamcılar da emperyalizme karşı savaşılamaz. Kapitalizm karşıtlıkları da biçimseldir.

mezhepleri kullananlar, kullanılır. Bu artık neredeyse siyasetin bir kuralı halindedir. Türkiye'de de böyle olmuştur.

Kendi dışındakileri kafir, düşman ilan eder. Hatta kendi dışındaki mezhepler de kolayca düşman ilan edilir. Tam emperyalizmin, işbirlikçilerinin istediği ortam. İslamcı kesim kendi içinde de bölük pörçüktür. Oligarşi, tarikatların çok ama bölük pörçük olmasını ister. 28 Şubat operasyonunun nedenleri arasında, tarikatların Refah çatısı altındaki yakınlaşmasının da payı olsa gerek. Nitekim, MGK'nın müdahalesi sonrası, tarikatların kimi, oligarşiye güven vermek için olmadık soytarılıklar yaparken, kimileri de yelkenlerini yeniden diğer düzen partilerine kırmışlardır. Sonuçta, devrimcilere düşmanlıklarıyla, halkı mezhepler, tarikatlar aracılığıyla bölmeleriyle, oligarşinin **"böl-parçala-yönet"** siyasetine uygun bir araç durumundadırlar.

Özgürlük ve demokrasi konusundaki tutarsızlıkları ise gerek iktidarları döneminde, gerekse de "türban" mücadelesinde çok net görülmüştür. Devrimciler katledilsin, devrimcilere işkence yapılsın, umurlarında değildir, hatta alkışçısı bile olurlar. Ama böyle

olduğu için, bu tutarsızlık, hem onları tecrit etmiş, hem de tutarsızlık kendi içlerinde de ciddi çelişkilerin, soru işaretlerinin ortaya çıkmasına yolaçmıştır. Türban konusunda asgari bir eylemliliği bile sürdüremez hale gelmişlerdir. Haklar ve özgürlükler mücadelesinin çok sınırlı alanlarında birlikte olabilmek için bile, islamcıların çok ciddi muhasebeler yapmaları gerekir.

İslamcıların ve Kürt milliyetçilerinin politikaları, olaylar karşısındaki tepkileri o kadar çok **benzeşmektedir ki**, adeta birine bakarak diğerinin tavrını tahmin etmek mümkün hale gelmiştir. Sorunları ele alış tarzları, beklentileri, benmerkezcilikleri aynıdır. Mesela Cumhurbaşkanlığına Sezer'in seçilmesinde tavırları aynıdır. Aynı beklentilerle, aynı icazetçi ruh haliyle Sezer'i alkışladılar. Mesela, aynı mantıkla AB'ye evet demektedirler. Milliyetçiler de, islamcılar da emperyalizme karşı savaşılamaz. Kapitalizm karşıtlıkları da biçimseldir. **"Kürt işadamları"**, **"müslüman işadamları"** diyerek kapitalist sömürüyü ve sömürüden pay almayı meşrulaştırmışlardır.

İslamcı kesimin yöneticileri, kodamanları, emperyalizm ve kapitalizmle böylesine bütünleşmişken, **islamcı tabanda** düzen muhalifi bir kesim olduğu açıktır. Bu tabanda, Refah'ın devrimcilerden çalınmış sloganlarının etkili olması, bu tabandaki **"anti-emperyalist, anti-siyonist"** duyguların güçlü oluşu, devrimciler açısından bu tabanın görmezden gelinemeyeceğinin başka göstergeleridir.

Aynı islamcı tabanda **"devletçi"**, **"itaate yatkın"** bir eğilim de vardır. Hizbullah türü örgütlenmelerin bu tabanda kolayca örgütlenebilmesi ve bu örgütlenmelerin aynı kolaylıkla devlet tarafından kullanılabilmesi de bu çelişkili yapının sonucudur.

İslamcılar, karşı karşıya kaldıkları tikanıklıklarda, özgürlüklerin, inançların çiğnendiği noktada, muhalif yanlarını geliştirmek yerine, düzenle uzlaşmayı tercih

etmişlerdir. Refah’a, Fazilet’e oy veren kitlenin önemli bir kesimi nezdinde, onların da bir umut, alternatif olma özelliği kalmamıştır. Bugün kitle içindeki etkileri, 1990’lı yılların başındaki “soldan çalınmış” sloganların etkisinden çok, dini bağlar ve çıkar ilişkilerine bağlıdır. Bu temelde de kitle üzerindeki etkileri belli ölçülerde sürecektir. Ama o kadar. Kitlelerin taleplerine sahip çıkan bir mücadele rüzgarı, bu kitlenin büyük bölümünü kendi doğal saflarına çekecektir.

Sol; Türkiye solunun önemli bir kesimi bugün ne gelişmeler üzerinde önemli bir etkendir, ne de herhangi bir politikanın belirlenmesinde hesaba katılan bir güç durumundadır. Belli bir güce sahip bir kaç siyasi hareket ise, PKK’yla girdikleri BDG sürecinde kendilerini siyasi olarak adeta inkar ettiler. Kimileri için bu süreç elbette çok daha önceden başlamıştı. Beyinleri durmuştu gerçekten. Ulusal hareketi desteklemek devrimciler açısından meselenin bir yanındı. Ya öteki yanı? Devrimcilerin ulusal hareketi eleştirme, etkileme görevi yok muydu? Eleştiri yapmayan ama “etkilemeye” çalışan kimilerinin ise “etkileme” biçimi ve anlayışları farklıydı. PKK’yı etkilemenin bir yöntemi olarak PKK yağcılığını teorileştirdiler. PKK’ya ne kadar yanaşırsak, ona ne kadar yedeklenirsek, ne kadar yağ çekersek o kadar etkileriz sandılar. Bu yedeklenmenin, PKK eylemlerine gidip pankart açmanın teorisini de **“Kürt kitleyle içiçe olmak”** diye yaptılar.

Taklitçilik uç noktaya vardı. O **“Zilanlaşma”** diyordu, öteki hemen bir başka isimle aynı şeyi söylüyordu. Roma sürecinde kravatlar takılıp Öcalan’ın “Roma Yürüyüşü”ne katılındı... Öcalan’ın gizli servislerin kontrolündeki seyahatleri ve nihayetinde Türkiye oligarşisine teslim edilmesi, çok öğreticiydi. Ama yine öğrenemediler. PKK’nın 6. Kongre’sinde yine

“tek muhatap Başkan” kararı alındı. Başkanın durumu ortadaydı! Artık başka şeye bakmanın ne alemi vardı? Ama solun sözünü ettiğimiz kesimleri, 6. Kongre’de de **“olumluluklar”** bulmaya devam etti.

Sol öyle bir hale gelmişti ki, PKK Kürt-Türk çatışmasının teorisini yaparken bile, hala bu çember içinden çıkamıyor, dahası, sağa sola “sosyal şoven” diye saldırmayı sürdürüyordu.

Musibet öğretirdi, ama doğruyu söylemek gerekirse, bir kaç şey hariç, çok sayıda musibetten öğrenmemeyi başardı kimileri. Emperyalizm Öcalan’ı teslim etmeseydi, Kürt milliyetçiliği emperyalizmi kökten unutacaktı. Gerçi hatırlamaları da bir işe yaramadı ama, en azından onların dışında bazı kesimlerin gözünü açtı. PKK hayranı bazıları **Mavi Çarşı** eylemini bile savunacak noktaya gelmişti. Ama yine bu vesileyle devrimcilik ne, devrimci eylem nedir, bir kez daha tartışıldı. Herkes bütün bu gelişmeler ışığında olup biteni sorgulama ihtiyacı duydu. BDG süreci bitti, ama onun günahları hepsinin sırtında kaldı. Ciddi bir muhasebe cesareti gösterebilmiş değiller henüz. PKK’ya yedeklendikleri bu yılların Türkiye soluna verdiği zararları göremediler henüz. Veya gördüler, itiraf etmeye cesaretleri yok.

Bir kısmı ise, PKK’nın geldiği noktayı, **“silahlı mücadelenin başarısızlığı”** olarak göstermekte acele etti. Çünkü 70’li yılların ortalarında silahlı mücadeleyi savunanları “kitleden kopukluk”la suçlayanlar, özellikle 90’lı yıllarda bu nakaratı tekrarlayamaz haldeydiler. Çünkü bu ülkenin en kitlesel siyasi hareketi, silahlı mücadeleyi de en ileri düzeyde uygulayan siyasi hareketti. Bilinen eleştiri klişelerini kullanamıyorlardı, **dilleri paslanmıştı**. PKK’nın yenilgisi, paslı dilleri çözdü ve PKK değerlendirmesi yapmak yerine, silahlı mücadele düşmanlığı yapmaya başladılar. PKK şahsında açığa çıkan silahlı mücadelenin yanlışlığı değil, silahlı mücadeleyi

Yolumuz uzundur. Doğrulanmış bir yolda yürümenin moral ve stratejik gücü, bizimledir. Emperyalizmin “en tehlikeli örgütler” listesinde yer almak, oligarşinin imha operasyonlarının baş hedefi olmak, üzerimize çok ağır bir yük bindirse de, doğru yolda oluşumuzun ... ifadesidirler.

pazarlık konusu yapmaktır. Ama bunu görmek için, devrim ve iktidar konusunda kararlı olmak gerek. Ufkunda iktidar olmayanların ne PKK’yı, ne de silahlı mücadeleyi doğru değerlendirmeleri mümkün değildir.

Bütün bunlar, özünde bir sonuçturlar. Solun önemli bir kesimi, teorik tahlil ve tesbitlerindeki, stratejik öngörülerindeki tutarsızlıklar, şablonculuklar, kendine güvensizliklerin sonucunda, önlerine çıkan sorunları aşamama durumuyla karşı karşıyadır. Büyük ve iddialı düşünmekten iyice uzaklaşmışlardır. Dergi sayfalarındaki büyük sözler, altı boş iddialar bu eksikliği telafi edecek durumda değildir elbette.

Türkiye solunun reformist kesimi veya başka bir ifadeyle legal parti çevreleri ise bu dönemin bir başka “hayal kırıklığı”dır. Özellikle aydın kesim, küçük-burjuva çevreler, çok şey bekliyordardı onlardan. Soldan bazıları da reformizmin çok büyük bir gelişme gösterebileceği tahlilleri yapıyordu.

18 Nisan seçimleri, Türkiye tarihinde en çok sol etiketli partinin katıldığı seçimdir. Dışarıdan ülkemizdeki seçimlere bakan biri, oy pusulalarındaki “emek”, “sosyalist”, “işçi”, “özgürlük” vb. etiketli bu kadar partiyi görünce, memleketimizdeki demokrasinin genişliğine hayran olacaktır!

Legal parti çevreleri, özel olarak da ÖDP

iddialı bir biçimde çıkmıştır ortaya. Kısa sürede hızlı bir gelişme beklentisi içindeydiler. Ama bu beklenti, Türkiye gerçeğinin doğru tesbit edilememesinin yarattığı bir beklentiydi. Legal parti çevreleri, 28 Şubat rüzgarı sayesinde arkalarına aldıkları burjuva basın desteğiyle, gelişmelerinin hemen hemen **sınırına** vardılar. Türkiye halkına söyleyebilecekleri bir şey yoktur bunların. Ne bir çekim merkezi olabilecek dinamikleri, ne de bu ülkede bir şeyleri değiştirebileceklerine dair bir güven verebilmeleri söz konusu değildir.

Partimizin yolu; Kuşatma

altında Çiftelhavuzlarda dalgalanan bayrak resmini herkes hatırlar. Oradaki bayrak, hareketimizdir. Parti-Cephemizdir. İdeolojik saldırıların, karşı-devrimin komplolarının, askeri saldırılarının dizginsizce sürdüğü, dünyada ve ülkemizde çeşitli alt-üst oluşların ve siyasi hareketlerde rüzgara kapılmış yapraklar misali savrulmaların yaşandığı bütün bu dönem boyunca, Parti-Cephemiz, o bayrağın görkemli dalgalanışı gibi, görkemle yerinde durmaya devam etti.

Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimler, kapitalist restorasyonlar ideolojik olarak geriletemedi bizi. Cuntanın hapishaneleri bizi rehabilite edemedi. İnfazlar, kayıplar bizi bitiremedi. Cuntanın ve devamcılarının tüm çabalarına rağmen, düzenin icazetine sığınmayı bir an olsun aklımızdan geçirmedik. Ne düzenin gücü, ne de Kürt milliyetçileri gibi geçici olarak öne çıkanların gücü karşısında boyun eğmedik. Ne Avrupa’ya ne de başka ülkelere bel bağlamadık.

Sosyalizmi savunmaya, devrimi savunmaya, halklarımızın birlikte mücadelesini savunmaya devam ettik. Fiziki saldırılar ve solun bir kısmının da içinde yer aldığı ideolojik kuşatmaya rağmen, silahlı mücadeleden, illegaliteden, devrimci örgüt

anlayışından vazgeçmedik.

Mücadele ve örgütlenmenin karşımıza çıkardığı yeni sorunlar karşısında yeni şeyler söylemekten çekinmedik; tersine devrimciliğin hayata cevap vermek olduğunun altını çizdik. Kimileri dinazorluk, kelaynaklık olarak görse de, hayatın doğruladığı tesbitlerimizi, Türkiye solunun 80 yıllık mücadelesinin ürünü olan değerlerimizi, ilkelerimizi, kurallarımızı, ahlak anlayışımızı, ve nihai hedefimizi savunmakta ısrarlı olduk. Bu değerlerimizi savunmak sözkonusu olduğunda evet biz kelaynaklarız diye onurla haykırdık.

Gorbaçov ihaneti karşısında, Romanya'daki karşı-devrimci komplo karşısında, emperyalistlerin Irak halkına saldırısı karşısında, Yugoslavya saldırısı karşısında, devrimci duyarlılık ve uyanıklığın, emperyalizmi ve sosyalizmi doğru kavrayışın ifadesi olarak, devrimci ve enternasyonalist tavrı temsil ettik.

Bütün bu artıların yanında, önümüzde yapılacak o kadar çok şey var ki... Halkı daha büyük kitleler halinde örgütlemek, devrimi daha büyük ve etkili bir güçle geliştirmek, devrime gebe Türkiye'de hiç durmadan kafa yordüğümüz, güç ve enerji sarfettiğimiz yetersizliklerimizdir.

Belli bir zaman kesiti içinde askeri eylemler yapmadığımızda oportünizm bakın artık silahlı eylem yapamıyorlar diye adeta sevinç ifade eden yazılar döktürmeyi çok seviyor. Aynı şeyi düşman özellikle işkencehanelerde psikolojik-ideolojik savaşının bir parçası haline getiriyor. Bizim sorunumuz, çok eylem yapıp yapmamak değil. Bu ülke topraklarında **silahlı mücadelenin, askeri örgütlenmenin kesintisizliğini** sağlayabilmiş tek hareketiz. Silahlı mücadele konusunda bizi eleştirenler, acaba silahlı mücadeleyi yükselttiğimizde çok mu seviniyorlar? Halk düşmanlarını cezalandırdığımızda “düello”, “provokasyon” edebiyatına başlıyorlar bu kez de. Daha önemlisi, Türkiye solunun ruh hali, adeta bir

deve kuşunun ruh haline benzerdir. Kendini abartmaktan, başkalarını eleştirmekten halk hareketinin gerçek durumunu tesbit etmeye, bundan sonuçlar çıkarmaya zamanı kalmıyor. 1996 1 Mayıs'ından sonra yaşanan gerileme, hepimizin gözleri önünde cereyan etti. Biz bu süreci tersine çevirmeye çalışırken, bunun için özellikle milliyetçilikle yoğun bir ideolojik kavgaya girişmişken pek çoğu bu kavganın niteliğini anlamaktan uzak, hala bize salvo atışları yollamakla meşguldüler.

İmha operasyonlarından, darbelerden sonra hala düzenin karşısında devrimci bir alternatif olarak siyasi arenadayız. Türkiye'nin hemen tüm bölgelerine yayılmış, legal ve illegal alanda varolabilen, kitleselleşmiş bir güç olarak mücadeleyi sürdürüyoruz. Bunlar zaten gerçek anlamda alternatif bir siyasi hareketin varolmasının asgari koşullarıdır. Bunlar bizim için şu veya bu kesimlerle kıyas içinde yeterli göreceğimiz şeyler değildir. Ama düşmanın, emperyalizmin tüm saldırılarına rağmen, bu noktada olabilmek, ve üstelik siyasi, örgütsel, ideolojik etki açısından gelişen bir güç olabilmek, Parti-Cephe stratejisinin doğruluğu, Parti-Cephe'nin doğru önderliği ve şehitlerimiz sayesinde mümkün olabilmiştir.

Yolumuz uzundur. Doğrulanmış bir yolda yürümenin moral ve stratejik gücü, bizimledir. Emperyalizmin “en tehlikeli örgütler” listesinde yer almak, oligarşinin imha operasyonlarının baş hedefi olmak, üzerimize çok ağır bir yük bindirse de, doğru yolda oluşumuzun, bu yolda önemli bir mesafe katederek bir güç haline gelişimizin ifadesidirler. Bu ağır yük altında, saldırılar altında, ateş altında yolumuza devam ediyoruz.

Bu yol, Türkiye halklarının kurtuluş yoludur. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yoludur. Bağımsızlığı, demokrasiyi kazanmanın, sosyalizmi kurmanın bir başka yolu olmadığı, son otuz yıllık Türkiye tarihinin en özet sonucudur.

HÜCRELER VE TÜRKİYE GERÇEĞİ

MGK daha önce defalarca tekrarlanan kararını bir kez daha teyid ediyor.

Adalet Bakanı, bu uygulamaya başlayacağız diyor.

Bakanlığın üst düzey bürokratları, sözü daha da açık hale getirip “neye malolursa olsun uygulayacağız” diyorlar.

“Teslim mi olacaksınız, yoksa ölecek misiniz?” sorusu, en üst düzeyde, devletin bir politikası olarak ortaya konuluyor.

Kamuoyu nezdinde yürütülen “Avrupa standartı”, “lüks oda” gibi propagandaların bu açık çatışma sahasında yeri yok. Orada teslimiyet dayatması, ölüm, ölümüne direniş ve kahramanlıklar konuşuyor.

Ön planda devletle devrimci tutsaklar arasında, özünde ise oligarşiyle halk arasında bir hesaplaşmaya doğru adım adım gidiliyor.

Türkiye, hücreler etrafında bir saflaşma yaşıyor.

Devrim odağında değil, ama demokrasi ve haklar-özgürlükler mücadelesi çerçevesinde bu saflaşma daha da gelişecek.

MGK’nın 28 Şubat’la kendisine yedeklediği güçlerin önemli bir bölümü, hücre politikasında devletin en önemli desteği durumundadır.

Ne var ki, aydın kesimde hava belli ölçüde değişmiştir ve daha da değişecektir.

Çünkü hücreler, bugünkü gelişmeler içinde, oligarşinin hatta Avrupa devletlerinin politikalarını anlamakta, yorumlamakta en iyi gösterge durumundadır. Hücreler, Türkiye gerçeğini görmekte, gelişmeleri anlamakta,

yorumlamakta güçlük çekenlerin gözünü açan bir rol oynuyor.

Hücreler, Türkiye gerçeğinin ifadesidir.

Hücrelerin “Fiziki” ve “Siyasi” Anlamı

Hücreler, siyasal ve moral açıdan, sınıf mücadelesinin, devrimle karşı-devrim arasındaki mevzi savaşının odağına oturmuştur. Hücrelerin fiziki anlamda taşıdığı önem daha talidir. Nihayetinde 12 Eylül 1980’den 1987’lere kadar cunta yılları boyunca zaman zaman hücre uygulamasına başvurulmuştur. Bursa, Gaziantep, Eskişehir, Sağmalcılar Özel Tip hapishaneleri, zaten hücre tipi olarak yapılmış ve öyle açılmışlardır. Bu hapishanelerde devrimciler yıllarca hücrelerde yaşadılar. Ancak hücre uygulaması esasında bu hapishanelerde kısa sürmüş, daha sonra, tutsaklar hücrede kalmakla birlikte, hücre kapılarının günün büyük bölümünde açık bırakılması hakkının kazanılmasıyla, mimari olarak hücre tipi olan bu yerler, fiilen koğuş statüsünde olmuştur.

Ancak yine bu hapishanelerin bazılarında, hücre statüsü fiilen geriletilmiş olsa da, tümünden ortadan kaldırılmamış, geceleri bir kaç saatliğine de olsa, içinde 3-4 kişinin kaldığı hücrelerin kapıları kapatılmıştır. Tüm operasyonlar da, hücreler kapatıldıktan sonra başlamıştır. Yani oligarşi hücre statüsünün kendisine sağlayacağı avantajı o zaman da belli ölçülerde kullanmıştır.

Daha sonraki yıllar, hapishanelerde kısmen

insanca yaşam koşullarının kazanıldığı ve uygulandığı yıllardır. Bugünse olay tümüyle hapisane sınırlarının dışına taşan bir anlam kazanmıştır.

Hücre uygulamasının bu ilk döneminden de açıkça görülen şudur; sorun hücrelerin lüks olup olmaması, bir kişilik mi, üç kişilik mi olduğu veya kaç metrekaare olduğu değil, hücreye bağlı olarak uygulanan tecrit politikasıdır. Tecrit, teslim alma politikalarının en açık biçimlerinden biridir. Hücreler çerçevesinde süren çatışma, oligarşinin teslim alma, devrimci tutsakların teslim olmama politikaları arasındaki çatışmadır.

Bir başka açıdan söylersek, sorun bir mimarinin kabul edilip edilmemesi değil, siyasi iradelerin birbirine kabul ettirilmesi sorunudur.

Hücre politikasında ikinci dönem

Hücre uygulamasının ikinci dönemi 1988'e kadar uzanıyor. 1988'de Nato'nun "Anti-Terör Komitesi"nde **"cezaevlerinde politik ilişkileri olanların izole edilmesi ve rehabilitasyonu"** kararı alınmış ve oligarşi o günden bu yana hücre politikasını tam bir "tecrit" biçiminde uygulama amacıyla girişimlerde bulunmuştur. 1980'li yılların sonları, devrimci mücadelenin yeniden geliştiğinin açıkça görüldüğü bir dönemdir. Nato'nun karar organları, hücreleri o zaman bu gelişmeyi önlemenin bir aracı olarak düşünmüşlerdir. Ama ne o zaman, ne de daha sonra, oligarşi bu kararı uygulayamamış, devrimci mücadeleye devam etmiştir. Devrimci tutsaklar hücrelere izin vermemiştir.

Emperyalistler ve işbirlikçileri 1988'de bu kararı aldıklarında, devrimci mücadelenin, halk muhalefetine o günkü durumuna bakarak, kararı nisbeten kolay uygulanabilir olarak değerlendiriyorlardı. Ama o günden bu yana halkın mücadelesi çeşitli zigzaglara

rağmen, asıl olarak daha da gelişmiştir.

Bu süre içinde hücreler konusunda oligarşi tarafından tabiri caizse nabız yoklamaları yapılmış, zaman zaman pratik adımlar atılmıştır. 1990 Ekim'inde ve yaklaşık bir yıl sonra da 1991 Kasım'ında Eskişehir hücre hapishanesi açıldı ve direnişle kapatıldı.

1993 9 Eylül'ünde yeni bir genelge ve aynı ay içinde hükümet tarafından bir kanun hükmünde kararname çıkartıldı. Devletin "hapishaneleri yeniden yapılandırması"nın ilk adımıydı bunlar. Ancak ikinci adımı atamadı devlet. Çünkü karşısında biz vardık. Genelgelere karşı Devrimci Sol tutsakları genel bir direniş başlattılar. Bu direnişe sol katılmadı. Buna rağmen, direnişimiz genelgenin geri çekilmesiyle sonuçlandı.

Oligarşinin bu konuda bir başka ciddi denemesi 1996'dadır. Belli bir devrimci tutsak yoğunluğunun bulunduğu hapishanelerin tecriti (bu hapishanelere yeni tutsak

**1993 9 Eylül'ünde
yeni bir genelge ve
aynı ay içinde
hükümet tarafından bir
kanun hükmünde
kararname çıkartıldı.
Devletin
"hapishaneleri
yeniden
yapılandırması"nın ilk
adımıydı bunlar.
Ancak ikinci adımı
atamadı devlet. Çünkü
karşısında biz vardık.**

konulmaması, aileler üzerinde uygulanan terör biçiminde) ve yeni tutsakların hücre tipi hapishanelere götürülmesiyle hücre uygulamasının kalıcılaştırılmasının planlandığı bu saldırı, Partimiz önderliğinde oluşturulan politikalar ve diğer siyasi hareketlerin de pek çoğunun katılımıyla püskürtülmüştür. 12 şehit verilen bu öüm orucu direnişi, hapishanelerin direniş tarihine yeni bir destan olarak geçerken, ideolojik ve ahlaki anlamda devrimi, kitleler nezdinde güçlendirmiştir.

Yeniden hücre dayatması

Hücre uygulamasının 2000'in Ağustos'unda başlatılacağı yolunda yoğun spekülasyonlar var. Bu dönemi, "hücre politikasında üçüncü dönem" diye de adlandırabilirdik, ama bu, sürecin tam anlaşılmasının önünde engel olabilecek bir tanımlamadır. Bugünkü saldırı asıl olarak 1996'da başlatılan saldırının bir devamıdır. Oligarşi, destansı direnişimiz karşısında geri çekilirken, elbette hücre politikasından vazgeçmiş değildi.

Oligarşi, bu dönemi bir "bekleme" dönemi olarak değil, bir "hazırlık" dönemi olarak organize etti. Hazırlık, hücre tipi hapishane inşasından, kamuoyu nezdinde hücreleri meşrulaştırmaya uzanan bir planı kapsıyordu. İşçiye, memura verecek para yok açıklamaları yapılırken, yeni hücre tipi hapishanelere trilyonlar harcandı. Düzen açısından hücre politikasının nasıl bir önem taşıdığının somut bir göstergesiydi bu.

Öte yandan, burjuva basın aracılığıyla sürekli olarak "*hapishanelerde devlet denetiminin olmadığı*" propagandasıyla hücre tipi bir "çözüm" olarak sunuldu. Burjuva basın, hücre propagandasını sürdürürken, nasıl MİT'in, kontrgerillanın borazanı olduğunu, tüm ahlak, hukuk kurallarını, basın ilkelerini nasıl çiğneyebildiğini bir kez daha gösterdi. Açıkça katliamlara çanak tuttu.

Bu propagandaya haklılık kazandırmak için mafya çeteleri arasındaki çatışmalar da kullanıldı. Plan o kadar açıktı ki, mafya çeteleri çatışıyor, üç beş kişi ölüyor, başbakan devrimci tutsakları hedef alan açıklamalar yapıyordu.

Bu hazırlıkta, temel olan yan elbette kamuoyuna yönelik yandı. Bu propaganda belli ölçülerde etkili olsa da onların istedikleri sonucu vermedi. Devrimci tutsakların, tutsak ailelerinin ısrarla yürüttükleri karşı faaliyetler, varolan etkiyi de kısmen kırdı, öyle ki basında "hapishanelerde denetim sağlamak gerekir" düşüncesiyle hücreyi savunanların bir kısmı, artık eski kararlılıklarıyla hücreleri savunamaz durumdadırlar.

Oligarşinin "hazırlığının" bir parçası da, hapishanelerdeki katliamlardır. Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar katliamları, hem tutsaklara, hem halka açık bir gözdağıdır. Oligarşi, bu katliamlarla direnmenin bedelinin "ağır" ödettirileceğini göstererek, teslim alma sürecini hızlandırmak istemiştir. Ama DHKP-C tutsaklarının katliamlar karşısında geliştirdikleri direniş tarzı, özgür tutsaklıkta yeni bir aşama olmuş, bu tarz, katliamları etkisizleştirmekte belirleyici bir rol oynamış ve tüm devrimci tutsaklara yol göstermiştir.

Ulucanlar katliamı ve hücre dayatması, DEVLET'in politikasıdır

Oligarşinin hücre politikasını uygulamaya yönelik hazırlıklarından bir diğeri ise, Kartal hücre tipi hapishanesinin fiilen devreye sokulmasıdır. Buraya parça parça yerleştirilecek tutsaklar aracılığıyla hücre tipinin meşrulaştırılması amaçlanmıştır.

Tabii, Kartal'a götürülecek tutuklu ve hükümlüler de bu amaç açısından "sakınca" çıkarmayacaklar arasından seçilecekti.

Kartal'a öncelikle mafyacı ve PKK'lı tutuklular götürüldü.

Mafyacıların zaten bu statüye itiraz etmeleri sözkonusu değildi. Hem herhangi bir uygulamaya direnebilecek bir yapıdan uzaktılar, hem de zaten devlet, mafya şeflerine her türlü imkanı "hücre" koşullarında da sağlayarak, olası memnuniyetsizliklerin önüne baştan geçmişti.

PKK'lı tutuklular da, ciddi bir direniş gerçekleştirmek yerine, daha çok kamuoyuna yönelik "yakınma, sızlanma" türü açıklamalar yapmayı tercih ettiler. Onlara göre bu tip uygulamalar zaten devletin içine sızmış "savaş rantçıları"nın, barış politikasını engellemek isteyenlerin işiydi.

Kartal'daki hücre uygulaması böylece kalıcılaştırılmış oldu.

Ama içindekilerin tavırsızlığına rağmen, oligarşi Kartal uygulamasından da istediği sonucu elde edemedi. Hücresinin en keskin savunucularının gözünde bile, Kartal hapishanesi, "hücre tipinin" başarısızlığının, çözümsüzlüğünün bir örneği haline geldi. Çünkü yine hapishaneye silahlar, telefonlar giriyor, mafyacılar birbirlerinin hesabını görüyor, her türlü kirli ilişki sürdürülüyordu. Denilebilir ki, Kartal hapishanesindeki durum, hücre savunucularının bir kısmının gözünü açmaya yaramıştır.

Kartal, devlete, hapishanelerdeki önemli bir gücü, Kürt milliyetçisi tutsakları kendi politikalarına yedekleyebileceğini de göstermiştir. PKK'nın ABD çizgisine girmesiyle, hapishanelerdeki PKK tutsakları da zaten, yarı içinde-yarı dışında durdukları direniş hattının tümüyle dışına çıkmışlardır.

Kürt milliyetçileri, İmralı'yla birlikte içine düştükleri derin teorik ve ideolojik kaos ortamında, gerek ülke genelinde, gerekse de hapishanelerde olup bitenleri doğru tahlil edebilecek durumda da değillerdir zaten.

Ulucanlar'a ilişkin tavır ve

değerlendirmeleri, onların nereye savrulduğunun ve savrulabileceğinin en çıplak göstergesidir. Devlete güven verme temelinde izlenen politika, Kürt milliyetçi tutsaklara, Ulucanlar'da devrimciler katledilirken, vahşice işkence yapılırken **"biz teslim oluyoruz komutanım"** dedirtmiştir.

Dahası, bu katliamı hala devletin dışındaki bazı güçlere yamamaya çalışmışlardır. Ulucanlar'ı devlet içindeki **"savaş rantçıları'nın işi"** olarak görmek veya göstermek, siyasi bir cehalet, siyasi körlük olmanın ötesinde, açıkça **devletten yana** bir tutumdur. Ulucanlar katliamı konusunda hükümetten MGK'ya, TBMM'den yargıya, ordudan burjuva basına kadar bu ülkedeki tüm kurumların tavırları bellidir. Bu kadar aleni üstlenilip savunulan bir katliamda hala "savaş rantçıları" deyip durmayı siyasi bir yanılğı olarak değerlendirmek çok hafif olacaktır. Ortada yanılacak, yanılğıya düşülmesine yolaçabilecek herhangi bir şey yoktur ki!

Kartal'a götürülecek tutuklu ve hükümlüler de bu amaç açısından "sakınca"

çıkarmayacaklar arasından seçilecekti.

Kartal'a öncelikle mafyacı ve PKK'lı tutuklular götürüldü.

...

Kartal'daki hücre uygulaması böylece kalıcılaştırılmış oldu.

İnfazlar, katliamlar sürüyor. Savaş, şiddetinden hiç bir şey kaybetmemiştir. Kürdistan’da çatışmaların fiziki olarak hafiflemiş olması, sınıflar mücadelesinin şiddetini azaltmamıştır. Savaş hala kendi kurallarıyla sürüyor. Savaşılacak, ölünecek ve öldürülecektir. Bu savaşın en çıplak haliyle yaşandığı ve yaşanacağı yerlerden biri de yine hapishaneler olacaktır.

Kürt milliyetçi tutsaklar, bu gerçeği görmek zorundadırlar. Hapishanelerde en azından demokrat bir direniş gücü olarak hücreler karşısındaki direnişin bir parçası olabilmeleri için, bu şarttır. Değilse, oligarşinin hücre politikasını kabul ettirmesinin araçlarından biri olarak kullanılmaları işten bile değildir.

Gerçeğin böyle olduğuna “inanın”!

1983’te, cuntanın “sivilleşmesi”nin ardından demokrasi beklentilerine girenlerle, bugün AB’yle demokratikleşmeyi özdeşleştirenler ve 1996 ölüm orucunda ne tutsakların ölebileceğine, ne de iktidarın öldürebileceğine inanmayanlar aynı kesimlerdir.

Bu kafa yapısı hiç ders çıkarmamaktadır. Her seferinde yanılmakta, ama tekrar tekrar aynı yanlış üzerine politika inşa etmektedir.

Devleti tanımadıkları veya tanımaya yanaşmadıkları için hapishanelerdeki katliamlara ilişkin de hep kafalarının bir kenarında tutsakların “aşırı” bir şey yaptıkları, katliamların bunun sonucu olduğu düşüncesini taşımaktadırlar.

1996 Ölüm Orucu sonrası, küçük-burjuva aydın demokrat kesime, reformizme ısrarla şunu sorduk: “**Neden ölünebileceğine inanmadınız?**” Bu kesimler, soruya ciddi bir karşılık vermediler. Ciddi bir özeleştirici yapmadılar. Dolayısıyla bugünkü durumun önemini, vehametini, çatışmanın niteliğini ne

kadar anladıkları da tartışmalıdır.

Türkiye’nin siyasi rejimi nedir desek, kavramlar üzerine çok geniş bir tartışmaya dalınabilir. Reformistler, küçük-burjuva aydın kesim, ülkemizde faşizm gerçeğini kabul etmekten çok, “iyi kötü” bir **burjuva demokrasisinin** olduğu görüşündedirler. Kendilerinin de içinde olduğu sosyalist etiketli legal partilerin varlığı, onları böyle düşünmeye yöneltmektedir. Ama biz rejim konusunda kavramlar düzeyinde değil de, şöyle bir tartışma açsak;

Bu ülke katliam özgürlüğünün olduğu bir ülke midir?

Bu ülkede işkence özgürlüğü var mıdır?

Hayatı az çok izleyen birinin bunlara hayır demesi mümkün değildir.

İşte rejimin niteliği!

Oligarşinin hücre politikasıyla, hapishanelerde işkenceyi süreklileştirmeye, katliamlara hazırlandığına inanmamanız için hiç bir neden yoktur. AB aday üyeliğine veya Kopenhag kriterlerine güvenerek bunların olmayacağını düşünmeniz, kendinizi aldatmaktan başka bir anlam taşımaz.

Türkiye gerçeğinden kaçamazsınız. Ne kadar kaçmaya çalışırsanız çalışın, bu gerçek sizi, işkencede tecavüze uğramış insanlarımızla, hapishanelerde sessiz imhanın kurbanı olmuş tutsakların ölümüyle, **tabutlarla** gelip bulur.

O halde, tabutlar gelip sizi bulmadan, bir kez daha “inanmamıştık” demek zorunda kalmadan, durumu tüm çıplaklığıyla görüp, buna göre politikalar oluşturmalısınız. Demokrasi mücadelesinde samimi olanlar, hücreler konusunda devrimcilere kulak vermek zorundadır.

Ne “Avrupa standartları” propagandası, ne de bu izolasyon politikasının Avrupa’da uygulanabiliyor oluşu kimseyi yanıltmasın.

Birincisi, Avrupa burjuva demokrasisi, devrimcilere karşı hala **Mussolini, Nazi**

yasalarını yürürlükte tutmaktadır. Düzene yönelmeyen muhalefete karşı “demokrasinin sınırları” genişletilirken, devrimci bir alternatif karşısında tüm faşist rejimlerin başvurduğu yöntemlere başvurmaktan bir an bile geri durmamaktadırlar.

İkincisi, hücre politikası, Avrupa hapishanelerinde yerleşik hale getirilmiş olabilir. Ama tarihin kanla yazıldığı bir ülkede, bu mümkün değildir. Döktüğümüz ve dökmeye hazır olduğumuz kan, oligarşinin teslim alma dayatmalarının önündeki en büyük engeldir. Burası Türkiye, burası Avrupa değil!

Direnış saflarının bütünlüğü

Türkiye solu, çok uzun yıllara yayılan bir hapishane ve direniş tecrübesine sahiptir. “Hapishaneleri öne çıkarıp çıkarmamak”, “hapishanelerin merkez olup olmaması” gibi bir zamanların revaçta tartışma konuları artık anlamını kaybetmiştir.

Ama bunun yerine, bunca tecrübeye rağmen, yine bunlardan özde farklı olmayan bazı tartışmalara tanık olunmaktadır. “*İçeride ölümüne eylemler yerine işçi sınıfının harekete geçirilmesi esastır*” gibi, 1996 ölüm orucu döneminde de ileri sürülen görüşler, gerçekte direniş belirsizliğe terketmekten başka bir şey ifade etmiyor. Burada karşı karşıya getirilecek bir şey yoktur. Hapishanelerdeki direniş dışarıda “işçi sınıfı”nın harekete geçirilmesine engel mi? Hayır. Ama hapishane gibi bir mekanda, gündeme getirilen dayatmaları püskürtmek için şu veya bu kesimin harekete geçmesini bekleme lüksü yoktur. Tutsaklar, dayatmanın fiziki hedefi olarak direnmek zorundadır. Bundan öte ne yapılması gerekiyorsa, bu direniş kararına-tavrına paralel olarak tartışılır, planlanır ve yapılır.

Oligarşi 1996 ölüm orucunda da, Ulucanlar katliamında da direniş çizgisinde olmanın

büyük bedel ödemeyi gerektirdiğini göstererek, direniş saflarını bölüp küçültmeyi hedeflemiştir. Gerek 1996 ölüm orucunda, gerekse de Ulucanlar’da ödenen bedellerin büyüklüğü belli ölçülerde böyle bir etkide bulunsa da direniş saflarından kesin bir kopmaya yol açmamıştır. Burada oligarşinin hesap edemediği veya hesap ettiyse de, buna rağmen denemek istediği bir hesap yanlışlığı vardır.

1980’li yıllar boyunca bu politikalar sol üzerinde oldukça etkili oldu. Direniş saflarında sık sık bölünmeler, kopmalar yaşandı. Bu on yıllık direniş süreci, 1984 ölüm orucu dahil olmak üzere, bizim Devrimci Sol olarak defalarca tek başımıza direnişlerimize sahne olmuştur. “**Tek başına**”lığımız, oligarşinin bu politikalarının sol üzerinde etkili olmasının sonucudur.

Ancak bu süreç, aynı zamanda içeride ve dışarıdaki ayrışmanın belli sonuçlara da ulaştığı bir süreçtir. Bu siyasal ayrışma sonucu, 80’li yıllar boyunca hapishanelerde direniş güçlerini bölen en önemli grup olan

Türkiye gerçeğinden kaçamazsınız. Ne kadar kaçmaya çalışırsanız çalışın, bu gerçek sizi, işkencede tecavüze uğramış insanlarımızla, hapishanelerde sessiz imhanın kurbanı olmuş tutsakların ölümüyle, tabutlarla gelip bulur.

Devrimci Yol gurubu, artık hapishanelerde bir “güç” durumunda değildir. Yine hapishanelerde bu süreçte sürekli sağcı bir çizgide yer alan **TDKP, TKEP, KSD** çevrelerinin durumu da aynıdır. Ayrıların önemli bir kısmı zaten “**ayrı**” bir yerde toplanmıştır, düzen içinde siyaset yapmaya karar vermişlerdir ve bu nedenle de “**hapishanelerle işleri yok**”tur.

Bu nedenle, 1990’lı yıllardaki direnişler, direniş güçleri açısından nisbeten daha istikrarlı bir döneme tekabül eder. Elbette bu defa da DHKP-C tutsaklarının yalnız kaldığı örnekler vardır, ama özellikle Cezaevleri Merkez Koordinasyonu örgütlenmesiyle, direniş güçlerindeki istikrar daha güçlenmiştir. Koordinasyon içindeki tartışmalarda elbette sürece denk düşmeyen yaklaşımlar da ortaya çıkmıyor değildir. Keza, Buca, Ümraniye katliamından 1996 ölüm orucuna, Ulucanlar’a kadar tüm bu çatışma anlarında ve bu çatışmaların sonrasında yapılan değerlendirmelerde sürece nisbeten ikircikli yaklaşanlar, bu direnişlerin içinde biraz “zoraki” yeralanlar da olmuştur.

Ama bugünkü durum çok açıktır; hücre meselesinde direnişten şu veya bu gerekçeyle yan çizenler, siyasi olarak kendilerini **ÖDP saflarına** yazdırıyorlar demektir.

Görülen odur ki, Kürt milliyetçiliğinin de bu direniş sürecinde önemli bir yeri olmayacaktır. “Devlete güven verme”, “devlet için bir tehdit olmaktan çıkma”, diye ifade edilen politikalar henüz ortada yokken bile, 1996 ölüm orucunda bu direnişin içinde olmamışlardır. Ulucanlar’da ise burjuva basına “**PKK uslu çocuk**” başlığı attıracak bir tavır sergilemişlerdir. Oligarşi uslu çocuğunu hücrelere atacak mı, onu göreceğiz. Devrimcilere kabul ettirmenin, kamuoyu nezdinde bir meşruluk sağlamanın aracı olarak bunu yapabilirler de. Bu da önemli değildir, asıl olan devrimci tutsakların ve dışarıdaki

devrimci, demokrat güçlerin kararlı biçimde hücrelere karşı çıkmasıdır. Sonucu bu belirleyecektir.

Hücre politikasını, oligarşinin beyninde patlayan bir bombaya dönüştüreceğiz!

Hapishaneler gerçeğini doğru kavramalıyız. Herhangi bir direnişle hapishane sorunlarının bütünü çözülmeyecektir. Hapishanelerin kendisi bir sorun olarak kalmaya devam edecektir. Hapishanelerdeki irade savaşı, bir taraftan bir taraf, iktidar iddiasından vazgeçmediği sürece, devrime kadar sürecektir.

Oligarşi, dönemin koşullarına, tutsakların bileşimine göre, çok çeşitli araçlar ve biçimlerle teslim alma politikasını sürdürecektir. Bu “**araç**”, Tek Tip Elbise olur, İstiklal marşı olur, hücreler olur... Bunların kendisinden çok, neye hizmet ettiği önemlidir.

1996 ölüm orucu düşmana karşı kazanılan bir siyasi zaferdi. Belli haklar da kazanılmıştı. Ama devrimci tutsaklar, bu zaferden sonra da düşmanın bir daha saldırmayacağı düşüncesinde olmadılar. Başta söylediğimiz gibi, bu bir iktidar savaşıdır ve hapishaneler de bunun bir cephesidir. Savaşın doğrudan silahlı güçler tarafından yürütüldüğü mevzilerde olduğu gibi, hapishane mevzisinde de savaş şiddetlenir, durgunlaşır, geri çekilmeler, atılımlar olur.

Şimdi oligarşinin yeni bir saldırıya hazırlandığı günlerdeyiz.

Hücre saldırısı çeşitli biçimlerde gündeme gelebilir. Önce bir veya bir kaç hapishaneye saldırı, sayıca az devrimci tutsağın bulunduğu hapishanelerden başlama, veya mevcut hapishanelere dokunmayıp yeni tutuklananları hücre tipine koyma gibi... Biçim nasıl olursa olsun, hücre uygulaması başladığı an, devrimci tutsakların direnişi de başlamış

olacaktır.

Tekrar ediyoruz: Saldırı, tutsakların nasıl bir statüde yaşayacağına ilişkin bir saldırı değildir. Saldırı, halkın teslim alınması saldırısıdır. Direnişimiz de içerisiyle, dışarıısıyla buna göre yürütülecektir.

Tüm devrimci güçler, demokrat kesimler, **önerilerimize ve öngörülerimize** daha çok kulak vermelidirler. Bunu söyleme hakkına sahibiz sanırız. Bu hakkı 1980 başından bu yana hapishanelerde yazdığımız tarihten alıyoruz.

Devrimci Sol'un, DHKP-C'nin hapishanelerdeki mücadele çizgisinin doğruluğu kanıtlanmıştır. Hapishanelerdeki tüm uzlaşma, diyalog çizgileri, düşmanın politikalarının başarı zemini olmuştur.

DHKP-C tutsakları, oligarşinin teslim alma politikalarının önündeki en önemli engel, en büyük güçtür. **Özgür Tutsaklık çizgisi**, hapishanelerde düşmanın politikasını alt edecek bir ideolojik sağlamlığa, tecrübeye ve kararlılığa sahiptir.

Bu çizgi etrafında kenetlenildiğinde, hücre politikası oligarşi açısından giderek bir açmaza dönüşecektir.

Ne demokratikleşme manevrasını, ne de tehdit ve gözdağı politikasını sürdüremez hale gelecektir.

Hücre politikasında ısrar, oligarşinin demokrasicilik oyununda gedikler açacak, hücreleri uygulanamaz hale getiren direnişimiz ise, halkı teslim alma politikasını boşa çıkaracaktır.

Özgür tutsaklar, bu çatışmaya hazırdır. 1984 ölüm orucuyla şekillendirdikleri, Buca'yla yeni bir aşamaya ulaştırdıkları, 1996 ölüm orucunda, Ulucanlar'da yeni destanlarla geliştirdikleri bu kahramanlık çizgisi, bu defa da tarihsel misyonunu oynayıp, saldırıyı püskürtecektir. Türkiye halkları, özgür tutsaklara sonuna kadar güvenebilir.

Hücreleri, oligarşinin beyninde patlayan bir bombaya dönüştüreceğiz. Bundan herkes emin olmalıdır.

ÖZGÜR TUTSAK;

Hapishaneleri, düşmanın okulu olmaktan çıkartan,

buraları, partinin okulları, devrimin meşalelerinin hiç sönmediği yerler haline dönüştürendir.

Parti-Cepheli ruh ve coşkuda olan, bu ruhu ve coşkuyu çevresine de yayabilen, halkını seven, halkının değerlerini kendisinde somutlayan, kurtuluşumuz uğrunda bedel ödemeye hazır, ölümü sıradanlaştıran insandır.

Moral değerleri, devrimci gelenekleri yükselten, yenilerini yaratandır.

Parti-Cepheimizle soluk alıp veren, taktik, stratejik hedeflerimize kilitlenmiş olarak düşünen, üretendir. Tutsaklık koşullarındaki

mücadeleyi dört duvarla sınırlı görmeyen, duvarlar ne kadar kalın, parmaklıklar ne kadar geçit vermez olursa olsa da dışarıyı görebilendir.

...

Özgürlük ateşiyle yanıp tutuşan, atılgan, cesur, yaratıcı ve kabına sığmaz olduğu kadar; uzun yıllara, belki de bir ömre yayılacak tutsaklıklara meydan okuyan bilge bir derviş sabrına sahip olan insandır.

Hücrede, tecritte, her türden ideolojik-politik imha saldırısı altında hedefinden saptırılmayan, karanlıklar içinde ışığını hiç karartmayan, halkının onuru olduğunu bir an olsun aklından çıkarmayan, güçlü bir bilinç, yüksek bir inançla militan bir yaşam ve direnişi hayata geçiren, her koşulda partim ve önderim diyebilendir.

**DİRENEN, SAVAŞAN,
ZAFER YOLUNDA YÜRÜYENDİR.**

HÜCRE POLİTİKASINI UYGULAMAYA NİYETLENENLERİ UYARIYORUZ!

Hapishanelerde “yeni bir sayfa” açmaya çalışıyorsunuz.
Çok iyi biliyorsunuz ki, bu sayfa, açıldığı andan itibaren **kanla** yazılacaktır.
Ancak, şunu da iyi bilmelisiniz ki, dökülen yalnız bizim kanımız olmayacaktır!

**Tüm MGK ve TBMM üyeleri,
İşbaşındaki hükümetin tüm üyeleri;
Adalet Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı’nın tüm yetkilileri;**
Eğer hücre dayatmasından vazgeçmezseniz,
Bu terör ve vahşet döneminin baş sorumlusu olacaksınız.
Dünya ve Türkiye tarihinde, adınız, katliamcı, işkenceci diktatörlerle birlikte
anılacak.

Bu politikanın adı ne “cezaevi reformu” ne de “AB’ye uyum”dur.
Politikanız kan içiciliktir.
Yıllardır kanını emdiğiniz bu halkı, iliğine kadar kurutabilmek için, onun
öncülerini teslim almak istiyorsunuz.
Alamayacaksınız.

**Hücre politikasından vazgeçin!
Katliamcılıktan vazgeçin.**
Hiç kimse “emir yukarıdan” diyerek suçu üzerinden atamaz. Her ne olursa
olsun, halka, devrimcilere karşı işlenen bu suça ortak olmayın. Milletvekili
olarak, bakan olarak, bürokrat olarak oligarşinin katliam politikalarının karşısına
çıkın. Hiç bir şey yapamıyorsanız **istifa edin!**

Uyarıyoruz, doğruyu gösteriyoruz. Tercih sizindir!
Saldırı kararını alacak, uygulayacak MGK ve hükümet üyelerinden,
operasyonlara katılacak en sıradan gardiyanlara kadar, uyarımız hepinizdir.
Baştan ve açık söylüyoruz:
İntikamcı ve misillemeciyiz.
Tutsak yoldaşlarımızın dökülecek her damla kanının hesabını soracağız.
Halkın öfkesi hep üzerinizde olacak.
Adaletimizin namluları hep peşinizde olacak.
Ve namlularımız sizi bulduğunda asla affetmeyeceğiz.

1984, 1996 ölüm oruçlarında ölümü gülerek kucakladık... Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da ölümüne direndik... Kuşatılmış üslerde marşlarla, tilililerle karşılıyoruz ölümü...

SAVUNDUĞUMUZ HALKIN VE SOSYALİZMİN DEĞERLERİDİR

UĞRUNA ÖLDÜĞÜMÜZ DEVRİMDİR

Hücre saldırısının karşısına yine bedenlerimizle ve **“ölme kararlılığımızla”** çıkıyoruz. **“Yazık değil mi...”** diye başlayan hümanist, reformist cümleleri duyacağız yine. Ne canımız değersizdir, ne de bedenlerimiz başvuracağımız ilk silahlardır. Böyle yapıyoruz, çünkü saldırının niteliği, savaştığımız alanın niteliği, böyle olmasını gerektiriyor.

Böyle yapıyoruz, çünkü, bütün olarak devrim ve karşı-devrim arasındaki savaşın bir özelliği de budur. Sınıflar

mücadelesini, kağıt üzerindeki “politikalar”, koltuk kavgasından ibaret sayanların, veya mücadele ettikleri amaçlara, ideallere yürekten bağlı olmayanların savaşın bu yanını anlaması, kavraması zordur. Anlasalar da anlamamazlıktan gelmeyi tercih ederler. **Can dahil her türlü bedeli ödemeyi göze almış bir fedakarlık ve cesaret, zaferin olmazsa olmaz koşullarındandır.** Bu koşul, “arada bir” karşımıza çıkan koşullardan da değildir.

Bu, uzun süreli bir

savaştır. Devrimimizin uzun süreli bir halk savaşıyla gerçekleşecek olması, fedakarlıkların, bedel ödeme cesaretinin, ölmenin ve öldürmenin de zamana yayılan bir **süreklilik** göstermesi demektir. Bu savaşa girdiğinizde, bu konuda bir tercih hakkınız yoktur. Kazanmak istiyorsanız, savaşın kurallarına uyarınız. Devrim, arada bir gösterilen kahramanlıklarla değil, **kahramanlığın süreklileşmesiyle,**

yaygınlaşmasıyla gelişir.

Direniyor ve savaşıyoruz... İçeride de, dışarıda da...

Hapishaneler bir savaş alanıdır. Bu bizim için özel olarak tesbit edilmesi gerekmeyen bir olgudur; çünkü bir Parti-Cepheli her yerde düşmana karşı savaşıyor, koşulların özgünlüğü içinde düşmana darbeler vurur. Devrimin iradesini karşı-devrim üzerinde egemen kılmaya çalışır. Bu irade savaşın en çıplak hale büründüğü yerler işkencehaneler ve hapishanelerdir.

1980 cuntasıyla hapishaneler bu ülkenin tarihinde belirleyici bir yer kazandı. Daha ilk baştan, yüzlerce ve giderek binlerce kadromuz, yöneticimiz, taraftarımız hapishanelere doldurulduğu andan itibaren, “burası bir savaş alanı mı, değil mi” tartışmasını yapmadık. Çünkü bunun cevabı belliydi. Herhangi bir teorik metinde o güne kadar böyle bir tesbit geçmemiş de olabilirdi, ama Parti-Cephe çizgisi, geleneği izlendiğinde verilecek tek cevap buydu.

Baskılar arttı, azaldı, biçim değiştirdi. Sürekli, en iyi, en kitlesel ve en etkili biçimde nasıl direnebiliriz sorusuna

kafa yorduk. Her savaşta olduğu gibi, bu alandaki savaşta da, politikalarımızı, taktiklerimizi, savaş alanının fiziki koşullarını, güç dengelerini, savaşçıların durumunu göze alarak belirledik. Ama aklımıza hiç bir zaman Brest-Litovsk anlaşmalarından medet ummak gelmedi. Hiç bir zaman, teslimiyete teorik kılıf arayışları içinde olmadık. Çünkü hiç teslimiyeti düşünmedik.

Devrimci her yerde devrimcidir. Şu veya bu alanda olmak devrimci kimliği değiştirmeyeceği gibi, devrimci görevleri de ortadan kaldırmaz. Görevlerin yerine getirilmesinin biçimi değişir yalnızca. Şehitlerimizle, sürekli geliştirdiğimiz mücadele ve örgütlenme

Farklılık, içeride de, dışarıda da aynı anlayışlardan kaynaklanır. “Teslim olmamayı” kavgamızın bir şiarı haline getirmişsek, bu dışarıyla, veya içerisiyle sınırlandırılmaz... Bu bir mücadele anlayışı ve bunun üzerinde şekillenen bir ruh hali meselesidir.

anlayışımızla yer aldık bu mevzide. Bu alanı, devrimin okulları haline getirdik. Düşmanın, hapishaneleri, halk üzerinde moral bozucu bir unsur olarak kullanmasına yol açabilecek tüm dayatmalarını etkisizleştirdik. Tersine, hapishaneler hep bir direniş odağı olarak halkın mücadelesinin moral güçlerinden biri oldu.

Bu alana bakış açısındaki farklılıklar, sadece bu alanla sınırlı olmayan farklılıklardır. Farklılık, **içeride de, dışarıda da aynı anlayışlardan kaynaklanır.** “Teslim olmamayı” kavgamızın bir şiarı haline getirmişsek, bu dışarıyla, veya içerisiyle sınırlandırılmaz. İçerisi-dışarıyı ayırımı yoktur bunda. Bu bir mücadele anlayışı ve bunun üzerinde şekillenen bir ruh hali meselesidir. Cunta yıllarının hapishanelerinde teslimiyetin savunucuları, zaten dışarıda da daha cunta gelir gelmez, halkı cuntanın terörüyle başbaşa bırakıp mücadele alanlarını terkedenlerdir.

Hapishanelerinde direniş tarihi yazılmayan tek bir devrim yoktur.

1984’te direndik ve öldük. Karanlığı şehitlerimizin

yaydığı direniş ışığıyla deldik. Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da öldük, devrimi savunduk. 1996'da öldük, düşmanın teslim alma umutlarını söndürdük.

Bir direniş tarihi yazıyoruz hapishanelerde. Hapishanelerinde direniş destanları yaratılmadan zafere ulaşmış bir devrim yoktur. Hem devrim, hem karşı-devrim açısından içerisi ve dışarısi o kadar birbirine bağlıdır ki... Dışarıdaki uzlaşma içeriye, içerideki uzlaşma dışarıya yansıyacaktır. İçerideki moral ve irade üstünlüğü dışarıya, dışarıdaki mücadelenin coşkusu içeriye yansıyacaktır. Pek çok ülkenin devrim mücadelesinde yaşandığı gibi, bazen mücadelenin tüm yükü, umudu yaşatmanın tüm tarihsel, güncel sorumluluğu, belli bir alanın üzerine yüklenebilir. Diğer alanlardaki gerilemelerin, bir teslimiyete, yenilgiye dönüşmemesi, devrimin hayatın her alanında yeniden ayağa kalkıp zafere doğru ilerleyişini sürdürmesi, o alanın tarihsel görevini yerine getirmesiyle mümkün olur.

Bu birliktelik, bu bütünsellik doğru görülmediğinde, “hapishaneler merkez mi değil mi?..” türü sunni tartışmalar gündeme gelir. 1983'te TTE dayatıldığında

Emperyalizm ve oligarşilerin, baskı ve terörü durmadan ağırlaştırdıkları bir dünyada... Karşı-devrim, düzen solu'nu ve devrimci sol'u, bu noktada ayırmaktadır. Denilebilir ki, isterlerse, kendilerini devrimci, sosyalist gibi sıfatlarla adlandırıyor olsunlar, hapishanelerde olmayanlar, devrimde de yoktur.

görülmesi gereken de buydu. Bazıları görmedi. Öyle bir noktaya gelindi ki, ya **mavi kefenler** giyilecekti, ya **beyaz kefenler**... Soldaki en önemli ayrışmalardan biri işte bu noktada yaşandı. Solun, büyük bir çoğunluğu, kesinlikle kabul etmeyeceklerini açıklayıp bunu ifade etmek üzere de “mavi kefen” olarak adlandırdıkları Tek Tipleri giyerken, biz ayrı bir yolu seçtik. Biz de giydik kefenleri, ama bizim kefenimizin rengi kıvılcık bantlı beyaz kefenlerdi.

Zor koşullarda, “çaresiz” gibi görünen koşullarda

teslim olmamak, umudu korumaktır. Kitlelerin çaresizliğe, umutsuzluğa itilmesinin önüne, kahramanlıklarla barikatlar örmektir. Direniş destanlarının yazıldığı her ölüm, devrimi hem moral, hem ideolojik olarak güçlendirir.

Sadece bu açıdan bile, ölüm oruçlarının, şehitler verdiğimiz barikat direnişlerinin **kazanımlarının** o mekanla sınırlandırılmayacağı, öyle değerlendirilemeyeceği görülür. 1984 ölüm orucumuz sonrasında “**siyasi bir zaferdir**” tesbitini yaptığımızda, sol bu tesbitimiz üzerinde de az oynamadı. “Kazanılan hiç bir şey yok”tu onlara göre. Kazanılanın ne olduğunu hayat gösterdi.

Sınıflar savaşı, büyük bir askeri güç dengesizliği koşullarında yürütülür. Halkın bu savaşta dengeyi sağlayan asıl gücü, ideolojik, politik gücüdür. Bu gücü sadece Marksizm-Leninizmin klasiklerinden, devrimci teoriden ibaret sananlar, masa başı devrimcileridir. İdeolojik, politik güç, kendini en somut, en açık haliyle işte böylesi anlarda gösterir. Savaşta yeni mevzileri, tanklarla, toplarla, askeri güçle değil, ideolojik anlamda düşmana vurduğumuz darbelerle kazanırız. 1996

ölüm orucuna ilişkin yaptığımız şu belirleme, işte bütün bu tarihselliği özetler: *“Ölüm orucunun esas işlevi burjuvazinin inançsızlık ve karamsarlık yayan düşüncelerine vurulan büyük bir darbe olmasıdır. Bu direnişin asıl kazanımları burjuvaziyle yürütülen ideolojik mücadelede kazanılan zafer ve moral üstünlüktür. Marksizm-Leninizmin burjuva ideolojisi karşısında üstünlüğünün bir kez daha kanıtlanmasıdır.”*

Bu darbeyi vuran, tutsak devrimcilerdir. Bu büyük kahramanlık, tutsak devrimcilerin tarihsel rollerini yerine getirmeleridir. Başta söylediğimiz gibi, dünya devrimleri içinde hapishanelerinde direnilmeden zafere ulaşılan bir devrim yoktur. Emperyalizmin ve işbirlikçisi oligarşilerin demokrasicilik oyununu alabildiğine geliştirdikleri, devrime karşı baskı ve terör yasalarını durmadan ağırlaştırdıkları bir dünyada, bu daha fazla geçerlidir. Karşı-devrim, **düzen solu**’nu ve devrimci sol’u, bu noktada ayırmaktadır. Denilebilir ki, isterlerse, kendilerini devrimci, sosyalist gibi sıfatlarla adlandırıyor olsunlar, **hapishanelerde olmayanlar, devrimde de yoktur.**

Fedakarlığımızın ölçüsü, devrimi gerçekleştirmekteki kararlılığımızın göstergesidir...

Biz vurdukça, biz öldürdükçe, biz öldükçe, hep bir şeyler söylediler. Adımız **“goşist”** oldu, **“maceracı”** oldu. **“Ölmekte ısrar ettiğimiz”**, onların uzlaşmacı çizgilerini kabul etmediğimiz için **“sekte”** olduk. Teorik(!) eleştiriye soyunup, çizgimizi, **“intihar”**la, **“kadroları korumamak”**la, **“ölümü fetişleştirmek”**le eleştirenler(!) de oldu. Ama dönüp bu ölümler nedendir, niyedir, ve ne sonuçlar yaratıyor diye bakmadılar. Bu sıfatları hakeden bir siyasi hareket tabii ki **“kitleden de kopuk”** olmalıydı. Bütün bu eleştirilerin yanısıra durmaksızın bu nakaratı da

“Ben ve arkadaşlarım şuna inanıyoruz ki, bazılarımız ölecek ama bizlerin yerini alacak binlerce yoldaş çıkacak. Devrimci mücadelenin ivmesi şehitlerin kanı, canıyla her zaman yükselmiş ve destanlaşmıştır.”
(Abdullah Meral)

tekrarladılar. Devrimci hareketin ölüp-öldürerek sürdürdüğü savaşla ulaştığı kitlesel gelişme, bu nakaratı anlamsız hale getirdiğinde, *“acaba yanlış eleştiriler, yanlış adlandırmalar mı yapıyoruz?”* demeleri beklenirdi ama, bunun yerine *“küçük burjuva radikal hareketler zaman zaman kitleselleşebilir, ama...”* gibi laflar gevelemekle yetindiler. Ne öldürmemizi, ne de ölmemizi anlayamadılar yine. 1984 ölüm orucu gibi, tarihsel bir eyleme, cunta yıllarının ardından halkın yeniden ayağa kalkışında **“manivela”** olan bir eyleme **nasıl olup da “siyasi cinayet”, “intihar” dediklerini sorgulamadılar.** Bu eyleme **“siyasi cinayet”** diyen ruh hali nasıl bir ruh haliydi? Bu ruh hali, devrim mücadelesi açısından hangi zayıflıkları ve zaafı taşıyordu?

Bir başka ruh hali ise, şöyleydi:

“Ben ve arkadaşlarım şuna inanıyoruz ki, bazılarımız ölecek ama bizlerin yerini alacak binlerce yoldaş çıkacak. Devrimci mücadelenin ivmesi şehitlerin kanı, canıyla her zaman yükselmiş ve destanlaşmıştır.” Böyle diyordu Abdullah Meral. Ölümün ne anlama geldiği konusunda her şey

kafalarında netti. Bu sözler, tutsaklık koşullarındaki kahramanca ölümlerimizin kişisel bir kahramanlıkla ilgili olmadığını en açık ifadesidir.

Savaşta teoriler, stratejiler kadar önemli bir başka etken daha vardır; hareketin önderlerinde, kadrolarında, savaşçılarındaki bu stratejiyi hayata geçirecek **fedakarlık ve kararlılık** olmadan, hiç bir strateji sonuca ulaşamaz. Bunlar olmadığında en mükemmel stratejiler, etkisiz bir teorik lafazanlık olarak kalır. Tüm savaş teorisyenleri, tüm devrimci önderler, buna vurgu yaparlar:

“Harp körü körüne bir ihtiras eylemi olmadı-ndan, aksine politik amaç ağır bastığından, bu amacın değerini, onu elde etmek için göze almaya hazır olduğumuz fedakarlıkların büyüklüğü belirler.” (Savaş Üzerine, Clausewitz, sf. 40)

Ölüm oruçlarında, kuşatmalarda ortaya koyduğumuz kararlılık, fedakarlık, herşeyden önce bizim amacımızın büyüklüğünün, idealimizin değerinin ve bizim bu ideale ulaşmak için neleri göze alabileceğimizin bir göstergesidir. Ortaya koyduğumuz fedakarlık ve kararlılık, savaşın kaderini tayin edecek önemdedir.

Hayatın her alanındaki mücadelemizden edindiğimiz tecrübe, bize gösteriyor ki, statükoculuk, her türlü gelişmenin düşmanıdır. Devrimci, değiştirme isteğine, nesnelliği aşma iradesine sahip olmalıdır.

Statükoculuk, devrimin düşmanıdır. Statükoları yıkarak gelenekler yarattık.

Bu direniş çizgisinde bir kesintisizlik vardır. Ama bu, çizginin hiç bir değişiklik geçirmedığı anlamına gelmiyor.

Hapishanelerin bir mücadele alanı olarak görülüp değerlendirilmesi, örgütlenme açısından, eylem biçimleri açısından, yaşam tarzı açısından, sürekli daha gelişmiş biçimlere doğru bir seyir izledi.

Özgür tutsaklık, bu mücadele ve örgütlenmenin belli bir aşamaya ulaşmasının adıdır. Bu noktaya, tecrübe kazandığımız, bu alandaki mücadele ve örgütlenmenin

teorisini ve pratiğini eksiksiz şekillendirdiğimiz bir sürecin sonunda ulaşılmıştır.

Yaşadığımız ve yaşamakta olduğumuz tarihi şu sözlerle tanımlamıştık. **“Bu tarih, belki de hiç bir devrimde görülmeyen, hiç bir teorik kalıba sığdırılamayacak özgünlüklere sahiptir.”** Bu özgünlük, hapishaneler cephesinde de fazlasıyla geçerlidir.

Sadece 20 yıllık hapishane mücadelesi boyunca açlık grevlerinde yaşanan değişim ve dönüşüme bakalım. Açlık grevlerinin süreleri hakkındaki düşünceler, statükolar zaman içinde nasıl değişti. Direniş biçimlerimiz nasıl zenginleşti. Bilinen ölçüler, bilinen biçimler, direnişin ihtiyaçlarını karşılamıyorsa, yenilerini bulmalıydık. Ölüm oruçları da, barikat direnişleri de statükoları yıkan tarzımızın sonucudur. Tek tip elbiseyi dayattılar, onlarca çeşit direnişle cevap verdik. Zaman geldi, planlarını haydutluk yapıp yoldaşlarımızı kaçırarak uygulamak istediler. Hapishaneler mücadelesinde yeni bir aşama sayılabilecek güçte direnişlerle, barikatlarla cevap verdik. **Rehin alma** eylemlerini geliştirdik.

Attığımız her adım, düşmanın ve solun statükolarını da sarstı.

Hayatın her alanındaki

mücadelemizden edindiğimiz tecrübe, bize gösteriyor ki, statükoculuk, her türlü gelişmenin düşmanıdır.

Devrimci, değiştirme isteğine, nesnelliği aşma iradesine sahip olandır. Devrimin kendisi de zaten bir statükonun yıkılmasıdır. Bütün süreç boyunca statükolara takılıp kalanlar, nihai hedefin yakınına bile yanaşamazlar. Bizim statükoları alt üst eden pratiğimiz, iktidar perspektifimizin ve Marks'ın ünlü sözünde belirttiği *“dünyayı tahlil etmekle yetinmeyip değiştirme iradesine sahip olmamızla”* ilgili bir sonuçtur. Sürecin gerektirdiği mücadele ve örgütlenme biçimlerini, politikaları, yöntem ve araçları üreten bir zenginliğe ancak böyle bir perspektifle sahip olunabilir.

Statükoları sarsmak, hayatın her alanında daha ileri mevziler kazanmak, bunu sağlayacak politikaları ortaya koyabilmek, temelde bir **cüret** işidir. Siyasi cüretinizin ölçüsü ise, ne kadar bedel ödeyebilmeyi göze aldığınızla belirlenir. Herşey böylelikle yerine oturuyor işte. Ölüm oruçlarında, kuşatmalarda ölümü gülerek kucaklayabilmenin siyasi anlamı işte bu bütün içinde ortaya çıkıyor. Demek ki, bu cürete sahip olmak, güncel

gelişmelere ilişkin bir sorun değil, bütünüyle iktidar hedefine ulaşip ulaşamamayı belirleyecek önemde hayati bir sorundur.

Statükoculuk, ne adına savunulursa savunulsun, mevcut düzene güç veren bir siyasi çizgidir. Statükoları kabul etmeyen ve onları sarsan, değiştiren Parti-Cephe çizgisi, hapishaneler de içinde olmak üzere hayatın her alanında sürecektir. Sarstığımız, yıktığımız her statüko, oligarşinin düzeninin temellerinden bir tuğla çekip almaktır.

Yaşam tarzımız ve direniş çizgimiz birbirini

tamamlamıştır

Direniş çizgisi ve kültürü, yalnızca düşmanla fiili olarak karşı karşıya geldiğimiz çatışmalarla sınırlı değildir.

Hapishanelerde izlediğimiz direniş çizgisiyle, solun çizgisi arasında uzun yıllar boyunca büyük bir farklılık vardı. Bu farklılık, kendini hapishanelerdeki yaşam biçiminde de gösteriyordu.

Hapishanelerde izlediğimiz direniş çizgisiyle, solun çizgisi arasında uzun yıllar boyunca büyük bir farklılık vardı. Bu farklılık, kendini hapishanelerdeki yaşam biçiminde de gösteriyordu.

Pek çok sol grupta, hapishane yaşamı, demokratizmin korkunç biçimde geliştiği zeminler olmuştur. Örgütlü yaşamın ilkeleri, kuralları gevşetilmiş, **“mahkumluk edebiyatı”**yla zaaflar, bohem yaşam tarzları meşrulaştırılmıştır. Bizim çizgimiz ise, her an direnmeye, bedeller ödemeye hazır, kendini geliştiren, mücadeleye, harekete dışarıda ve içeride olabilecek en geniş katkıda bulunabilmeyi hedefleyen bir örgütlülük yaratmak üzerinde şekillendi. Bu, yatıp kalkma saatlerimizden, spor ve eğitim anlayışımıza, örgütsel işleyişimizden direniş biçimlerimize kadar her şeyde farklılığı getirdi.

Bu da koşulların bizi teslim almasına izin vermememizin bir başka cephedeki tezahürüydü. Örgütsel işleyişi, bu yaşam içinde de hakim kıldık. **“Hapishane içinde hapishane yaratmak”** teorisinin sahipleri ise, soluğu **“parti olmayan parti”**lerin içinde aldılar. Çünkü bu açıdan bakıldığında, hapishaneye dışarısının bir farkı yoktu. Çeşitli vesilelerle

Karanlığa ışık oldular!

1984 Ölüm Orucu Kahramanlarımız

**Abdullah Meral, Haydar BAŞBAĞ
M. Fatih ÖKTÜLMÜŞ
Hasan TELCİ**

söylenildiği gibi, Türkiye zaten yarı açık bir hapisane durumundaydı. Bireysel özgürlükleri esas alanlar, içeride de, dışarıda da örgüt anlayışına, işleyişine karşı çıkacaklardır. Bu ise, tek kelimeyle, **devrim davasının terkedilmesidir**. Tasfiyecilik, en başta hapisanelerdeki yaşam tarzında kendini göstermiş, oradan hapisanelerdeki direniş ve

mücadele çizgisini geriletmeye yönelmiş, ve dışarıya da taşınmıştır.

Direniş çizgisini içselleştirmek, bu çizgiyi günlük yaşantımızla bütünleştirmek, devrimci savaşı geliştirmenin koşullarını kendi kişiliğimizde de yaratmak demektir. Böyle bir kadro, militan, taraftar, hangi mevzide olursa olsun, düşman karşısında en büyük

kahramanlıkları yaratacaktır.

Yaşamını böyle biçimlendiren savaşçıda bencillik yenilmiştir. Ölümün eşliğinde bile, hiç bir bireysel kaygı, özlem onu yolundan çeviremez. Ölüm dahil, herşeyi göze almıştır.

Ölümüyle zafer kafasında özdeşleşmiştir ve zaferi kazanmak artık onun hayatının tek amacı haline gelmiştir. Artık ne düşmanın kurşunları, ne burjuvazinin zehirli okları ve ne de “sold-an” gelebilecek saldırılar, etkilemez onu. 1984 ölüm orucu, işkence korkusunun her yanı sardığı, açlığa yatılan koridorlarda “*yemeğin fazlasını isteyenlerin*” olduğu, direniş hücrelerinin önünden her gün köfte arabalarının geçtiği, kahramanca direnişi en azından desteklemek görevi olanların direnişi “*intihar*” diyerek mahkum etmeye çalıştığı, burjuva basının direnişçilere ilişkin her türlü iftira ve spekülasyonu utanmazca yaydığı, düşmanın her şeyi yasaklayıp tam bir kuşatma oluşturduğu koşullarda zaferi kazandı.

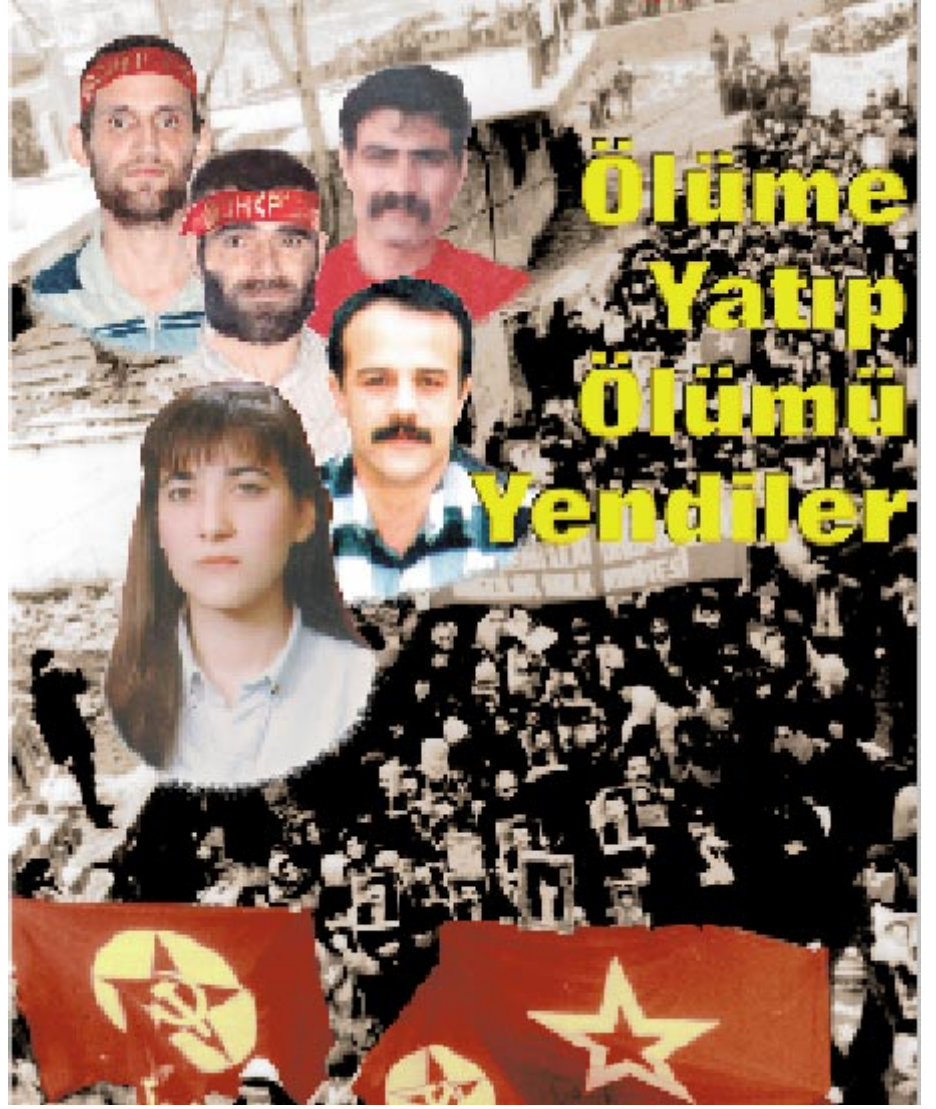
Kahramanları işte bu devrimci yaşam ortaya çıkarıyor. Yaşamın içinde her türlü fedakarlığı, disiplini, örgütsel işleyişi reddedip, **“biz de zamanı gelince ölmesini biliriz”** gibi yaklaşımlar, bilimsel ve gerçekçi değildir. Hiç bir

koşulda boyun eğmemeyi, devrimci hedefi hiç bir zaman gözden kaçırmamayı, her koşulda düşmana kendi iradesini kabul ettirmeyi esas alan **özgür tutsak kişiliği**, bu anlayışın sonucudur. 30 yıllık tarihimizin ürünü olan bu tarz ve bu tarzın sonucu açığa çıkan kahramanlıklar, Parti-Cephemizin ideolojisinden, kültüründen, iktidar kararlılığından kopuk ele alınamaz.

Artık bomba, kurşun seslerinin de duyulduğu hapishanelerde devrimi savunmaya devam edeceğiz.

Devrim ateş altında bir savaş, ateş altında bir yürüyüştür. Daha çok “dışarıyı” tasvir ettiğini düşündüğümüz bu gerçek, bu ülkenin hapishanelerinde de geçerlidir. Hapishaneleri silahlı saldırıların da sürdüğü bir alan haline getiren karşı-devrimci politika, özellikle 1994-95 yıllarında şekillendi. Barut kokuları, bomba, kurşun sesleri, hapishanelerin içine kadar taşındı.

Buca’dan, Ümraniye’den sonra Ulucanlar bu tür saldırının ve bu saldırıya karşı özgür tutsakların geliştirdiği direniş çizgisinin doruk noktasıydı. Ulucanlar’da büyük bir kahramanlığa tanık

1996 Ölüm Orucu Kahramanlarımız

Aygün UĞUR, Berdan KERİMGİLLER, İlginç ÖZKESKİN, Hüseyin DEMİRCİOĞLU, Ali AYATA, Müjdat YANAT, Ayçe İdil ERKMEN, Tahsin YILMAZ, Yemliha KAYA, Hicabi KÜÇÜK, Osman AKGÜN, Hayati CAN

olduk. “Ya teslimiyet, ya ölüm” dayatması karşısında tereddütsüz **ÖLÜM** diyen, kurşun yağmuru altında halaya duran özgür tutsaklar kazandı zaferi. Özgür tutsakların halk için, devrim için canlarını ortaya koymaktan çekinmeyeceği gösterildi. Kurtuluş umudunun yok edilemeyeceği gösterildi.

Devrimci tutsaklar halkın onuru, namusu, umudu, yarınlarıdır. Özgür tutsaklık halkın özlemlerine cevap veren olmaktır. Özgür tutsaklık hiç bir dayatmaya, onursuzluğa başegmemeleriyle halkın direnme gücü olmaktır. Özgür tutsaklar Ulucanlar’da direnirken, ateş altında halaya dururken, umut büyüyor, zafer türküleri daha gür söyleniyordu...

Halkın, devrime gönül verenlerin, umut bağlayanların özgür tutsaklardan bekledikleri de buydu... Yenilmemeli, teslim olmamalıydılar. Halkın umutlarını, gelecek özlemlerini karartmaya kimsenin hakkı yoktu.

Umudu hiç karartmadık. Tercihimiz sakatlıklar, ölümler pahasına hep direnişten yana oldu. Umudunu devrime bağlayanların gönlü rahat olsun. Gerekğinde ölümün karşısına yüzlerle çıkacağız. Direnme gücümüzün kaynağı

**Vatan Buca’dır,
Ümraniye’dir,
Bayrampaşa’dır.
Tüm
hapishanelerdir.
Şimdi tüm
hapishanelerde
özgür tutsaklar;
vatan savunması
içindedirler. Halkı,
devrimi, vatani
savunmak
görevimizdir, boyun
borcumuzdur.
Verilmiş
sözümüzdür. Yeni
doğan
bebeklerimize,
gençlerimize karşı
sorumluluğumuzdur.**

halktır, geleneklerimizdir. Özgür tutsaklık bir gelenektir... Mahirler bu geleneğin ilk kıvılcımlarıydı. Bu kıvılcım Apo’larla, Yusuf’larla, Mecit’lerle, Berdan’larla, İdil’lerle büyüyerek gelenekleştirdi. Bu gelenek yokedilemez. Ölüdür ama teslim olunmaz. Vatan, üzerinde bulunduğumuz her yerde canlarımız pahasına savunulur. Vatan Buca’dır, Ümraniye’dir, Bayrampaşa’dır. Tüm hapishanelerdir. Şimdi tüm hapishanelerde özgür tutsaklar; vatan savunması içindedirler. Halkı, devrimi,

vatani savunmak görevimizdir, boyun borcumuzdur. Verilmiş sözümüzdür. Yeni doğan bebeklerimize, gençlerimize karşı sorumluluğumuzdur. Özgür tutsaklar namusu, onuru savunmaya devam edecektir. Bedeli ne olursa olsun, direnmeye devam edecektir. Yüzlerce özgür tutsağın düşüncesi, ruh hali, inancı böyledir.

Bazen tek başlarına, bazen kitlesel olarak kahramanlıklar yarattılar. Hepsisi Cephe tarzıydı. Kahramanlıklar, örgütümüzün, devrimci çizgimizin mayasında var.

30 yıllık tarih tanığımızdır. Bu tarihteki hiç bir yenilgi, hiç bir darbe, düşmana zafer kazanmanın mutluluğunu tattırmamıştır. Çünkü karşı karşıya kaldığımız her darbe tarihimizde “geçici” bir durum olmuştur. Hiç bir aşamada, hiç bir koşulda, düşmanın iradesini kabul etmediğimiz için, Marksizm-Leninizmden, devrimden hiç vazgeçmediğimiz için, hiç yenilmedik.

Bizi yenemezler.

Türkiye halklarını teslim alamazlar.

Yeni destanlar için hazırız biz. Dün ölmesini nasıl bildiysek, yarın da öyle öleceğiz.

**Son nefesimizde
zaferden emin olacağız!**

YOLDAŞLAR!

İÇERİDEKİ VE DIŞARIDAKİ TÜM PARTİ-CEPHE KADROLARI, SAVAŞÇILARI, TARAFTARLARI!

Hapishaneler cephesinde yeni bir çatışmaya girdik.

Hapishanelerdeki mücadelede, şehitlerimizle, politikalarımızla 1980'den bu yana bizim damgamız vardır.

Yükümüz ağırdır. Sonucu yine, bizim kararlılığımız, bizim cüretimiz, bizim örgütlülüğümüz, bizim politikalarımız belirleyecektir.

Hapishanelerdeki yoldaşlarımız hazırdır.

Dışarıda tüm alanlarımız yaşanılan bu çatışmanın öneminin bilinci içindedir. Tüm alanlarımız, birimlerimiz, özgür tutsaklarımızın etrafında kenetlenecektir.

Hayatın çeşitli alanlarındaki görevlerimizi aksatmadan tüm dikkatimiz ve enerjimizle bu çatışma üzerine yoğunlaşmalıyız... Çatışma şiddetlendikçe, omuzlayacağımız görevler de artacaktır. Tüm yoldaşlarımız kendi omuzlarını ve içinde bulundukları birimleri, bu yükü taşımaya hazır hale getirmelidirler.

Yoldaşlar!

1996'da, tutsak yoldaşlarımız Sağmalcılar'da, Ümraniye'de, Çanakkale'de, Ankara'da Burdur'da ve Anadolu'nun daha bir çok hapishanesinde destanlar yazarken, dışarıdaki yoldaşlarımız Gültepe'de, Çağlayan'da bu destana yeni sayfalar eklediler.

Fedakarlıkların, kahramanlıkların hareketiyiz.

Bir kefen giymek gerekirse eğer, bu asla düşmanın bize biçtiği kefenler olmayacaktır. Devrim eğer canlarımıza ihtiyaç duyuyorsa, kırmızı bantlarla, kırmızı bayraklarla süslenecek kefenleri giymekte tereddütümüz olmayacaktır.

Halkın her kesimini, tüm örgütlü halk güçlerini, bu direniş etrafında adım adım birleştirmeliyiz. Yapacağımız, en başta, bu çatışmaya ilişkin gerçekleri en geniş kesimlere ulaştırabilmektir. Gerçek onları sarsacak, harekete geçirecektir.

Olmaz, gelmezler diye düşünmemeliyiz.

Oligarşi işkenceyi savunuyor. Katliamcılığı meşrulaştırmaya çalışıyor. Umulmadık isimler, umulmadık kesimler, bunu görüyor yavaş yavaş, gördükçe geliyorlar.

Her alanda direnişin lokomotifi biz olacağız.

Her Parti-Cepheli, hızlı, kararlı, kendinden emin olarak, bunun bilinciyle davranacaktır.

Yoldaşlar!

Düşmanın hesaplarını boşa çıkaracağız. Bu çatışmadan da devrimi büyüterek, geliştirerek çıkacağız. Önderimizin dediği gibi;

“Dışarıda ve içeride bizi yenilmez kılan ideolojik sağlamlığımız ve bunun getirdiği güven devam ettikçe, tüm saldırılara karşı yine zaferden zafere koşacağız.”

TÜM DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR, İLERİCİLER, VATANSEVERLER!

Hepimiz açıkça biliyor ve görüyoruz ki, oligarşi devrimci tutsaklara yönelik büyük bir saldırının hazırlığında.

Saldırının neyi amaçladığı ve nasıl püskürtülebileceği konusunda bu ülkenin devrimcilerinin, demokratlarının, ilericilerinin pek çok tecrübesi var.

Buna rağmen, direniş biçimlerimizde farklı düşüncelerimiz olabilir. Ama **DİRENİŞ**'te hemfikir olmalıyız.

Kendini bu sıfatlarla tanımlayan tek tek herkes ve tüm örgütlenmeler, en azından kendi çizgileri ve örgütlülükleriyle bu direnişin bir parçası olma sorumluluğunu göstermelidirler.

Başka görevler, bu görevi yerine getirmenin engeli olarak gösterilemez. Böyle gösterenler, sorumluluktan ve kavgadan kaçanlardır.

Türkiye'nin gündeminin şu an en önemli konularından biri budur. Başka gündem aramayın. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi bu mevzide yürütülecektir.

Kimse, bu süreci "kazasız belasız" atlatma hesapları içinde olmasın. Kimse, sıradan, klasik basın açıklamalarıyla bu mücadelenin "**içindeymiş gibi**" yapmasın.

Çatışma zorlu geçecektir.

MGK bu konuda yıllardır hazırlık yapıyor.

Halkı teslim alabilmek için hapishaneleri sindirmeyi adeta "hayat memat" meselesi görüyorlar... Bizim için de, halk için de öyledir.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin önümüzdeki dönemde nasıl şekilleneceği, büyük ölçüde bu çatışmada belirlenecektir.

Şehitler vermek kaçınılmaz olursa, yüzlerce ölürüz yine. Her şehidimizi bir bayrak yapıp kavgaya devam ederiz.

Ama düşen her şehidimizde bir parça sorumluluğumuz olacağını unutmayın.

Artık hapishanelerdeki direniş de, kelimenin mecazi anlamıyla değil, gerçek anlamıyla, ateş altındaki bir direniştir.

Bir savaş gerçeğidir: Ateş altında dayanışma gelişir, siper yoldaşlığı büyür.

Siper yoldaşlığını büyütmekte tereddüt etmeyelim.

Devrimciler, demokratlar, ilericiler, vatanseverler, halkın ve devrimcilerin dostları;

Kişisel kaygılarınızı bir kenara bırakın.

Grup çıkarlarını, hesaplarını bir kenara bırakın. Devrimcilik de, demokratlık da, insanlık da sınavdadır.

Partimizin ve Cephemizin hepinize çağrısıdır;

Özgür tutsakların siperlerinde birleşelim.

Türkiye'nin geleceğini bu siperlerde ortaklaşa yazalım.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 10 Haziran 2000

Açıklama: 115

İKTİDAR PARTİLERİNİN TÜM YÖNETİCİLERİ, BAKANLARI, MİLLETVEKİLLERİ; HÜCRELERDEN VE HÜCRELER İÇİN YAPILACAK KATLIAMLARDAN SORUMLU OLACAKSINIZ

Devrimci tutsakları hücrelere kapatmak için kararlar aldınız. Hücre hapisaneleri inşa ettiniz ve hala devam ediyorsunuz. Hücreleri yaşama geçirmek için katliamlara hazırlanıyorsunuz.

Ulucanlar katliamını düşünün; vahşetin kasetlerini hepimiz izleyin. Hücreleri uygulamak için yeni Ulucanlar yaratmaya hazırlanılıyor. Tutsaklar, yıllarca sürececek bir işkence olan hücrelerde çürütülüp, düşünceleri yok edilmek isteniyor.

Tüm bunların siyasi sorumluları sizler olacaksınız. Hücrelere onay verdiniz, günlerce televizyonlarda “cezaevi sorunu” diye yalanlar söylediniz, kararlar aldınız. “Oda sistemi”, “Avrupa standardı” yalanlarını bırakın.

İktidar partilerine mensup olan hiçbir bakan, milletvekili, yönetici bu sorumluluğun dışında değildir. Hayır ben karşıyım, katliam istemiyorum, hücreleri istemiyorum diyen varsa çıkıp halka açıklamalıdır. Muhalefette olanlar da hücrelere karşılarsa bugün engellemeye çalışmalıdırlar, yarın “ben iktidarda değilim” demelerinin bir anlamı yoktur. Sorumluluğa ortak olacaklardır.

Bu ülkede mafya babaları cezaevlerini çiftlik yaparken hiçbirinizin sesi çıkmadı. Devrimci tutsakların yıllardır canlarıyla bedel ödeyerek kazandıkları hakları gaspetmek için olmadık yalanlarla saldırılar düzenlendi. Devrimci tutsaklar direndiler. Yine direnecekler. Susurluk devleti, İnsanca koşullarda yaşamaktan başka bir isteği olmayan tutsaklara; “*hayır benim istediğim gibi yaşayacak, benim izin verdiğimi kadar düşüneceksin*” diyor. Bunun adına “cezaevlerinin güvenlik sorunu” diyorlar. Cezaevlerindeki tek güvenlik sorunu, devletin katliamlarında bedenleri parçalanan tutsakların can güvenliği sorunudur.

Onlarca korumalarınızla, yasal zırlarınızla ömür boyu korunacağınızı, halkın adaletinin size ulaşamayacağını düşünmeyin. Adaletimiz unutmaz ve affetmez. Tutsaklarımızın kılına gelecek zararın hesabını; karar veren, uygulayan herkes verecektir. Eski Adalet Bakanı **Mehmet Topaç**’ı, Davutpaşa Askeri Cezaevi Müdürü **Binbaşı Adnan Özbey**’i, Bayrampaşa Cezaevi Savcısı **Niyazi Fikret Aygen**’i, Aydın Cezaevi eski Savcısı ve Bursa Başsavcısı **Nural Uçurum**’u, İstanbul DGM Başsavcısı **Yaşar Günaydın**’ı, 12 Mart’ın Başbakanı **Nihat Erim**’i, faşist MC hükümetlerinin MHP’li Bakanı **Gün Sazak**’ı ve adaletimize hesap vermekten kurtulamayan yüzlerce suçluyu UNUTMAYIN. Hücrelerin ve katliamların siyasi sorumluları, uygulayıcıları dünyanın neresinde olursa olsun adaletimizi sürekli ensesinde hissedecekler ve er ya da geç adaletimizi karşılarında bulacaklardır.

Hücre kararları alan iktidar partilerinin tüm yöneticilerinin, hücrelere karşı olduğunu açıklamayan bakan, milletvekillerinin malına, canına gelecek zarardan biz sorumlu olmayacağız.

Tercih sizindir; ya işkenceyi ömür boyu uygulamak anlamına gelen **HÜCRELERDE ISRAR EDEREK SONUÇLARINA KATLANACAKSINIZ YADA HÜCRELERİ DURDURACAKSINIZ.**

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

BURDUR HAPİSHANESİNDE

Saldırı ve Direniş

Saldırı, katliam ve işkence uygulamalarına karşı tutsakların direnişleri genellikle basın-yayın araçlarının dilinde “isyan” olarak geçer. Hiç kuşkusuz tutsakların direnişlerinin “isyan” kelimesi ile adlandırılması bir karalama çabasının sonucudur. Bu nedenle özellikle direniş kavramını kullanmazlar. Çünkü direniş kelimesini kullanırlarsa direnmeyi gerektiren bir saldırı, zulüm olduğu gerçeğini itiraf etmiş olacaklarını düşünürler. Oysa bu beyhude bir çabadır, zira isyan kelimesi de sözlüklerde “... bir düzene veya emre boyun eğmeme, uymama, itaat etmeme...” anlamını taşımaktadır. Bu yanılla doğrudur, tutsaklar varolan Susurluk düzenine boyun eğmemekte, kendilerine yönelen faşist emirlere itaat etmemektedirler. Halk güçlerinin “IMF’ye Hayır” diyerek emperyalist sömürünün hakim olduğu bu soygun düzenine boyun eğmemesinin hapisanelerde somutlanmasıdır bu.

Duvarların dışında halkın boynuna nasıl emperyalistlerin sömürü koşulları geçirilmeye çalışılıyorsa, duvarların içindede bu sömürü ve zulme muhalefet etme bilinci yokedilmeye çalışılıyor. Bilindiği gibi hücreler politikasının özü; **düzen aleyhtarı güçleri teslim almaktır.** Bir diğer ifade ile bugün “IMF’ye Hayır” diyen kişi ve güçleri yarın susturmanın yolu hücrelerden geçmektedir.

Bu nedenle ne ‘Ulucanlar’daki katliam operasyonunda sorun koğuş meselesidir ne de Burdur’da mahkemeye çıkmamadır. Oligarşi, Ulucanlar ve Burdur operasyonları ile hücreler politikasını fiilen yaşama geçirmeden önce **önünü düzlemek istemiştir.**

Devletin 26 Eylül 1999 tarihinde gerçekleştirdiği Ulucanlar katliamının nasıl gerçekleştirildiği ve devletin suçluluğu bugün geniş bir kamuoyu için olanca açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Devlet Ulucanlar katliamı ile teşhir

olmanın, suç üstü yakalanmış olmanın psikolojisi ile olmadık yöntemlere başvursa da gerçeği örtbas edememiştir. Bu durumda F Tipi hücre hapisaneleri açma konusunda kamuyonu “ikna etme” çabalarını daha fazla yoğunlaştırmıştır. Demogoji, yaygara ve yalan üzerine kurulu psikolojik propagandasını her alanda sürdürsede hücre hapisaneleri konusunda bir avuç halk düşmanı dışında -ki onların ikna olma sorunu yoktur zaten- kimseyi ikna ettiği söylenemez.

Bizzat Adalet bakanı Hikmet Sami Türk’ün katıldığı yemekli davetler, F Tipi hapisane inşaatlarına yönelik geziler, ailelerin gözaltına alınması, tutuklu yakınları derneklerinin basılması, hücrelerle ilgili basın açıklaması ve panellerin yasaklanması, hücre gerçeğini açıklayan dergi ve broşürlerin toplatılması, gazete ve TV’lerden devrimci tutsakları karalayan haberlerin yaptırılması, duyarlı kişi ve kurumların değişik

biçimlerde tehdit edilmesi... vb... biçimlerinde yoğun bir propaganda sürdürülmektedir.

Tüm bunların tek bir amacı vardır: **F Tipi Hücre saldırısını meşrulaştırmak...** Ama bugüne kadar ne yaparlarsa yapsınlar bunu başaramamışlardır. Başaramadıkları oranda provokasyonlara girişmişlerdir. Bunun son örneği Burdur hapishanesine yönelik provokasyon saldırısı olmuştur.

26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar katliamında yaralanan tutsakların bir kısmı Burdur hapishanesine sürgün edilmiştir. Burdur'a geldiklerinden bu yana başta tedavilerinin engellenmesi olmak üzere değişik saldırılar ile karşılaşmışlardır. Hapishane idaresinin başındaki faşist, işkenceci **Katip Özen**, arkadaşlarımız bu hapishaneye geldiğinden bu yana **"Ulucanlar'da yarım kalan işi burada tamamlayacağız"** demeyi alışkanlık haline getirmiştir.

Nihayet tarihler **5 Temmuz 2000** gününü gösterdiğinde Burdur hapishanesinde kalmakta olan arkadaşlarımıza yönelik bir saldırı gerçekleştirilmiştir.

Burdur bir provokasyon saldırısıdır

5 Temmuz günü bir yandan Burdur'daki arkadaşlarımıza saldırılmaya başlanmış aynı andada Sağmalcılardaki faşist

çeteler eliyle 11 personel rehin alınmıştır. Burdur ve Sağmalcılar birbirinden farklı hapishanelerdir kuşkusuz, ama yaratılmak istenen görüntüye bakıldığında amacın aynı olduğu görülmektedir.

İşkenceciler bir yandan Burdur'da tutsaklara saldırırken aynı zamanda ilk kez bu saldırıyı TV'ler eliyle Anadolu'daki **tüm tutsaklara duyurmaya çalışmışlardır.** Oysa tüm bu saldırıları gizlemek ister, genellikle saldırı yapacaklarını yaptıktan sonra basına bilgi verirlerdi. Bu kez hem özellikle buna dikkat etmiyor hemde saldırı duyulmasına rağmen genellikle yaptıkları gibi görevli personeli apar topar hapishanelerden çekmiyorlardı. Oysa uzun süredir herhangi bir hapishanede saldırıya giriştiklerinde **"rehin eylemlerini"** engellemek için görevli personeli hapishanelerden çekmek Adalet Bakanlığının rutin bir uygulamasıydı. 5 Temmuz günü ise adeta tutsaklara **"arkadaşlarınıza saldırıyorum, ne duruyorsunuz rehin alsanıza"** denilmek istenmiştir. Böyle bir durumda ise hücre hapishanelerine karşı olan kesimleri etkilemeye, parçalamaya yönelik **"hapishanelere hakim değiliz"** demogojisi işlenmeye başlanacaktı. Hesap buydu.

Zira Susurluk devleti

hücre hapishaneleri ile ilgili kendisi dışında kimseyi ikna edememiştir. Bunu bir kez daha denemek için Burdur'da provokasyon saldırısı uygulamaya koydular. Tam **15 saat süren bu saldırı bir kez daha tutsakların direnişi karşısında püskürtüldü** ve amacına ulaşamadı.

Oligarşi saldırmak için her zaman bahane yaratır

5 Temmuz Çarşamba sabahı saat 08.00 sıralarında devrimci tutsaklara **"mahkemeye gidiyor musunuz"** diye sordular. Bu sorunun Burdur hapishanesindeki anlamı **"işkenceye gönüllü olarak geliyor musunuz"** olmaktadır. Kuşkusuz kimseden işkenceyi kabul etmesi beklenemez, devrimci tutsaklarda kendilerine sorulan sorunun anlamını bildiklerinden, "eğer işkence yapılacaksa çıkmayacaklarını" belirttiler.

Bu, ülkemiz hapishanelerinin bir gerçeğidir. Hapishane idarelerini oluşturan faşistler, istediklerinde hemen herşeyi bir saldırı ve işkence bahanesi haline getirirler. Hastaneye mi gideceksiniz... Uzun uğraşlardan sonra belki gidirsiniz ama tedavi olamazsınız. Tedaviyi engellemek için olmadık dayatmalarda bulunurlar, bunları kabul etmediğinizde ise bu kez hastanelik olacak

tarzda saldırıya uğrarsınız. Mahkemeye mi çıkacaksınız, arama adı altında onur kırıcı uygulamalarla karşılaşacaksınız. Buna boyun eğmediğinizde çıkamazsınız ama sadece çıkamamakla kalmaz saldırıya da uğrarsınız. Burdur'da dayatılan ise daha mantıksızdır, bu kez mahkeme dönüşü onur kırıcı arama dayatılacağı, eğer bu kabul edilecekse duruşmaya götürecekleri söylenmektedir. Oysa mahkeme dönüşü arama sözkonusu değildir. Zaten onlarca askerin arasında gidip gelinir ve eller kelepçelidir. Ama dert bu değildir. Burdur'da merkezi olarak bir provokasyon saldırısı planlanmıştır, artık bu karar verildikten sonra bir biçimi ile tutsaklara saldıracakları açıktır. Dün Ulucanlar'da nasıl **"koğuş"** sorunu gerekçe yapıldıysa, bugün Burdur'da da **"duruşmaya çıkmadılar"** bahanesi saldırı gerekçesi yapılmıştır. Oysa mızrak çuvala sığmamaktadır. Duruşmaya çıkmak istememe sözkonusu değildir, arkadaşlarımız işkencenin durdurulmasını istemişlerdir.

Provokasyon saldırısını planlayanlar birgün önceden hazırlanmışlardır. Buna göre hapishaneye gece boyunca Eğirdir, Manisa ve Burdur Jandarma alayına bağlı askerler yığılmıştır. Nasılsa sabah saldırı başlayacaktır... Her şey hazırdır artık.

Bu hazırlığı sabah yerlerini alan Burdur Emniyet

müdürlüğüne bağlı çevik ve özel tim polisleride tamamlamıştır. Geriye sadece saldırı emrini vermek kalmıştır ve o da verilmiştir...

Önce her sabah alınan rutin sabah sayımı almaya gelen gardiyanlar ortalıkta gözükmezler. Burdur hapishanesinde 08:00 saatlerinde sessizlik hakimdir. Hapishanelerin kuralıdır bu, eğer doğal olmayan bir sessizlik hakimse peşisıra bir saldırı gelecektir. Yine öyle olur ve saat 08:30 sırasında devrimci tutsakların kaldığı **3. ve 4. Koğuşların suları, elektrikleri kesilir.** Her saldırı öncesinde yapılan bir uygulamadır buda. Önce sessizlik gelir, ardından elektrik ve sular kesilir. Artık saldırının nereden ve nasıl başlayacağı belirsizdir, belli olan tek şey saldırının an meselesi olduğudur.

Gökyüzünü daracık bir havalandırma boşluğundan gören tutsakları o sabah çatıların ellerinde Kaleşnikof, G-3 ve Kanas suikast silahı taşıyan komandolarla dolduğu gördüler. Arkadaşlarımızın bir çoğu Ulucanlar katliam saldırısı sırasında yaralanmıştı ve bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Yine bir katliam saldırısı ile karşılaşacaklardı. Tüm belirtiler bunu gösteriyordu. Herhangi bir uyarı, ikaz, konuşma vb. yapılmamıştı ama zaten Ulucanlar'da da yapmamışlardı. Yine öyle oldu ve aniden 4. koğuşun

kapısına ses bombası attılar.

Artık saldırı başlamıştı...

Kasklı, kalkanlı askerler arkadaşlarımızın bulunduğu koğuşun kapısını zorluyor, kırarak içeri girmeye çalışıyorlardı.

Neden...

Onlar zaten tutsak ve dört duvar arasına kapatılmış durumdalar. Neden elleri silahlı bu kadar kontra koğuşlara girmek istiyor... Ulucanlar'da girdiklerinde ne yaptılarsa aynısını yapmak için elbette... Ama **Ulucanlar'da nasıl direndilerse tutsaklar öyle direneceklerdi** kuşkusuz...

Saldırının başlaması ile birlikte arkadaşlarımız ellerinde ne varsa onlarla kapılara barikatlar kurdular. Bir kaç ranza, bir kaç dolap ile bulundukları yeri savunacak biçimde hazırlandılar. Bir kaç ranza ve dolap ne kadar engeller ki... Belki bir, belki iki saat ama önemli olan bu değil şimdi. Katillere **"boyun eğmeyeceğiz"** demektir esas olan. O barikatların anlamı budur bir yerde, boyun eğmeyeceğiz haksızlıklarınıza, zulmünüze, adaletsizliklerinize...

Savunacağız yaşamı, halkın kurtuluş umudunu, inançlarımızı, özlemlerimizi, sevdalarımızı... Savunacağız tüm bunları diyebilmektir şimdi o barikatlar...

Fizik olarak güçsüz olan

barikatları bir türlü aşamaz kontralar. Defalarca yüklenirler, ellerindeki tüm iş aletlerini kullanırlar ama yinede giremezler. Faşistler barikatlardan giremeyeceklerini anlayınca 4. koğuşun duvarlarını delmeye çalışırlar. Duvarlardaki delikler büyümeye başlar artık. Açtıkları bu deliklerden içeriye çok sayıda gaz bombaları atarlar. Aynı zamanda içeriye açtıkları bu deliklerden yanıcı kimyasal bir sıvı (muhtemelen bir petrol ürünü) püskürterek koğuşları yakmaya çalışırlar.

Yakmaya çalıştıkları koğuş değildir oysa. O koğuşlarda sadece ranzalar, dolaplar, masalar yoktur. O koğuşlarda direnen devrimci tutsaklar vardır. Yakılmak istenen onlardır...

İçeri bir yandan gaz bombaları atarak tutsakların kendinden geçmesini, bayılmasını sağlamaya çalışırken bir yandan da yanıcı bir petrol ürünü püskürterek yakmaya çalıştılar. **Nazilerin krematoryumları gibi...** Ve muhtemelen bunu başarsalardı “birbirlerini yaktılar” diyeceklerdi. Aynı Ulucanlar’da “birbirlerini vurdular” dedikleri gibi...

Yoğun gaz bombası ve koğuşun yakılmaya çalışılması üzerine artık 4. koğuştaki tutsaklar, ortak havalandırmayı kullandıkları 3. koğuşa çekildiler. Barikatları henüz

yıkılmamıştı ama koğuşta kalabilecekleri bir durum söz konusu değildi.

Arkadaşlarımızın 4. Koğuşu terk etmesi üzerine ana malta duvarını delen kontralar havalandırmaya girdiler ve bu kez 3. koğuşun kapısındaki barikata yöneldiler. Tüm arkadaşlarımız 3. Koğuşun dar duvarları arasında direnişi sürdürüyorlardı. Saldırı ise olanca hızı ile sürüyordu. Bir yandan barikatu parçalamaya çalışıyor bir yandan da koğuş kapı ve pencerelerinden mazot dökülerek koğuşu tutuşturmaya çalışıyorlardı.

Attıkları bombalar taşıdıkları kimyasal gazlar nedeniyle solunumu ve görmeyi engelliyor, tüm vücudu yakarak tutsakların krize girmesini sağlıyordu. Buna rağmen uzun süre 3. Koğuşta direndi tutsaklar, **umudu, inançlarını, özelemlerini savunmaya devam ettiler.**

Artık öyle bir noktaya geldi ki, 3. Koğuşta gözgözü görmez oldu. İçerde kalmanın koşulu tamamen ortadan kalkınca 3. koğuşun önündeki ana maltaya açılan koridora çekildiler. Böylece aynı zamanda bayan tutsakların bulunduğu tarafa ulaşmanın da koşulu doğuyordu. Bayan ve erkek arkadaşlarımız farklı koğuşlarda kaldıkları için birbirlerini merak ediyorlardı. Orada kaç kişi yaralanmış ve belki de şehit düşmüştü... Yardıma ihtiyaçları var mıydı... O

Provokasyon saldırısını planlayanlar birgün önceden hazırlanmışlardır. Buna göre hapishaneye gece boyunca Eğirdir, Manisa ve Burdur Jandarma alayına bağlı askerler yığılmıştır. Nasılsa sabah saldırı başlayacaktır...

tarafıta neler oluyordu... Bu düşüncelerle arkadaşlarımız birbirlerine ulaşmaya çalışıyorlardı.

“... Bayan arkadaşların kaldığı koğuşlara ulaşmaya çalışıyorduk. Çünkü bayan arkadaşların bulunduğu yer, mimari olarak da tecrit işlevi görmektedir ve böyle bir saldırı ile bayan arkadaşlarımızın akıbeti meçhul hale gelmektedir...” (Saldırıda yaralanan Cem Şahin’in anlatımından)

Bayan ve erkek arkadaşlarımız artık direnişi birlikte sürdürmeye başladılar. Ve bulundukları yeri barikatlarla güçlendirerek savunmaya uygun hale getirdiler. İçeriye giremeyen kontralar bu kez tavanı delerek içeriye gaz ve yanıcı bir sıvı püskürtmeye başladılar.

Arkadaşlarımızın çekildiği her koğuş kısa sürede gaz

bombalarının etkisi ile kalınmaz duruma geliyordu. 60 arkadaşımızın birlikte direndiği bu yeni koğuşunda gaz bombalarının dumanları ile dolması uzun sürmedi.

Devrimciler saldırıya karşı barikatları sağlamlaştırmaya çalışırken **PKK’li tutsaklar**, “demokratik cumhuriyetlerinin” bu saldırısına pasif destek vermeyi boyunlarının borcu olarak gördüler. Bulundukları koğuş devrimci tutsaklara saldırmak için uygundu. Bunu bilen işkenceci katiller daha iyi saldırmak için PKK’lilerden koğuşlarını boşaltmalarını istedi. PKK’li tutsaklar bu emri ikiletmeyip derhal yerine getirdiler. Sessizce katillerin kendileri için uygun gördüğü yerlere çekilip saldırının, işkencenin seslerini dinlemeyi tercih ettiler. Saldırı ve işkence sonrası ise PKK tutsakları bir açıklama yaptılar: “... *İnsanlık onuruyla bağdaşmayacak bir saldırı yapıldı. İnsanların çığlıkları her taraftan yankılanıyordu. Nazi uygulamasını geride bırakacak işkenceler yapıldı...*” (12 Temmu 2000’de Y. Gündem)

Elbette bu tespit ve tanıklık doğrudur ama peki tüm **bunlar yapılırken siz neredeydiniz...** “Nazi uygulamasını geride bırakacak işkenceler” yapılırken sessiz kalmanın **nasil bir onursuzluk** olduğunun farkında değil misiniz? Oysa aynı

hapishanede kalan adliler bile sadece insan oldukları için bu direniş içinde devrimcilere bir biçimi ile destek olmak için çırpındılar. Kuşkusuz emperyalizme ve faşizme boyun eğenlerin insanlık onurlarını bile koruyamayacaklarının Ulucanlar’dan sonra ki çarpıcı bir örneği olarak tarihe geçti bu da.

Saldırının duyulmasının ardından CMK temsilcileri Genel Müdürlük adına **Ferzan Çitici** ile görüşerek operasyonun durdurulmasını istediler. Ferzan Çitici, bakanlık ve Burdur Başsavcılığından aldığı bilgiye göre “*operasyon olmadığını, görüşmelerin sürdüğünü*” açıkladı.

Oysa başından itibaren tutsaklarla hiç bir görüşme yapılmamıştı saldırı aralıksız sürdürülmekteydi. Bu devletin bildik bir yönetiminden başkası değildir. İşkence yapar, “yapmadım” der... Gözaltına kaybeder, “bilgimiz yok” der... Ulucanlar’daki gibi herşey alenidir, ama yalan söyler... vb... vb... İşte bu Susurluk devletin işleyiştir.

Burdur valisinin TV’lerde “operasyon yok” dediği saatlerde arkadaşlarımız artık küçük bir koğuşa çekilmek zorunda kalmışlardı. Yaralanan 10 kadar tutsak ise artık ayakta duramıyordu.

Saatler akşam üzeri 18:30-19:00’u gösterdiğinde kaldıkları koğuşun karşılıklı

iki duvarı da delinmişti. Kontraların içeri girmesi artık an meselesiydi ama bir türlü korkularını yenipte içeri giremiyor, sadece açtıkları deliklerden tazyikli suyla birlikte, gaz bombaları ve uzun itfaiye çengelleri savuruyorlardı. Çünkü faşistler her zaman yaralı olsalar bile ayakta olan devrimcilerden korkarlar. **Bu öyle bir korkudur ki**, örneğin katlettikleri arkadaşlarımıza yüzlerce mermi sıkarlar. Yine aynı korkuyu yaşıyor, içeriye giremiyorlardı. İçeri girmek için bir yandan açtıkları delikleri büyütmeye çalışırken bir yandan da hapisane dış duvarını dışarıdan bir dozerle delmeye başladılar.

Tamamı yaralanmış, bir çoğu ayakta duramayan tutsakların bulunduğu koğuşun dış duvarı DSİ’den getirilen **dozerle yıkılır**. Dozerin kepçesi koğuş içine sokularak bu iş makinasıda bir katliam silahı olarak kullanılır. Tam bu sırada **Veli Saçılık** isimli tutsağın **kolu dirsek bölgesinden kepçenin ucundaki keskilerle kopartılır**. Ölmemiş olması ise diğer arkadaşlarımızın hızlı davranarak kepçenin önünden çekmesi ile olur.

Artık koğuşun bir çok bölgesindeki duvarlar yıkılmıştır. Ancak gaz bombaları hala atılmaktadır. Tutsaklar bu yoğun gaz saldırısı nedeniyle

görememeye başlamıştır. Öyle ki 5-6 tutsak dozerle yıkılan duvardan aşağı düşmüş ve yaralanmıştır. Binanın dışına düşen bu arkadaşlarımız hemen orada işkenceye alınmıştır.

Koğuş duvarlarının büyük oranda yıkılmasının ardından artık hedef alınarak saldırılar sürdürülmeye başlandı. **Hedef alınanlardan biriside Sadık Türk yoldaşımızdı.** Daha Ulucanlar'da aldığı yaraların tedavisi ve teşhisi bile yapılmamışken bu kez Burdur'da aynı saldırı ile karşılaştı. Kontralar bomba atar bir silahla yoldaşımız Sadık Türk'e nişan aldılar ve atılan bomba kafasında patladı. **Kafatası kırılan Sadık Türk ağır yaralandı.** Bir çok arkadaşımızda yaralanmış durumdaydılar.

Bu arada TV'ler artık Burdur'daki yaşananlara

ilişkin valinin açıklamasına daha sık yer vermeye başladılar. Bu haberlere bakıldığında "görüşmelerin sürdüğü ve sükunetin sağlanacağı" açıklamaları görülmektedir. Oysa saldırı ve işkence tam o saatlerde değişik biçimlerde sürmekte ve hiçbir şekilde görüşme yapılmamaktadır. Hatta kolu kopan Veli Saçılık için saldırının durdurulması yaralının verileceği" söylenmesine rağmen karşılık olarak "**Teslim Olun**" cevabı alınmıştır...

Elbette bunu ilk kez söylemiyorlardı. Sabahtan bu yana değişik zamanlarda "Teslim Olun" çağrısı yapıyorlardı. En son çekilinen koğuştaki duvarlar yıkıldıktan sonra saldırıları yönettiği anlaşılan bir rütbeli; "**5 dakika içinde ya teslim olursunuz ya da içerden kaç**

ceset çıkacağı beni ilgilendirmez" diyerek bir kez daha "teslim olun" çağrısı yapıyordu.

Ulucanlar'daki sestı bu. Ulucanlar'da da bir gece vakti kurşun yağmuru altında tuttukları tutsaklara bağıyorlardı: "teslim olun" "Teslim olun" haykırışı esas olarak "teslim edin" demekti.

İnançlarınızı, özlemlerinizi, ideallerinizi teslim edin bize...

Halkın kurtuluş umudunu teslim edin bizim kanlı ellerimize...

Sevdalarınızı, kişiliğinizi, düşlerinizi, beyninizi teslim edin bize...

Teslim edin ki tüm bunları sizi, sizin şahsınızda tüm bir halkı islah edelim...

İsimleri Tespit Edilen Suçlular

Adalet Bakanı **Hikmet Sami Türk**
C.T.E. Genel Müdürü **Ali Suat Ertosun**
Burdur Valisi **Kaya Uyar**,
Bölge Jandarma Komutanı **Tahsin Baltacıoğlu**,
İl Jandarma Komutanı **Ali Sait Erduran**,
Antalya Tugay Komutanı Tuğgeneral **Celal...**
Cumhuriyet Başsavcısı **Sait Gürlek**,
Burdur Emniyet Müdürü
Hapishane Savcısı: **Ramazan Solmaz**
Hapishane Müdürü **Katip Özen**,

Hapishane 2. müdürü **Şerafettin Yılmaz**,
Hapishane 2. müdürü **Yavuz Erdemir**
Hapishane 2. müdürü **Atilla**,
Hapishane 2. Müdürü **Mehmet Öztürk**,
Hapishane 2. müdürü **Mustafa Atlıhan**,
Hapishane 2. müdürü **Naci Çan**,
Başgardıyan: **Ali Çoşar**,
Başgardıyan: **Adil Akgün**
Başgardıyan: **Bayram Özen**
Başgardıyan: **Mehmet Ceylan**
Başgardıyan: **Murat Yılmaz**
Başgardıyan: **Süleyman ...**
Başgardıyan: **Abdurrahman**
Gardiyanlar: **Şahin...., Çetin...., Ali Özmen, Halil İncebacak**
Burdur DSI'ne bağlı T 744 model kepçe kullanan operatör

İşte o iki kelimede tüm bunlar gizliydi... Ama karşılığı üç kelimeydi yine: **Varsa Cesaretiniz Gelin...**

17 Nisan 1992’de Sabo’ların İbrahim Şahin şahsında tüm Susurlukçulara karşı haykırdığı bu üç kelime artık tüm direnişlerin şiarı haline gelmişti: Varsa Cesaretiniz Gelin...

Bu haykırış boyun eğmemenin, faşizme karşı direnmenin, tasfiyeciliği, Amerikancılığı, Yeni Dünya Düzciliğini, teslimiyeti ezip geçmenin haykırışı olmuştu artık. Emperyalizme ve uşaklarına meydan okumanın özetiydi bu üç kelime: Varsa Cesaretiniz Gelin...

-Teslim Olun!..

-Varsa Cesaretiniz Gelin!..

Saldıranlar 1000 kişi ve her türlü silahla donanmış durumdalar.

Direnenler 60 kişi ve inançları, idealleri, umutları dışında hiç bir silahları yok...

Saldırıyorlar, işkence yapıyorlar ama bir tek kişiyi bile, evet **bir tek kişiyi bile teslim alamıyorlar.**

Direnenler umutlarını, inançlarını ölümüne savunuyorlar o an...

Meydanlardan bir ses duyuluyor: “IMF’ye Hayır”

IMF’nin askerleri cevap veriyor buna: “Direnmekten

vazgeçin, teslim olun”

“IMF’ye Hayır” diyenlerin sadece umutları ve inançları var... “Teslim Olun” diyenlerin tankları, topları, silahları var...

İki taraftır bu, iki saf, iki cephe... Bir yanda IMF’nin askerleri diğer tarafta halk ve halkın öncüleri var.

Saldıranlar, IMF’nin ve emperyalistlerin çıkarlarının bölünmez bütünlüğü ile tekelcilerin huzur ve güvenini sağlamak için saldırıyorlar.

Direnenler, IMF ve emperyalistlerin çıkarlarına karşı tam bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, sömürüye karşı sosyalizm için direniyorlar.

Bir yanda halk var bir yanda halk düşmanları... İki saftır bu, iki taraf, iki cephe...

Saldırı ve direniş amansızca sürüyor şimdi. Gece saat 22:00 civarında dış duvardaki açılan bölümden kalan son barikatları da çekiyorlar. 60 kadar tutsakla 1000 kadar asker, polis, gardiyan karşı karşıya geliyorlar.

Birazdan yaşanacaklardan önce küçük bir an, zaman duruyor adeta. Bin yıllardır olduğu gibi zalimler yendiklerini düşündükleri isyancılardan gözlerini kaçırıyorlar. Direnişçiler kanlı gözlerinde teslim olmamanın haklı gururuyla bakıyorlar işkencecilerine.

Bu küçük an çabuk bitiyor

ve elleri coplu, demir çubuklu, kalaslı robocop kıyafetli sivil ve resmi kontralar “Allah Allah” çığlıklarıyla işkenceye başlıyorlar. Her bir tutsağa onlarca işkenceci düşüyordu.

“...Özellikle yaralı ve durumu ağır olan arkadaşlara yöneliyorlardı. Yaralı arkadaşlarımızın üzerine kapanıyor, onların daha fazla zarar görmesini engellemeye çalışıyorduk. Bunu fırsat bilen katil sürüsü bizleri tek tek koparıp almaya başladı. Coplarla, kalaslarla vuruyorlardı. İşkence başlamıştı... Bayan arkadaşlarımıza alçakça saldırıyor, cinsel tacizde bulunarak namussuzluklarını, ahlaksızlıklarını sergiliyorlardı. Tek tek yangın merdivenine konup, ellerimiz arkadan sıkıca kelepçelenerek yarıya kadar indirilip oradan rastgele beton zemin üzerine askerlerin ortasına atılıyorduk. Yere düşmemizle birlikte yoğun bir asker ve gardiyan saldırısına uğruyor, taş, postal, yumruk, demir çubuk, cop ve kalaslarla dövülüyorduk. Özellikle rütbeli askerler, başgardiyanlar, polis komiserleri, hapishane müdürleri ve yardımcıları “Vurun, vurun! Gebertin!” diye bağırarak katliam emri veriyorlardı. Bu saldırı sağanağı altında hapishane

nizamiyesinde dolaştırılıp cezaevi girişine getirildik.

Hapishane içine alındıktan sonra da aynı saldırı devam etti. Hapishanenin girişinde gözlerimiz bağlanarak dövüldük. Birçoğumuzu yere yatırıp kış ve ayak falakasına aldılar. Sonra dayaklar eşliğinde yerin (hapishane zemininin) altındaki hücrelere götürüp ellerimiz kelepçeli şekilde atıldık.

Bazı arkadaşlarımız idare bölümünden açılan delikten elleri kelepçelenerek moloz yığınlarının üstünde sürüklenmiş ve merdivenlerden atılarak hapishane bahçesinde yine aynı asker ve gardiyan koridorundan geçirilmişler. Onları da işkencelerden sonra hücrelere getirdiler. Yapılan işkenceler esnasında kimi arkadaşlarımızın kollarına sıkıca bağlanan kelepçeler bile kopmuştu... (Saldırıda yaralanan Cem Şahin'in anlatımlarından)

“... Tek tek koparılıp kimimiz hastanelere, kimimiz kör hücrelere, kimimiz müşaaadiye koğuşuna götürülmeye başladık. Bu götürülüş sırasında kimimizi kelepçeye koyup kelepçeyi yükseltip yukarıdan aşağı atıyorlardı. Kimimizi yıkılan duvardan aşağı atıyorlardı. Bir kısmımız askerin oluşturduğu işkence

koridorundan geçiriliyordu. O koridorda birçok insan baştan aşağı yaralandı, kırıklar oldu. Dipçiklerle, taşlarla, kalaslarla, sopalarla, yumruk ve postallarla, kask ve kalkanlarla, kısacası buldukları herşeyle saldırıyorlardı. Özellikle komutanları, başgardiyanlar, polis komiserleri, hapishane müdürü ve yardımcıları “**Vurun vurun! Gebertin!**” diye bağırarak katliama çanak tutuyordu. Hapishanenin bir ucundan öbür ucuna götürüldüğümüz yol boyunca bütün asker ve gardiyanlar işkence yapmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Arabaya götürülene dek işkence devam etti. Arabalara atıldıktan sonra kollarımızı kelepçelediler ve kollarımızı tutarak göğüs, yüz ve vücudun çeşitli yerlerine var güçleriyle vurmaya başladılar. Özellikle hayalara vuruyorlardı. Döve döve ringe atıyorlar, ringde de dövüyorlardı. Yerde yatanların kafalarına tekmelerle vuruyorlardı.

Onlarca kişi 60 yaşlarındaki bir tutsağı çevirip sopalarla dövmeye başladılar. İşkence koridorundan geçirmeye çalıştıkları bu kişiyi korumaya çalışınca “sen ilk önce kendini kurtar” diyerek beni merdivenden aşağı atmak istediler. Sürüklediler, kafamı merdivenlere

Kontraların içeri girmesi artık an meselesiydi ama bir türlü korkularını yenipte içeri giremiyor, sadece açtıkları deliklerden tazyikli suyla birlikte, gaz bombaları ve uzun itfaiye çengelleri savuruyorlardı. Çünkü faşistler her zaman yaralı olsalar bile ayakta olan devrimcilerden korkarlar.

çarparak tekmelemeye başladılar.

Hastaneye getirildik...”
(Saldırıda yaralanan Ali Aycen'in anlatımlarından)

Yaralı durumdaki bayan tutsaklara yönelik ise daha orada işkence ile birlikte cinsel tacize başlıyorlar. Saldırı ve direniş artık farklı biçimlerde sürüyor.

Ulucanlar'daki gibi koridor işkencesinden geçirilen tutsaklar hücrelere kapatılıyorlar. Artık işkence hücrelerde sürdürülmeye başlandı. Tamamı yaralı durumdaki tutsaklar zaman zaman şu veya bu şekilde hücrelerden çıkartılıp işkenceden geçiriliyordu. Tam 15 saat tutsaklara Nazileri aratmayacak biçimlerde saldırıyorlar. Yetmiyor, tamamı yaralanmasına rağmen kapattıkları hücrelerde

işkenceyle saldırıya devam ediyorlar.

Ne için tüm bunlar...

Sadece tutsaklar mahkemeye çıkmayı reddettikleri için mi...

Değil elbette!

İşkence, saldırı ve katliamlar sürüyor. Tüm bunlar sürecekte... Ta ki “IMF’ye Evet” diyene kadar da yeminliler sürdürmekte tüm bunları... Ne koğuş meselesidir, ne de duruşmaya çıkıp-çıkma... Tüm bu saldırıların gerçek nedeni tüm halkı “IMF’ye Evet” dedirtecek tarzda susturmak, başeğdirmek içindir...

Bunu biliyor tutsaklar ve bu nedenle böyle amansızca, ölümüne direniyorlar. Bunu biliyor IMF’nin askerleri ve bu nedenle böylesine vahşice saldırıyor, katlediyor, işkenceden geçiriyorlar. Ama bunu başarmaları mümkün olmuyor bir türlü, **ne Ulucanlar’da ne ondan önce ve ne de şimdi Burdur’da başaramadılar**. Başarmaları da mümkün değil.

Saldırı sürüyor ama direnişte büyüyerek sürüyor

“... Hücreler, hapishanenin en alt katında, uzun bir koridora açılan iki hücrenin yan yana olduğu bölümlerden oluşmaktadır. Burası yerin altındadır. Günişığı girmeyen bu hücrelerde sürekli kanalizasyon akmakta, koridor ve hücreler

kanalizasyon sularıyla dolmaktadır. 30’un üzerinde arkadaşımız hep birlikte hücrelere sırlıklam, yarı çıplak, elleri arkadan sıkıca kelepçeli bir vaziyette atıldık. Bu hücrelerde hiçbir şey yoktu. Sadece yaklaşık iki metreye beş metre kadar olan boyutlarının üçte birinde bir lavabo ve çalışmayan bir tuvalet vardı. Yatak niyetineyse betondan bir yükselti yapılmıştı. Havalarda sıcak olduğu halde burası buz gibiydi ve bizlere hiçbir şey verilmemişti. Musluklardan akan su ise garip bir renkteydi ve kurtluydu.

Hücrelere konulduktan sonra kaldığımız süre boyunca çeşitli işkenceler devam etti. Savcıya, mahkemeye, hastaneye vb. çıkarılan arkadaşlarımız hücre kapısından çıktığı andan itibaren gardiyanlar tarafından sopalarla, coplarla dayaktan geçiriliyordu. Üst kata çıkardıklarında yere yatırarak ayak ve kık falakası uygulanıyordu. Bunu rutin bir uygulama haline getiren idare, sadece erkek tutsaklara değil müşahedede kalan bayan arkadaşlarımıza da aynı bahaneyle saldırıyordu...” (Saldırıda yaralanan Cem Şahin’in anlatımlarından)

Artık birbirinden koparılmış olan tutsaklar hücrelere birer ikiye koyularak direnişleri

kırılmaya çalışılıyor. Her saldırı gibi bu da direnişle karşılanıyor ve tutsaklar açlık grevine başlıyorlar.

Hastaneye götürülen tutsaklara sedyede dahi işkence yapılıyor ve tedavileri yapılmadan tekrar geri getiriliyorlar. Yaralı tutsakların hastanede yaşadığı saldırılara tanık olan bir gazeteci gördüklerini gazetesine yazıyordu:

“... Burdur Cezaevinde meydana gelen olaylar sırasında yaralanan ve Devlet Hastanesi’nde tedavi gören tutuklular dün hastaneden jandarma zoruyla çıkarıldılar. Hastaneyi terk etmek istemeyen yaralı tutuklular “**Yaşasın Hakkı Mücadelemiz**” diye slogan atarken jandarma tarafından dövüldüler ve sürüklenerek arabalara bindirildiler...” (7 Temmuz 2000 Tarihli Cumhuriyet Gazetesi)

Bu haberin gazetelerde çıktığı gün bir başka haberde gazetelerde yer alıyordu: Bu haber, hükümetin çalışanların maaşlarının ayarlanmasında IMF’nin programına sadık kalacağı ve bu programdan taviz vermeyip uygulamayacağı ile ilgili açıklamaydı.

IMF’nin programı sadece çalışanların maaşlarının ayarlanmasıyla sınırlı değil elbette. Bu sadece bir bölümünü oluşturuyordu.

Bununla birlikte bu programın uygulanmasında yolu düzleyecek olan başka planları da vardı. Bunların başında ise **F Tipi hücre** hapishanelerinin hızla kurulması geliyordu.

Zira IMF şahsında emperyalizmin sömürü programları yaşama geçirildikçe halktaki memnuniyetsizlik artıyor, çalışanlar yoksulluk, yoksullar açlık sınırına gidiyordu. Bu ise bir patlamanın, **isyanın koşullarının her zamankinden daha fazla** oluşu demekti. Bu isyanı doğmadan, büyümeden boğmanın yolu F Tipi Hücreslerden geçiyordu.

“IMF’ye Hayır” mı dediniz... Emperyalizme karşı bağımsızlık mı istediniz... Faşizme karşı demokrasi mi istediniz... Hak ve özgürlük mücadelesi içinde mi yer aldınız... Hakkınızı mı istediniz... “YÖK’e Hayır” mı dediniz... “Eurogold Defol” mu dediniz... “Nükleere Hayır” mı dediniz... Kısaca şu veya bu biçimde Susurluk düzenine muhalefet mi ettiniz, işte o zaman yolunuz F Tipi Hücreslerden mutlaka geçirecektir.

Artık hukukun ırzına geçmekten sanık DGM’lerde ve mafyacı, rüşvetçi DGM savcılarının keyflerine göre bir kaç aydan başlayarak yıllarca **“ıslah”** edileceksinizdir. Aylar, yıllar boyu tek başına bir hücrede “boyun eğmenin” ıslahına uğrayacaksınız. Yukardaki

saldırıyı gerçekleştiren kontraların ortasında yapayalnızsınız. Artık sizi “ıslah” edene kadar kontraların insafına kaldınız demektir. Islah olmazsanız ne olacağı malumdur. Bunalım geçirip intihar ettiğiniz açıklanacak elbette... Aynı Ulucanlar’da “birbirlerini vurdular” dedikleri gibi bu kez “intihar ettiğiniz” açıklanacak... Bu koşullarda fazla bir seçeneğiniz yok aslında. Ya ıslah olacak, ya intihar ettirilecek ya da akıl sağlığınızı yitireceksiniz... Kuşkusuz tüm seçenekler bunlar değil. Direnmek her zaman tek onurlu seçenektir... Direneceksiniz.

İşte bu direnişin bugünkü anlamı ve biçimlenişi “Hücreslere Hayır” diyerek harekete geçmektir. Tutsaklar zaten **“Hücreslere Girmeyeceğiz, Direneceğiz”** diyorlar. Onların söylediklerini yapacaklarından kimsenin kuşusu olmamalıdır. Öyleki IMF’nin uşakları katletmeden hiçbirini hücreslere koyamaz. Onlar bu iradeye sahip olduklarını ‘96 Ölüm Orucunda en açık şekliyle göstermişlerdir. Onursuz yaşamaktansa ölüyoruz dediler ve dedikleri yaptılar. Ulucanlar’da teslim olmaktansa, onurumuzla direneceğiz dediler ve dediklerini yaptılar. Bugünde aynı iradeyle “Hücreslere Girmeyeceğiz” diyorlar. Çünkü onlar hücreslerin emperyalizmin teslim alma

operasyonunun bir parçası olduğunu biliyorlar.

İşte bu nedenle bugün sadece “IMF’ye Hayır” demek eksiktir. Bununla birlikte “Hücreslere Hayır” denilmek zorundadır. Çünkü bu ikisi birbirinden koparılamaz. Bugün bunu demeyenler yarın yaptıklarının anlamını hücreslerde düşünmek zorunda kalacaklardır çünkü...

Şu veya bu nedenle gözaltına alınanlar işkencecilerin birbirlerine isimleriyle değil, çeşitli lakaplarla hitap ettikleri bilir. Dahası bu edebiyata konu olacak kadar yaygın bir uygulamadır. İşkencecilerin bir tür kendini koruma çabasıdır bu. Bu lakaplardan en yaygını ise “Haydar” ismidir.

“... Önemli bir olay da, hücreslerin olduğu bölüme gelen gardiyanların birbirlerine tıpkı siyasi şubedeki gibi, yani işkencecilerin birbirlerine karşı kullandıkları gibi “Haydar” vb. diye hitap etmeleriydi. Anlaşılan o ki, Burdur Hapishanesi açıktan bir işkence merkezine dönüştürülmüştü. Gardiyanlar da yeni mesleklerine çabuk adapte olmuşlardı...” (Burdur’da yaralanan tutsaklardan Cem Şahin’in anlatımlarından)

Sadece Burdur hapishanesi ile sınırlı değil elbette, hapishanelerin işkence merkezine dönüştürülmesi.

Çünkü F Tipi denilen tüm hücre hapishaneleri birer işkence merkezi gibi çalışacaktır bundan böyle. Amaçlanan budur. Böyle olduğu içindir ki, Adalet Bakanlığının F Tipi hapishanelerde çalıştırılmak üzere göreve alacağı personel ilanlarında “güçlü, kuvvetli” olmaları ölçüt olarak belirtilmiştir. Öyle ya işkence aynı zamanda “yorucudur”, kolay yorulmasınlar da işlerini iyi yapsınlar diye daha şimdiden “kuvvetli” ve tercihen askerliğini özel tim olarak yapmış işkenceciler aranmaktadır.

Saldırı koğuştta, hücrede,

hastanede sürdürdüğü gibi sevk sırasında da sürdürüldü. Burdur hapishanesindeki provokasyonu başarılı olamayan işkenceci katiller, teşhir olmanın getirdiği suçluluk ile yaralı tutsakları hızla sevk etmeye başladılar.

Bir kez daha saldırmış ama bir kez daha yenilmişlerdi. Tüm tutsakları yaralamalarına, işkenceden geçirmelerine rağmen “Varsa Cesaretiniz Gelin”, “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek”, “Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz” sloganlarını susturamadılar. Halkın kurtuluş umudunu ve inancı teslim alamadılar. 1000 kadar

işkenceci tam 15 saat saldırdı ve günlerce işkence yaptı ama asla tutsakların iradelerini kıramadılar. Kıramazlar da çünkü;

“yürüyor umudun ordusu umutsuzluğu kurşuna dizerek”

Haklı ve meşru olanlar tarihin hiç bir döneminde yok edilememiş, teslim alınamamışlardır. Burdur’da yaşanan da bundan sonra yaşanacak olanda bu gerçek olacaktır.

Burdur’da devirmci tutsakların kolları koparıldı ama beyinleri yaşıyor.

**Tüm Yoldaşlarımıza,
Taraftarlarımıza;**

**OTOBÜSYAKMAGİBİEYLEMLERİ
BUAŞAMADAONAYLAMİYORUZ**

Düşman hiçbir kural tanımadan, ikiyüzlülükle sürdürüyor savaşı. Cezaevlerine yönelik saldırı politikalarının gündemde olduğu bugün, tüm yoldaşlarımızın kını ve öfkesi bilinmektedir. Tutsaklarımıza kalkacak eli kırma kararlılığı her birim ve alanımızda tüm yoldaşlarımızın ve taraftarlarımızın en temel düşüncesidir.

Düşmana darbeler vururken hedeflerimiz net ve herkes tarafından anlaşılır olmalıdır. Direkt ya da dolaylı olarak yoksul halkımızın kullandığı, yararlandığı araçlara, yerlere yönelik eylemlerde daha da dikkatli davranılmalıdır. Oligarşiye kullanacak malzeme verecek eylemlerden kaçınılmalıdır. **Belediye otobüslerinin yakılması da bu çerçevede değerlendirilmesi gereken ve onaylamadığımız bir eylemdir.**

Belediyeler halka hizmet etmekten daha çok kendi taraftarlarına “kıyak çekme”

yerleridir. Halka hizmet görünümü altında talan ve soygun üzerine kurulmuş, halkın yönetime katılamadığı yerlerdir.

Ancak buna rağmen, BELEDİYE OTOBÜSLERİNİN YAKILMASI bu aşamada doğru bir eylem olmaz. En genelde yoksul halkımızın kullandığı bir araç olması, direkt ve yakın vadedeki hedeflerimiz arasında yer almaması, düşmanın demagoji malzemesi yapacağı bir durumun oluşması... gibi nedenlerden dolayı bu tür eylemleri onaylamıyor, doğru bulmuyoruz.

Tüm kadrolarımız, taraftarlarımız bu tür eylemlerden kaçınmalıdır.

Öfkemiz, kinimiz, tutsaklara sahiplenmemiz, devlet kurumlarına, büyük tekellere, resmi-sivil faşist güçlere, hücrelerin siyasi sorumlularına, uygulayanlarına yönelmeli, tüm ülke topraklarımız tutsaklara yönelik saldırı ve katliamlarda “yangın yeri”ne dönmelidir.

EĞİTİMİN ÖZÜ

Eğitimle ilgili ihtiyaçlarımız ve önümüze çıkan sorunlar çok çeşitlidir ve dönemlere göre de değişmektedir. Bu nedenle eğitim, sürekli üzerinde kafa yordüğümüz, değişen koşullarda nasıl süreklileştireceğimizi ve nasıl daha verimli hale getireceğimizi düşündüğümüz bir konudur. Eğitim üzerine bir tartışma, bir yazı, somut koşullar ışığında yapılıyorsa, bir tekrar niteliği taşımaz.

“Eğitim” deyince, çoğunlukla ilk aklımıza gelen, sosyalizm, ekonomi politik, Marksist felsefe, sınıf savaşları, diyalektik materyalizm, ülke tahlili, Parti-Cephe stratejisi... gibi belli başlı konularda devrimci teoriyi kavramaya yönelik bir faaliyettir. Eğitimi öyle tanımlamak, bir yere kadar doğrudur ve zaten bu çerçevede hazırlanmış pek çok eğitim programımız da vardır. Ama biz burada bunlar üzerinde durmayıp, eğitimin bir anlamda **“nihai amacı”** olarak da adlandırabileceğimiz diğer bir yanı üzerinde duracağız. Nihai amaç, hangi programla, hangi biçimde yapılıyor olursa olsun, eğitimin özüdür.

Bu **“öz”**ü, insanın yeniden şekillendirilmesi, yeniden yaratılması olarak tanımlayabiliriz. Eğitim’de asıl amaç budur. Pek çok konuyu öğrettiğimiz ama kişinin hayatına yeni bir anlam yükleyemediğimiz, onu yeniden şekillendirmeyi başaramadığımız noktada, o

eğitimle kişi arasında bir kopukluk, bir yabancılık var demektir. Kopukluğa yol açan, eğitim faaliyetimizin muhtevasına ilişkin bir yanlışımlar da olabilir, biçime ilişkin bir uygunsuzluk da.

Eğitim insanı yeniden şekillendirmek demektir

Burjuvazi, okuluyla, televizyonuyla, basınıyla, herkesi belli bir kalıba sokmaya çalışıyor. Biz “alternatif” bir eğitimle, alternatif kişilikler yaratmaya çalışıyoruz. Burjuvazinin ekonomi politığının, tarih teorisinin, dünyayı, bağımsızlığı, zenginliği ve yoksulluğu yorumlayışının alternatiflerini öğretmek, bu eğitimin bir parçasıdır. Ama sorun yalnızca teorik, bilimsel doğrular sorunu değil. Burjuvazi, kendi ideolojisini, yani ekonomi politığını, tarih, toplum, sınıflar konusundaki anlayışını, kültürünü, geniş kitlelere **“teorik tezler”** halinde değil de, **hayatın içinde** yüzlerce olayın, olgunun içine yayarak kabul ettiriyor. Böyle “eğitiyor”. Bu tabii ki gerçek anlamda bir eğitim değildir, cahil, bilgisiz bırakmaktır, ama burjuvazinin kitleleri eğitiminin özelliği de budur. Sonuçta, bir şeyler öğreterek, kafasını çarpık görüşlerle doldurarak da olsa bir biçimiyle “eğitiyor” ve

belli bir şekillenme yaratıyor.

Biz bu şekillenmeyi yıkıp, kişiyi bu şekillenmenin etkisinden kurtarıp yeni bir şekillenme yaratacağız. “Yeni insan” da buradan başlıyor.

Eğitim, insanı beyniyle, yüreğiyle yeniden yaratmak, yeniden üretmek demektir. Bu şekillendirmeyi amaç olarak önümüze koyduğumuzda, herhangi bir kalıp bizim işimizi kolaylaştırmaz. Eğitimin içine bu durumda pek çok moral, maddi unsur girer:

Makarenko’nun şu tanımına bakalım;

“Bir insanı eğitmek demek, onu yarınların getireceği sevinçlere götürecek dürtü ve heveslerle donatmak demektir... İnsanı eğitmek demek, onda yepyeni bir heves uyandırmak, var olan umutları yeşertmek, onları işe koşturmak demektir; yavaş yavaş daha anlamlı, daha değerli istekler yaratmak demektir... Ne olursa olsun, bütün topluluğu etkileyen bir beklenti yaratılmalı, yavaş yavaş büyütülmeli...dir.” (Yaşam Yolu, sf. 499)

Buradan daha bütünsel bir eğitim tanımına

Eğitim sürecimiz içinde, beyin ve yürekteki burjuva bilgi ve kültürü tasfiye edip, yerine devrimci olanı koyacağız. Yani eğitim süreci boyunca, beyinde ve yürekte bir “savaş” cereyan edecek. Eğer eğitim çalışmamız biçimsel, kuru bir çalışma olursa...burjuva bilgi ve kültürle, devrimci bilgi ve kültür, mekanik olarak yer değiştirmiş gibi görünür. Aralarında gerçek bir savaş olmadığı için de, her ikisi bir arada olmaya başlar.

ulaşıyoruz: **Eğitim, insanın beyninde bilinç ve inanç, yüreğinde coşku ve umut yaratmaktır.** Zaman zaman “*kitabî olmamak*” derken, “*kuru bir eğitim*” derken kastımız tam da budur işte. Eğitim çalışmalarının, bütün olarak eğitim faaliyetinin nasıl gittiğini, “başarısını” ölçmek isteyen yöneticinin ilk bakacağı bu olmalıdır; Bunları yaratabiliyor muyuz?

Eğitim bir kişilik oluşturmaktır

Çizdiğimiz belli bir çerçevede ekonomi politiği, felsefeyi, diyalektiği öğretebiliriz. Çin, Küba, Sovyet devrimlerini, Parti-Cephe stratejisini öğretebiliriz. Ama bu, eğitimde “nihai amaca” ulaştığımız anlamına gelmez. Biz bu eğitimden toplam bir sonuç elde etmeyi amaçlamalıyız. Bu toplam sonuç, yeni bir kişiliktir.

Bu sonucu elde etmek açısından baktığımızda, ihtiyacımız, insanın beynini ve yüreğini dolduracak bir bilgilenmedir. Eğitim sürecimiz içinde, beyin ve yürekteki burjuva bilgi ve kültürü tasfiye edip, yerine devrimci olanı koyacağız. Yani eğitim süreci boyunca, beyinde ve yürekte bir “savaş” cereyan edecek. Eğer eğitim çalışmamız biçimsel, kuru bir çalışma olursa, bu savaşı yaratamayız. Eski bilgilerin yanına yenileri eklenir, veya burjuva bilgi ve kültürle, devrimci bilgi ve kültür, mekanik olarak yer değiştirmiş gibi görünür. Aralarında gerçek bir savaş olmadığı için de, **her ikisi bir arada** olmaya başlar.

Eğitim faaliyeti, bu savaşı kızıştırmalıdır. Bu savaş için gerekli motivasyonu ve gerekli cephaneliği sağlamalıdır.

Bu savaş içinde yeni bir kişilik oluşacaktır.

Savaşın gerektiği gibi yaşanmadığı veya sonuca ulaştırılmadığı durumda, çoğunlukla “ikili” bir karakter çıkıyor ortaya. Bu karakter, devrimci özellikler de gösteriyor, burjuva davranışlar da.

Kişilik oluşmadığında, o zaman bir taraftarda da, bir kadroda da en olmadık tavır ve davranışlar görülebiliyor. Bu tür olumsuzluklar, kadronun tüm teorik bilgisini, bir anda anlamsız, önemsiz hale getirir. Bu durum, eğitimde bir kişilik oluşturmayı hedeflemenin, eğitimi, gerçek bir ideolojik savaşa dönüştürmenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

Savaş, eğitim faaliyetinin canlı, verimli, üretken ve yaratıcı olmasını da sağlar. Eğer bir savaş oluyorsa, o çalışmada tartışma, soru, sorgulama zaten olur. Eğitim çalışmalarının müzmin sorunları olan katılım azlığı, soru sormama, tartışmama gibi sorunlar, bu savaşı yarattığımız ölçüde aşılır.

Kişisel olarak kendini sorgulamaksızın, kendisiyle savaşmaksızın ve yeni bir kişiliğe yönelmeksizin de insan çok şey öğrenebilir. Böyle olduğunda, öğrendikleri onu, inanca, coşkuya, halka bağlılığa, kısacası devrimciliğe götürmez. Bu türden teorik bilgi, kişiye yarardan çok zarar verecek, devrimci bakış açısını kavrayamamış bir kişi, çok bildiğini düşünerek popülizme, kariyerizme rahatlıkla savrulabilecektir. Ortalıkta dolaşıp Marksizm adına ukalalıklar yapan ama devrimcilikten uzak yaşayanların durumu böyledir.

Bu Marksizm, zaten hayattan, ülke, halk gerçeğinden kopuktur. bundan dolayı değil midir ki, devrimci eğitimde sürekli olarak eğitimin çok yönlülüğüne vurgu yapılır. Sadece siyasal bilginin yetmeyeceği, bilgilerimizi hayatın somut biçimleriyle ve bilimlerin diğer dallarıyla güçlendirmemiz gerektiği belirtilir. *“Marksist olabilmek için kuramı hayatla beslemek, günlük işleri kurama bağlamak gerekir.”*

Burjuvazi ideolojisiyle, kültürüyle kuşatma altında bir kişilik oluşturuyor. Emperyalizmin ideolojik, kültürel kuşatmasına nasıl cevap vereceğiz? Propaganda ve ajitasyonda da, kitle örgütlenmesi ve çalışmasında da,

eğitimde de, buna kafa yormak durumundayız.

Eğitim bunun önemli bir parçasıdır. **“Pratik”** gerekçelerle ertelenen, ihmal edilen eğitim, kadrolarımızı, taraftarlarımızı, kitleyi, bu kuşatma karşısında silahsız bırakmaktır. Bundan daha pratik bir durum olur mu? *“Pratik işler”*, *“yoğunluk”* diye diye, eğer ilk iptal ettiğimiz eğitim oluyorsa, pratiğin en önemli parçalarından birini ihmal ettiğimizi bilmeliyiz.

Peki bütün bu çalışmalar sonucu nasıl bir kişilik oluşturacağız? Bunu çeşitli açılardan ayrıntılandırabiliriz; ama bir kaç özellik temel önemdedir;

Devrimin heyecanını, halka bağlılığı ve vatan sevgisini duyan, halka, harekete, devrime bağlılığını gerektiğinde en büyük fedakarlıklarla ortaya koyabilen ve bulunduğu alanda örgütleme yapabilen, insanları, halkı yönetebilen bir kişilik oluşturmak durumundayız.

Kişisel olarak kendini sorgulamaksızın, kendisiyle savaşmaksızın ve yeni bir kişiliğe yönelmeksizin de insan çok şey öğrenebilir. Böyle olduğunda, öğrendikleri onu, inanca, coşkuya, halka bağlılığa, kısacası devrimciliğe götürmez. Bu türden teorik bilgi, kişiye yarardan çok zarar verecek, devrimci bakış açısını kavrayamamış bir kişi, çok bildiğini düşünerek popülizme, kariyerizme rahatlıkla savrulabilecektir.

Eğitim örgütün ve insanların ihtiyaçlarına cevap verebilmektir

Eğitim çalışmaları, alanlara, sürece ve tek tek insanların durumlarına göre, farklılıklar içerir. O halde bir eğitim çalışmasını nasıl şekillendireceğimizi belirleyen öncelikle üç temel unsuru sayabiliriz:

Bir, sürecin ihtiyaçları; **iki**, bulunulan alan; **üç**, eğitilecek insanların durumu.

Bu üç unsur, bizim kadro tanımımızla da yakından ilgilidir. Kadro, sürecin ihtiyaçlarını kavrayıp bu ihtiyaçlara cevap veren insandır. Bu nedenle eğitimin şekillendirilmesinde, sürecin ihtiyaçları belirleyici etkenlerden biridir.

Ama yine de bu üç unsur, henüz çok genel bir çerçevedir.

Örneğin, “**bulunulan alan**” bize çok net sınırlar göstermez her zaman. Halk kültürü, küçük burjuva kültür, emperyalist kültür, hemen her kesimde birbirine karışmış durumdadır. İşçi şudur, şu özellikleri vardır, öğrenci budur, bu özellikleri vardır, şeklinde

klasik bir sınıflandırmayla eğitimin niteliğini, muhtevasını doğru tesbit edemeyiz. Bireycilik, burjuva kültür, çok çeşitli biçimlerde, hatta kimi zaman kendini fazla belli etmeyen tarzda yaygınlaşmıştır.

Eğitici yeni bir kişilik yaratmayı hedeflerken, bunları hesaba katmak durumundadır. Kaç kitap okuduğunu, kaç eğitim çalışmasına katıldığını bilmek, onun ihtiyaçlarını tesbit etmek için yeterli değildir.

En önemli halkalardan biri, eğitmek yükümlülüğünde olduğumuz insanları tüm yönleriyle, kişilik özellikleriyle iyi tanımdır. Tanımanın üç biçimi özellikle önem kazanır; bir, pratiğin içinde (yani eylemin, kitle çalışmasının, örgütlenmenin içinde) görmek, iki, hayatı ortak mekan ve ortak zaman içinde paylaşmak ve üç, dinlemek.

- *Altındaki insanları eğitiyor musun?* sorusuna,
- *Şu şu kitapları okutuyorum...* deniyorsa eğer;

Sorunun cevabı bu değildir. Tabii ki kitap okutulacak, dergi tartışılacak... ama vurgulamak istediğimiz, o eğitim faaliyetinin içinde ne okunuyor, ne anlatılıyor olursa olsun, bunların asıl amacının kişiyi bilinciyle, coşkusuyla yeniden yaratmak, yeniden üretmek olduğunu bir an bile unutmamak gerektiğidir. Bu unutulduğunda, eğiten için de, eğitilen için de yapılan iş sıradanlaşır, monotonlaşır.

Tek tek kişilerin, çeşitli toplulukların veya çeşitli kesimlerden oluşan grupların ihtiyaçlarını doğru tesbit eden, o kesimlerin manevi açlığını nasıl doyuracağını, nasıl etkileyeceğini az çok tesbit etmiş sayılır. Tabii herkesin bu açlığı doyurma biçimi, neyle doyurduğu farklıdır.

Mesela tarikatlar nasıl eğitiyor insanları? Onlardaki eğitim tarzının da, mutlaka insanların şu veya bu ihtiyaçlarına, şu veya bu özelliğine cevap veren bir yanı vardır. Bizim o ihtiyaca vereceğimiz cevap elbette farklıdır; ama böyle bir toplum içinde şekillenen insanın

Neye ihtiyaç duyuyor? Gerçeğe...

Neye ihtiyaç duyuyor?

Paylaşmaya... Neye ihtiyaç

duyuyor? Bilgiye... Neye ihtiyaç

duyuyor? Günlük yaşamda

karşılaştığı sorunlara bir çözüm

bulmaya... Neye ihtiyaç duyuyor?

Dostluğa, vefaya, adalete, temiz

insani ilişkilere... Veya

geleneklerine sahip çıkılmasına...

Herkesin beyninde bir açlık,

herkesin yüreğinde esen bir fırtına

olabilir...

ihtiyaçlarını, özelliklerini iyi bilmek durumundayız. Burjuvazinin, tarikatların, daha farklı kesimlerin nasıl eğittiğini, nasıl etkilediğini incelemek bu açıdan öğreticidir.

Konuya bilimsel olarak baktığımızda, bütün deneylerden öğrenecek bir şeyler bulunur. Bunları öğrenirken, taklit etmeyecek, kendi tarzımızı yaratacağız. Neye ihtiyaç duyuyor? Gerçeğe... Neye ihtiyaç duyuyor? Paylaşmaya... Neye ihtiyaç duyuyor? Bilgiye... Neye ihtiyaç duyuyor? Günlük yaşamda karşılaştığı sorunlara bir çözüm bulmaya... Neye ihtiyaç duyuyor? Dostluğa, vefaya, adalete, temiz insani ilişkilere... Veya geleneklerine sahip çıkılmasına... **Herkesin beyninde bir açıklık, herkesin yüreğinde esen bir fırtına olabilir...**

Bu yüzden sadece okutmakla, sadece eleştiriyle kimseyi eğittiğimizi düşünmemeliyiz. Çeşitli vesilelerle vurgulanmıştır; eğitim, haftada-onbeşte bir yapılan bir kaç saatlik çalışmalara sıkıştırılamayacak ölçüde kapsamlı bir faaliyettir. Bir yönetici, kadro, insanlarımızla birlikte olduğu her an, eğitim faaliyetini sürdürür.

Sorunları var, zaafıları var, anlamıyor... demek, aslında hiç bir şey dememektir. İnsan varsa sorun da vardır. Mesele, onu sorununu çözmeye yönlendirebiliyor muyuz? Bunun çözüm yolunu ona **benimsetebiliyor muyuz?** Dikkat edilirse burada da örneğin, “**öğretebiliyor muyuz?**” demiyoruz; “**benimsetebiliyor muyuz?**” diyoruz. Çünkü yine bir reçete gibi, bu sorunun çözümü şudur demek, tecrübelerimizle biliniyor ki, bazen yeterli olabilir ama her zaman sorunu çözücü olmuyor. Onu ilerletmiyor; çünkü o söylediğimizi zaten çoğu kez kendisi de “biliyor”dur. Öğretmenin bir adım ötesine geçip benimsemesini sağlamalıyız. Bu da işte ileri düzeyde bir paylaşım, bu paylaşımın çıkardığımız sonuçlar ışığında, değer ve emek vererek mümkün olacaktır.

Eğiticinin kilit rolü

Bir öğretmeni başarılı kılacak olan nedir? En temel olanlar, kadro veya yöneticinin emek vermesi ve planlı olmasıdır. Bu ikisi yoksa, onun teorik durumunun iyiliği, veya her yerde boyuna bir şeyler anlatıp durması, eğiticilik açısından hiç bir önem taşımaz.

Klasik bir kuraldır; Öğretmen kendini sevdirmeli ve saydırmalıdır. Sözlerinin etkisi, kalıcılığı buradan geçer. Dahası planlı olacaktır. Haftada bir kaç saate sığdırılmayıp ilişkilerin bütününe yayılan bir eğitim tarzında, en önemli tehlikelerden biri, eğitimin kendiliğindencileşmesi, rastlantılara bırakılmasıdır. Bunun planı, yöneticinin kafasında olmalıdır. O altındaki her insanın ortak ve ayrı ayrı ihtiyaçlarını, özelliklerini tesbit edip, buna göre onlara neyi nasıl vereceğini asgari bir plana dökmüş olmalıdır. Tabii ki bu plan, ortak yürütülecek yanlar itibarıyla, kollektif olarak da tartışılıp belirlenebilir.

Eğitici, gerek periyodik yapılan grup çalışmalarında, gerekse de günlük ilişkiler

Sorunları var, zaafıları var, anlamıyor... demek, aslında hiç bir şey dememektir. İnsan varsa sorun da vardır. Mesele ... çözüm yolunu ona benimsetebiliyor muyuz? ... “öğretebiliyor muyuz?” demiyoruz; “benimsetebiliyor muyuz?” diyoruz. Çünkü yine bir reçete gibi, bu sorunun çözümü şudur demek ... her zaman sorunu çözücü olmuyor. Onu ilerletmiyor; çünkü o söylediğimizi zaten çoğu kez kendisi de “biliyor”dur.

içine yaydığı ikili çalışmalarda, en başta **hazırlık** açısından örnek oluşturmak durumundadır.

Ön hazırlıksız bir çalışma, dergideki veya klasiklerdeki herhangi bir yazının tekrarından öteye gitmeyecektir. İşlenen konunun güncel olaylarla, mücadelemizle, strateji ve politikalarımızla bağı kurulamayacak, konu, eğitim çalışmasına katılanların düzeylerine göre şekillendirilemeyecek; sonuçta kuru, ruhsuz, ezberci bir tarz ortaya çıkacaktır.

Bir kadro, okuyamadım, izleyemedim, araştıramadım gibi gerekçelerin arkasına sığınmamalıdır. Bireysel eğitim için zaman ayırmayan, kendi eğitimini örgütlemeyen bir kadro, altındakileri eğitmiyor, dönüştürmüyor, devrimin sorunlarını, çözüm yollarını düşünmüyordur.

Öğrenmeyen, eksikliklerini tesbit edip gidermeyen bir kadro, sorumluluğundaki insanların kafalarındaki soru işaretlerini, tereddütleri ortadan kaldıramayacak, sürecin görevlerini kavrayamayacak ve kavratamayacaktır. Sorumluluğu altındaki yoldaşlarının sorunlarına çözüm bulmayan bir

yönetici, yöneticilik özelliğini kaybediyor, sıradanlaşıyor demektir.

Yönetici, verdiği her görevi, sorumluluğu, eğitimin bir parçası olarak ele alır. Bunda da asıl önemli nokta, görevi vermekle yetinmemektir. Eğitim, bu görevin nasıl yerine getirileceğinin teorik olarak anlatılması, gerektiğinde pratik olarak gösterilmesi, ve devamında da denetlenmesidir. Görevler üzerinde şekillenen bu eğitim süreci, teori-pratik-denetim zincirinde tamamlanmış olur.

Bu planlı eğitim çabası, herkes açısından aynı sonucu vermeyebilir. Kişilerin çeşitli eksik ve zaafı bunun önünde engel oluşturabilir. Ama yönetici sonuna kadar bu zaafı teslim olmamak durumundadır. Belirttiğimiz gibi, yüzde yüz sonuç alınacak diye bir şey yok, ama yönetici, kadro, eğitici ben üzerime düşeni “yüzde yüz” yaptım diyebilmelidir. Makarenko’nun temel özelliğini hatırlayalım. Onun asıl özelliği, hiç bir zaman pes etmemesidir. Zorluklarla, insanların çeşitli özelliklerinden kaynaklanan açmazlarla karşılaştığında, gücünü, insana, insanın değişip dönüşebileceğine olan inancından alır. Buna inanmalıyız. Çarpıcı bir örnektir; Makarenko, topluluğun en tembellerinden bir müfreze oluşturur. Ve yine en tembellerinden birini de müfreze komutanlığına getirir. Sorumluluk duygusu ve devrimci disiplin, zaafı yenen bir silah gibidir. Bu yöntem, onların aradığı motivasyonu sağlar. Doğru biçimde verilen sorumluluklar, gelişimi sağlar, varolan yetenekleri açığa çıkartır.

Eğitim faaliyetinin kapsamının ne kadar geniş ve zengin olacağına da kadro, yönetici belirleyicidir. Kadro ve yöneticiler, işin kolayına kaçmadan, ama yoğunlaşmalarını da dağıtmadan, geniş bir alanda kendilerini eğitmek durumundadırlar. Şu sözler, bu konuda bizim için yol göstericidir:

“İnsanla ilgili, devrimi ilgilendiren, ülkesi ve dünya ile ilgili her şey önem

Makarenko, topluluğun en tembellerinden bir müfreze oluşturur. Ve yine en tembellerinden birini de müfreze komutanlığına getirir. Sorumluluk duygusu ve devrimci disiplin, zaafı yenen bir silah gibidir. Bu yöntem, onların aradığı motivasyonu sağlar. Doğru biçimde verilen sorumluluklar, gelişimi sağlar, varolan yetenekleri açığa çıkartır.

derecelerine göre, bir yöneticiyi ilgilendirmek zorundadır. Okumayan, araştırmayan, izlemeyen bir yönetici düşünemez veya yanlış ve çarpık düşünür. Okumamak, izlememek veya çarpık, yanlış düşünüp bu yanlışları başkalarına taşımak, başkalarına yanlış yaptırmak demektir. Devrimi yanlış yöne kanallandırmaktır. Hedef saptırmaktır. Enerjimizi ve olanaklarımızı boşa kullanmak demektir. İnsanları değerlendirememektir.” (Kongre Kararları, sf. 104)

Ama eğittiğimiz insanlara bu zenginliğin ne kadarını yansıtacağımız, nasıl yansıtacağımız başka bir ustalık ister. Bu çok yönlülük, zenginlik, eğitim çalışmalarında, ihtiyaç olanın önüne geçmemeli. Yani bir “**entellektüelizme**” dönüşmemeli. Krupskaya şöyle diyor örneğin: “*Öğrencilerin kafasına tıkabasa doldurmamız gerekmez. Ama her öğrencinin kafasını temel gerçeklerle doldurmak ve geliştirmek görevimizdir. Kişinin öğrendiği bilgiler kafasına sinmedikçe komünizm boş ve anlamsız bir kelime, komünist ise gereksiz böbürlenen bir kişi olmaktan öteye gidemeyecektir. Bilgileri kafanızda toplamaya yetinmeyin... Bu bilgileri eleştirel yönden yaklaşarak öğrenin.*” (Eğitim Üzerine, sf. 280)

Mevcut pratik durum içinde bireysel ve kolektif eğitim ilişkisi

Eğitim, kadroya, savaşıya, taraftara, partinin hedeflerini, programını, politikalarını hayata geçirmesini sağlayabilecek bilgi ve becerileri kazandırır. Hangi konularda eksikse ya da hangi konularda yetkinleşmesi gerekiyorsa, ona uygun bir program çıkarılır. Bu program, kişisel veya grup biçiminde, ama her halükarda **örgütün denetimi** altında uygulanır.

Sıkça söylendiği gibi, kolektif eğitim

bireysel eğitimle bütünleşmediğinde yeterince verimli olmaz. Bu genel bir doğrudur. Ama daha önemlisi şudur; pek çok alanda, pek çok zaman eğitim şu veya bu nedenle kesintiye uğrayabilmektedir. Bu bazen bizim eğitimi “*sıkışıklıkta ilk ihmal edilecek*” iş olarak görmemizden, bazen de irademiz dışındaki gelişmelerden kaynaklanmaktadır. Eğitimin aksamasını, kesintiye uğramasını en aza indirmeye çalışmak durumundayız. Ama aksamalar, kesintiler pratik bir gerçek durumundadır.

İşte bu pratik gerçek nedeniyle, bireysel eğitimin sürekliliği, herkesin kendini eğitmeye yönelik bir çalışmasının olması, daha büyük bir önem kazanmaktadır. Aksaklıklar, kesintiler pratik bir gerçek durumundayken, eğitimi grup çalışmalarıyla sınırlamış bir insanımız, eğitimi boşvermiş veya “koşullara havale etmiş” durumdadır. Kolektif eğitim çalışmalarının yapılamamasını eğitimden kaçmanın makul bir gerekçesi olarak görüyor demektir.

Teorik olarak, bireysel eğitim ve kolektif eğitim arasında hangisi temeldir diye sorsak, cevabımız, kolektif eğitim olur. Ama belirttiğimiz koşullar altında, kişisel çalışmamız çoğu zaman daha belirleyici bir önem kazanıyor.

Kişisel çalışma alışkanlığının kazanılması,

Teorik olarak, bireysel eğitim ve kolektif eğitim arasında hangisi temeldir diye sorsak, cevabımız, kolektif eğitim olur. Ama belirttiğimiz koşullar altında, kişisel çalışmamız çoğu zaman daha belirleyici bir önem kazanıyor.

grup çalışmalarının verimli olabilmesi için de şarttır zaten. Çünkü, grup çalışması öncesi yapılacak hazırlık da “**kişisel**” bir çalışmadır. Grup çalışması sonrası işlenen konuyu gözden geçirmek yine kişisel bir çalışmadır. Öncesinde hazırlık ve sonrasında gözden geçirmenin olmadığı bir grup çalışması ise, grupta bulunmuş olmaktan ibaret, katılıp yasak savma kabilinden bir çalışmadır. Kollektif çalışmadaki bilgilerin kalıcılaşması ve zenginleşmesi için de kişisel çalışma zorunludur. Bu yoksa, biri anlatır, herkes dinler, çalışma biter. Ne tartışma, ne sorular, ne de üreticilik çıkmaz. Durum buyken, kişisel çalışma ve grup çalışması elbette ki “**karşı karşıya**” getirilemez.

Buradaki ele alışımızda da bir karşı karşıya getirme yoktur. Burada asıl olarak dikkat çekmek istediğimiz, eğitim faaliyetimizi her koşulda, tüm değişikliklere, aksaklıklara rağmen sürdürebilmektir. Savaşın görevleriyle eğitim faaliyetini birlikte sürdürmek, bu koşullarda daha fazla çaba ve daha özenli bir planlama gerektiriyor. Kadrolarımız, savaşçılarımız, taraftarlarımız, sorumluluklarına, ilişkilerine ayıracağı zamandan çalmadan kişisel eğitimi için zaman yaratmalıdır.

**Şimdi sorup
kendi durumumuzu
değerlendirelim: Okuyor
muyuz, okutuyor muyuz diye
değil, yeni bir kişilik yaratmak
üzere, beynimizin, yüreğimizin
ihtiyaçlarını karşılamak üzere,
kendimizi, taraftarlarımızı ve
kitleleri eğitiyor muyuz?**

Kişisel çalışma üzerine bazı notlar

Kişisel eğitim denilince, genellikle kişinin tercihlerine, hatta zevklerine göre belirlenmiş, ilginç gelen bir konuyu araştırmak, dikkatimizi çeken bir kitabı okumak gibi bir çalışma akla geliyorsa, bu yanlıştır. Bu, asıl olarak **gelişigüzel** bir okumadır. Kişisel çalışmamızı yerli yerine oturtmak ve ondan azami verim almak açısından bu çalışmada neyi hedefleyeceğiz, nasıl yürüteceğiz sorularına ilişkin bir kaç nokta üzerinde duralım.

- Kişisel çalışma da “**iradi ve kollektif**” bir çalışmadır. Örgütlü bir insan için zaten daha farklı düşünülemez. Program, iradi ve kollektif olarak çıkarılmalıdır. Kişinin hangi bilgiyi, hangi kaynaklardan, hangi yöntemlerle, ne kadar zaman içinde elde edeceği, bu sürecin sonunda nasıl bir formasyona ulaşmayı hedeflediğimiz bir programa tabii olmalıdır.

- Ama programın yürütülüşü, denetim olmakla birlikte kişisel iç disipline bağlıdır. Bu yanılla, iç disiplinin ve insiyatifin gelişip güçlenmesinin bir aracıdır. Her Cepheli üzerinde bir denetim olsun veya olmasın, kendi programını uygulamaktan sorumludur. Ne zaman kaç sayfa okuyacağını, çalışmasını nasıl daha verimli hale getirebileceğini, okuduklarını kimlerle, nasıl tartışıp paylaşacağını, hareketin önerileri doğrultusunda kendisi somutlar. Örgütlülüğün denetimiyle kişisel insiyatif-disiplin birleşir ve çalışmaya yön verir.

- Kişisel çalışma, kişiyi “hazırcılıktan” kurtarır. Hazır bilgilerden çıkarıp, araştırmaya, okumaya, yorumlamaya ve sonuçlar çıkarmaya yönelir. Gerekli gereksiz bilgileri ayıklamayı öğretir. Edilgenlikten, sadece “alıcı” konumda olmaktan çıkarıp, bilgiyi alıp işleyen, biçim veren, sonuçlar çıkaran bir düzeye getirir.

- Bu zenginlik, kişiye, kitlelere bir konuyu anlatırken, propaganda ve ajitasyon yaparken,

genel kalıplardan çıkıp, konuyu, olayı hayatın somut zenginlikleriyle anlatabilme yeteneğini kazandırır.

- Okumak, kişisel eğitimin de yine yalnızca bir parçasını oluşturur. Tartışma, gözlemler, araştırma, sorular çıkarma, bunlardan çıkan sonuçları kağıda dökme, bunu tamamlayacak yöntemlerden bazılarıdır.

- Kişisel eğitimin diğer bir boyutunu, halktan öğrenilenler, hayatın içinde kazanılan bilgi, beceri ve deneyimler oluşturur. Bunlar önemsendiğinde, tecrübeye önem verildiğinde, tabiri caizse kulak ardı edilmediğinde, kişinin sorunları daha kolay çözmesini, işleri daha hızlı örgütlemesini sağlar.

- Kişisel çalışma, belirli alanlarda, konularda uzmanlaşmanın alt yapısını oluşturur. Askeri ve teknik alanda, örgütlenmede ya da işçi, memur, mahalleler gibi alanlarda uzmanlaşmak için, bu alanlara yönelik planlı, disiplinli bir eğitim çalışması zorunludur.

Eğitimden kaçış, devrimden kaçıştır

Grup çalışmalarını hayata geçirmek, kişisel çalışma yürütmek açısından, her insanımız, her birimiz birbirinden alabildiğine farklı koşullara sahip... Bir dernekte, kitle örgütünde haftalık düzenli çalışmalar yapma imkanına sahip olabilenler olduğu gibi, biraraya gelmeleri bile zor olan birimler var. Azçok sürekliliği olan bir mekana sahip olup, burada en azından okuyacaklarını elinin altında bulundurma şansına sahip insanlarımız olduğu gibi, dergiye bile ulaşmakta zorluk çeken insanlarımız var. Dolayısıyla, eğitim konusunda söylenenlerin, önerilen programların tüm bu farklı koşullara bire bir uygun düşmesi de söz konusu değildir. Ama burada ortaya koyduğumuz bakış açısı, her koşulda neyi hedeflememiz gerektiğini gösteriyor; “**eğitimin özü**”nü doğru kavramışsak, kendi koşullarımıza uygun bir yol bulabiliriz.

Eğitimdeki şekilciliği yıkmak gerek. Elimizde okuyacak pek bir şey yok, dergiyi düzenli alamıyoruz gibi gerekçeler mantıklı ve makul değildir. Okumak, mutlaka olması gereken bir parçadır. Ama kitaplardan uzak kalındığı, günlük gazeteleri bile okumanın mümkün olmadığı koşullarda da hem kişisel, hem kollektif eğitimi sürdürmek mümkündür. Savaşın, örgütsel görevlerin, düşünmenin, değerlendirme yapmanın, eleştiri ve özeleştirilerin her biri eğitimin bir parçasıdır.

Gerektiğinde eğitim yayınsız da olur. Ama kimi yerde, olduğu halde, bunu ne kendimizin, ne de kitleleri eğitmenin bir aracı olarak kullanmıyoruz. O zaman örgütlenme de yoktur. Varolan, durumu kurtarmak için sürdürülen bir kaç ilişkidir. Şunu bilmeliyiz; eğitimden kaçış, devrimden kaçıştır.

Örgütlenme, kitle çalışması, eğitim, bunlar hepsi içiçedir. Birinin yokluğu, diğerinin yokluğu veya yetersizliği anlamına gelir.

Eğitim faaliyetinin sürekliliği, örgütlenmenin, mücadelenin, kadrolaşmanın sürekliliğinin garantilerinden biridir. Savaş sürdürülecek, kayıpların yerini dolduracak kadrolar, savaşçılar, eğitimle ortaya çıkar, eğitimle geliştirilir.

Şimdi sorup kendi durumumuzu değerlendirelim: Okuyor muyuz, okutuyor muyuz diye değil, yeni bir kişilik yaratmak üzere, beynimizin, yüreğimizin ihtiyaçlarını karşılamak üzere, kendimizi, taraftarlarımızı ve kitleleri eğitiyor muyuz? Herkes kendi özelinde ve her birim özelinde, soruya evet cevabını vermek için hangi adımları atmamız gerekiyorsa, hangi düzenlemeleri yapmak gerekiyorsa, ertelemeksizin, bunları ciddi bir muhasebeyle, kollektif bir tartışmayla somutlayalım.

Pratik adımlar attığımızda göreceğiz ki, yeni bir kişilik yaratmak, yeni heyecanlar, umutlar yaratmak anlayışıyla ele alınacak her eğitim faaliyeti, bulunduğumuz birime, alana yeni bir dinamizm kazandıracaktır.

KİTLE ÇALIŞMASI

KİTLELERİN HAYATINA GİRMELİ DÜNYASINI PAYLAŞMALIYIZ

Kitlesellikten ne anlaşılması gerektiği solda uzun yıllar tartışıldı. “**Kof kitlesellik**” veya “**nitelikli kitle**” gibi kavramlar üzerine gelişen bu tartışmalar, daha çok anti-faşist mücadele içinde şekillenmiştir. Kullanılan kavramlar, “**destekçi**” bir kitle anlayışıyla “**savaşan**” bir kitle anlayışı arasındaki farkı, bir başka deyişle, zamanı gelince ayaklanacak bir kitle çalışması yürüten revizyonistlerle, uzun süreli bir halk savaşını savunan devrimcilerin kitleye bakış açılarındaki farkı dile getirir. Türkiye solunun, halkın mücadelesinin son 25 yıldaki evrimine ve bugün gelinen noktaya bakıldığında, bu kavramların çok açıklayıcı olmadığı görülür.

Elbette “nitelikli” bir kitle hareketini hedefliyoruz. Ama geniş nicelikler içinde çalışmadan, onları daha “niteliksiz” halleriyle devrim saflarına çekmeden, nasıl daha “**nitelikli**” hale getirebiliriz ki? Keza, kitle hareketi düz bir çizgide gelişmez; kabarır, alçalır, radikalleşir, yasallığa çekilir, devrimci hareket her dönem bu kitle hareketinin içinde olup örgütlenmesini ve yönlendiriciliğini sürdürmeye çalışır. Yukarıdaki kavramlar da bu gelişmeler içinde farklı anlamlar ve biçimler kazanırlar.

Bu tartışma açısından sonucu şöyle özetleyebiliriz: Bir siyasi hareketin

kitleselleşmesi, her koşulda hareketin tabanı olmayı sürdürecektir “nitelikli” bir kitleyi de, şu veya bu özel koşulların etkisiyle dönemsel olarak mücadeleye çekilebilecek kitlelerin katılımını da içerir. Bundan ötesi, hareketin, çeşitli talepler ve sorunlar temelinde, değişik düzeylerde ilişki kurduğu kitleleri değiştirip, dönüştürmesi sorunudur.

Sorunu böyle koyduğumuzda, kitle çalışması açısından da önümüze üç temel soru çıkar: **Kitlelerle nasıl bağ kuracağız, onları hareketin içine nasıl çekeceğiz, ve üçüncü olarak, nasıl değiştirip dönüştüreceğiz?**

Kitlelerin gündemine ve hayatına girmeliyiz

Kitleler, kadrodur, savaşçıdır, taraftardır, olanaktır, lojistikdir, ve tabii asıl olarak da politik bir güçtür. Buna bağlı olarak;

Kitle çalışmasında amaç:

halkın;

politikleşmesini, taraf olmasını sağlamak,

kendine güvenmesini sağlamak,

örgütlenmesini sağlamak,

savaşmasını, savaşı desteklemesini

sağlamak,

birleşmesini sağlamak,

iradesini açığa çıkarmaktır.

Oligarşi, düşüncelerimizin ve doğrudan

kendimizin kitlelere ulaşmasını her biçimiyle engellemeye çalışıyor. Böyle olmaya da devam edecektir.

Oligarşi bizi hep gündem dışında bırakmaya çalışacak. Bizi yok sayacak. Televizyonlarını, gazetelerini bize kapatacak. Yayın organlarımızı susturmaya çalışacak. Durum buyken, “**gündeme girmeyi**” yalnızca büyük eylemlere bağlayan kadro, tembelliği teorileştirmiştir. Her olay, mahalledeki güncel bir gelişmeden, sıradan olaylara, ülke çapındaki bir gelişmeye kadar her şey, bizim gündeme girmemize bir vesiledir.

Halkın konuştuğunu biz de konuşacağız. Konuştuğu konuların bir kısmı elbette oligarşinin yönlendirmelerinin sonucudur. Halkın bu türden konuştuğu konuları değiştirmek için, yine halkın içinde olacağız, onun ne konuştuğunu, gündemini, meşguliyetlerini, duygularını, heyecanlarını bileceğiz.

Halkın geleneklerinin içinde olacağız. Düğün, bayram, cenazeye kadar toplumsal yaşamın içinde olacağız. Şöyle mi derler, böyle mi derler, çok önemli değildir, bu bize halkı örgütleme, halkı eğitme, devrimi geliştirme imkanı sağlıyor mu; önemli olan budur.

Bu konuda bir kaç yıldır gündemde olan - oportünizmin hala da fırsatçı bir tarzda sürdürdüğü- tartışmalar hatırlardadır. Kitle orada duruyor. O bizle mesela “**mevlüt okutmayı**” tartışıyor. Biz islamcılar bir noktaya getirmeye çalışıyoruz; o, vay bunlar Sivas katliamcılarını diye ukalalık yapıyor. Kemalistlere mi sesleniyoruz; hemen kalkıyor, vay, onlar Mustafa Suphileri katletti diye bize kemalizmi anlatmaya başlıyor... Ama beyaz ordular, kızıl ordular, asıl kuvvetler, yedek kuvvetler, vurucu hamleler diye hayal dünyasında yaşamaya devam ediyor.

Kitleler hem maddi hem manevi anlamda açtır. Birlikte olma, bir yerlere dayanma ihtiyacı içindedir. Biz buna cevap

Burada öncelikle üzerinde durmamız gereken, **halkla, solun duygularındaki, heyecanlarındaki, tepkilerindeki farklılaşmanın** yıllar içinde nasıl doğduğu ve nasıl bu kadar büyüdüğüdür.

Sol pek çok şeyi yadsıya yadsıya, adeta **köksüzleşmiştir, haksızlaşmıştır, vatansızlaşmıştır.**

oluşturabiliyor muyuz? Meselemiz budur. Örgütlenme, örgütsel ilişki, kitle çalışması, onun bu ihtiyacını karşılamalıdır.

Bunu yaparken kitlelerin geri eğilimlerine, gerici değer ve geleneklerine teslim olmamız sözkonusu değildir. Burada öncelikle üzerinde durmamız gereken, **halkla, solun duygularındaki, heyecanlarındaki, tepkilerindeki farklılaşmanın** yıllar içinde nasıl doğduğu ve nasıl bu kadar büyüdüğüdür.

Sol pek çok şeyi yadsıya yadsıya, adeta **köksüzleşmiştir, haksızlaşmıştır, vatansızlaşmıştır.** Halka güvensizlik, halk örgütlülüklerinden, halk iradesinden kaçış, vatanseverlik duygularının zayıflaması, hep bu zeminde vücut bulmuştur. Pek çok değerlin savunulmasını bu nedenle islamcılara, faşistlere kaptırmıştır. Ayağına gecekondur çamuru değmeden üretilen ve yürütölen politikalar, bu kopuşun önemli nedenlerinden biridir. Bu kopukluk, yabancılaşmayı da beraberinde getirmiştir. Yabancılaşıldığı ölçüde, solun, halkın duygu ve düşüncelerini yönlendirme gücü, bu duygular üzerindeki etkisi azalmıştır. Halkla bu bağı yeniden kurmak, duygularıyla, kaygılarıyla yeniden bütünleşmek zorundayız.

Halkın oldukça geniş kesimleri, milliyetçilik anlamında, mezhepçilik anlamında, keza takım taraftarlığından hemşericiliğe kadar pek

çok konuda “aşırı” duygulara, tepkilere kayabilen bir konumdur. Hal böyle olunca, bu bütünleşmeyi sağlamak da oldukça zorlu olacak demektir.

Halkın duygu, düşünce dünyasından, kaygılarından, heyecanlarından uzaklaşan bir süreç yaşanmıştır. Çubuk bir yana eğilmiştir. Şimdi çubuğu dengeye getirmek zorundayız. Ama çubuğa asılırken, öteki tarafa kaymalar da olacaktır. Bu doğaldır, tersini düşünmek idealizmdir. “Halk gerçeği”ni kavramak, halkın olumlu geleneklerini, değerlerini sahiplenmek doğrultusunda özel vurgular yaptığımızda da, bu türden “aşırı”lıklar olmuş, ama kısa sürede anlatılmak istenen pratikte de yerli yerine oturmuştur. Bu noktada kim ne der kaygısı anlamlı değildir. Anlamlı ve önemli olan, halkı nasıl örgütleyeceğimizdir. Mahallede pratik bir tavır geliştirirken, o tavrı, teorik bir yazı inceliğiyle, şu kadarını sahipleniyoruz, şu kadarını sahiplenmiyoruz diye yapamazsınız zaten. Ama halkın geleneklerinde, gündeminde, heyecanlarında, duygularında yadsınması gereken yanla, geliştirilmesi, şu veya bu yöne kanalize edilmesi gereken yanı, ısrarlı, sürekli bir kitle çalışması içinde ayırdedebiliriz.

Halkın geleneklerini, değerlerini, duygularını, heyecanlarını paylaşmak, korkularını, günlük kaygılarını kavramak ve kitle çalışmasında bunları gözönünde bulundurmak için özel reçetelere gerek yoktur. Bunu yapabilmek için, **basit bir çelişkiyi** çözmek, aşmak yeterlidir; devrimciler, hareketin kadroları, taraftarları, militanları, zaten halktırlar. Halkın içinden çıkmışlardır. Ama devrimcilikle birlikte, halktan suni olarak bir kopma yaşanmaktadır. Çelişki budur, çarpıklık buradadır. Bu kopuşa izin vermediğimizde, küçük-burjuva yaşam ve düşünce tarzına daha baştan set çekebildiğimizde, yukarıda belirttiğimiz çizgideki bir kitle çalışmasını hayata geçirmek sorun olmayacaktır.

İdeolojik mücadele kitlelerin içinde anlamını bulur

Kontrgerilla psikolojik savaşın bir parçası olarak yürüttüğü ideolojik mücadelede, halkın tüm dini, milli, geleneksel duygularını kullanıyor. Köylerden gecekondü bölgelerine kadar hemen her kesim, her yer, karşı-devrimci propaganda alanı içindedir. Oligarşi, TV’siyle, basınıyla geniş kesimlere ulaşmaktadır. O duygulara doğru açıdan hitap etmek durumundayız.

Faşizmin elinden, islamcılarının elinden, milliyetçilerin elinden **kozlarını alacağız**. Ancak bunu sadece teorik düzeyde yapmak yetmez. Bu ancak **kitleye giderek** bir anlam kazanır.

İdeolojik anlamda halk gerçeğimizi, vatan duygusunu yeniden canlandırmamız, bir başlangıçtır, ama yeterli değildir. Bu yaklaşımlarımız, politikalarımız kitlelerle buluşturulmadıkça, faşistlere, islamcılara yönelik teşhirlerimiz, onların pek çok değerimizi nasıl istismar ettikleri ve bizim bunları nasıl sahiplendiğimiz pratik olarak ortaya konulmadıkça, bu politikalar, örgütsel ve kitlesel güç kazanmaya dönüştürülmedikçe, amacına ulaşmış olmaz.

Kitleler bizde “**ne olacak, nasıl olacak?**” sorularının cevabını bulmalıdır. Devrimi kitlelerin kafasında şekillendirmek ve meşruiyetini sağlamak, kitle çalışmasının en önemli yanlarından biridir.

Şartlanmalar var, hep olacaktır. Vietnam’da dağlı kabileler bir dönem, ABD’nin yanında savaştılar. Dağlı kabileler ile halkın diğer kesimleri arasındaki düşmanlıkları ABD ilk başta ustaca kullandı. Ama cephe, doğru politikalarla bu durumu tersine çevirdi, bir dönem birbirlerine karşı savaştılar, birlikte ABD’ye karşı savaşılmaya başladılar... Gine Bissau’da ilginç bir örnek var; karşı-devrim, müslüman olmayan halkın yaşadığı köylerde

“*sizi müslüman yapacaklar*” diye, müslüman bölgelerde ise “*hepinize içki içirecekler*” diye propaganda yapıyor. Bu basit propaganda, bu kesimler arasında daha önceden yaratılmış düşmanlık koşullarında bir süre etkili oluyor. Ama aşıyor.

Halkın ve hayatın içinde olmak, kitle örgütlenmelerinin türleri açısından da önemlidir. Çok çeşitli alt örgütlenmeler aracılığıyla halkın değişik ihtiyaçlarına asgari ölçüler içinde cevap bulmaya çalışmak da kitle örgütlenmelerinin görevlerindendir.

Savaşın gelişmesine paralel olarak, ekonomik ve insani ihtiyaçların karşılanması için, sağlık komiteleri, ilk yardım komiteleri, beslenme komiteleri, şehit aileleriyle yardımlaşma komiteleri gibi örgütlülükler, halkın mücadelesini sürekli kılabilmenin, onun dayanıklılık gücünü artırmanın araçlarından biridir. Yani kitle örgütlenmeleri hem **savaşın ihtiyaçlarını**, hem de kitlelerin **günlük yaşamlarını sürdürmelerini** sağlayacak ikili bir yapı gösterirler.

Sürekliliği ve “bire bir” ilişkiyi sağlamalıyız

Halk içinde varolan önyargıları, burjuvazinin ideolojik bombardımanı sonucu oluşmuş düşünceleri yıkacağız. Elbette kolay bir iş değildir bu. Bir kaç bildirinin, eylemin işi değildir.

Propaganda ve ajitasyonun, kitle çalışmasının bir parçasına dönüşebilmesi, **sürekliliğinin ve güncelliğinin** sağlanmasından geçer. Propagandamız, belli bir alandaki kitleye ayda yılda bir ulaşıyorsa ve onlar da hep genel konular üzerineyse orada propaganda kitle çalışmasına, kitlelerin örgütlenmesine doğrudan hizmet etmez. O an için etkili bile görünse, sürekliliği sağlanmamış bir propaganda ve ajitasyon, sonuçta sabun köpüğü gibi geçer gider. Kitle çalışmasına ancak dolaylı bir etkisi olur.

İdeolojik anlamda halk gerçeğimizi, vatan duygusunu yeniden canlandırmamız, bir başlangıçtır, ama yeterli değildir.

Bu yaklaşımlarımız, politikalarımız kitlelerle buluşturulmadıkça, faşistlere, islamcılara yönelik teşhirlerimiz... pratik olarak ortaya konulmadıkça,

bu politikalar, örgütsel ve kitlesel güç kazanmaya dönüştürülmedikçe, amacına ulaşmış olmaz.

Süreklilik, öngörülerimizin, iddialarımızın, çözümlerimizin doğruluğunun anlaşılması, görülmesi için şarttır.

Süreklilik, aynı zamanda kitlelerle doğrudan bağı getirecek adımdır. Daha önce de sık sık vurgulanmıştır; ancak tekrar etmekte yarar var. Kitle çalışmasında anahtar, bire bir insan ilişkisidir. İnsandan insana örgütlenmedir. Duruma göre, tüm halkı, veya halkın belli kesimlerini, veya bir semti, bir semtteki şu veya kesimi muhatap alarak seslenebiliriz. Ama bu çabamız örgütlenme açısından, yalnızca bir “**giriş**” niteliğindedir. Bu seslenişin sağladığı bir etki varsa eğer, bu etkinin bir sonuç yaratması, örgütlü ilişkilere dönüştürülmesi, ancak doğrudan ilişkiler kurmakla mümkün olur.

İşimiz burada da bitmez. Kitleler, sempati duyar gelir, ama kendi pratiği içinde öğrenir. Kendi somut ve acil talepleri doğrultusunda örgütlenir. Bağ kurmanın ardından bu bağları, halk örgütlülüklerine dönüştürmek gelir.

**Halkın
her kesimine gitmeliyiz**

1 Mayıs 2000’i çok çeşitli açılardan değerlendirmek mümkündür. Önceki yıla göre bir ilerlemedir. Ama mesela on küsur milyonluk İstanbul’da geri bir durumu ifade eder. Peki niye bu kadar da daha fazla değil. Bu çerçevede pek çok “nesnel” neden üzerinde durulabilir.

Ama soruna nesnelliği aşmak noktasından baktığımızda; “**kitleler niye örgütlenmiyor?**” sorusu yanlış bir sorudur. Sorunu doğru biçimde ortaya koymak istiyorsak, “**kitleleri niye örgütleyemiyoruz?**” sorusunu sormak durumundayız.

Türkiye’de sol kitle çalışması deyince kime gidiyor ve nasıl gidiyor? Bunu gözden geçirdiğimizde, yalnızca en kolaycı olana yöneldiğini ve bunu da en “klasik” kalıplar içinde yaptığını görürüz.

Gençlik şöyle, halk böyle, aleviler şöyle, sunniler böyle... deyip teslim olamayız. Şunlar ANAP’a, şunlar FP, bunlar MHP’ye oy veriyor diyerek o kesimleri boş veremeyiz. Ona öyle, buna böyle deyip bırakırsak, geriye kim kalacak? İnançla, coşkuyla, sabırla uğraşacağız. Değiştireceğiz. Başka şansımız yoktur. Başka yolumuz yoktur.

Bu halk kesimlerinden birini ihmal etme, yok sayma hakkına sahip değiliz. Her birinin devrime katacağı özellik ve güç, farklı farklıdır ve hepsi vazgeçilmezdir. Devrimin kitle gücü bu farklı kesimlerin tek bir örgütlenmenin çatısı altında birleştirilmesiyle ortaya çıkar. Ülkemizde yüzlerce esnaf derneği var. Ne kadar yakınlığımız, ilişkimiz var onlarla? Onlara ne kadar ulaşabiliyoruz? Oysa esnaf halkın nabzı açısından önemli bir konumdadır. Keza diğer olanaklar bakımından da öyledir. Pek çoğunda faks vardır mesela. Kısa bildiri ve açıklamalar, yerel, bölgesel olarak bu yolla bile ulaştırılabilir. Tabii halkın diğer kesimleri için de öne çıkan benzer özellikler bulunabilir. Ama bu teknik, lojistik imkanlardan da önce, halk hareketinin, tüm bu farklı kesimlerin

birliğinden ortaya çıkacağını kavramak önemlidir. Elbette temel-tali ayrımı yaparız, ama hep söylediğimiz gibi, tali olan yok sayılamaz.

Halkı oluşturan tüm sınıf ve katmanlara, tüm ulus, milliyet ve mezhepten halk kesimlerine ulaşmak durumundayız. Bu konuda şu veya bu nedenle, subjektif tercihler yapmak, kendi kendimizi **daraltmaktan** başka bir şey değildir.

Halkın geriliği, şu veya bu özelliği halk örgütlülüklerini geliştirememenin açıklaması olamaz. Halkın yüzde 90’ının okuma yazma bilmediği, veya halkın kabileler şeklinde ayrıldığı ülkelerde, devrimci hareketler bunları örgütlemeyi bilmiştir. Sorun kitlenin durumunu doğru tesbit edip, ona uygun alternatifler önerebilmek ve uygulayabilmektir.

Kitle örgütlenmesi, kitle hareketi derken, zaten belli ölçülerde politikleşmiş kesimlerin bir araya geldiği bir hareketten değil, halkın farklı inanışlara, geleneklere, farklı siyasi düşüncelere sahip geniş kesimlerini bir araya getirip değiştirip dönüştürmekten bahsediyoruz. Örgütlenme ve savaş alanımız, **halkın her kesimi, ülkenin her yeridir**. Yine bu çerçevede, solun ağırlıklı geleneği, büyük şehirlerde yürütülen kitle çalışmasıdır. Küçük ilçe ve kasabalarda, köylerde kitle çalışması yapma konusunda tecrübemizi artırmak durumundayız.

Kitle hareketinde katı ideolojik kalıplar koyamayız. Kitle örgütlenmeleri içinde yer almanın koşulları son derece basit ve açık olmalıdır. Patrona karşı direnmek isteyen her işçi, bürokrasinin köleleştirici zincirine karşı çıkan her memur, işçi-memur örgütlenmeleri içinde çeşitli biçimlerde yer alabilmelidir. Toprak ağalarına, tefeci tüccara karşı mücadele etmek isteyen herkes, köylerdeki kitle örgütlenmeleri içinde yer alabilir. Gecekondularda, sorunları doğrutusunda mücadele etmek isteyen herkes yer alabilir.

Bazıları bu örgütlenmeye belki yalnızca evini yıkımdan kurtarmak için katılacaktır. Bu devrimcilere sempati duyan bir kişi de olabilir, islamcı düzen partilerinin bir üyesi de... Biz sonuçta, onları belli bir mücadele içinde birleştirmiş, örgütlülük bilincini vermiş, kendi pratikleriyle öğrenmelerinin yolunu açmış oluruz.

“İki sapma”

Silahlı mücadele ve kitle hareketi arasındaki ilişki, sık sık üzerinde durulan bir konudur. Bu konudaki tartışmaların bir kısmı bizi hemen hemen hiç ilgilendirmemektedir. Silahla işleri olmayan, silahlı mücadeleye düşman kesimlerin veya kitle hareketiyle uzak yakın bir ilişkisi olmayanların, bu konuda mevcut somut durum üzerinde yorumlar yapmaya kalkışmaları, soyut bir teorik tartışma olmaktan öteye geçmez. Silahlı mücadeleyi ve kitle hareketini bünyesinde barındıran Cephe açısından ise, sorun ne teorik bir tartışma konusudur, ne de pratik belirsizlikler vardır.

Hem dünya devrim pratiğinden, hem ülkemiz pratiğinden bildiğimiz, yaşadığımız süreçler, bu şekillenmenin nasıl olacağını yeterince açık biçimde ortaya koymaktadır. Sürekli ve gelişen bir silahlı savaşın kaynağı kitle hareketidir.

“... halkın siyasi gücü sağlamaştırmadan, güçlü bir silahlı kuvvet inşa edilemez. Kitlelerin, halkın siyasi gücü; silahlı kuvvetlerin gelişmesine imkan veren en güçlü üsdür. Bundan başka, devrimci savaş şartlarında bile bu siyasi güç, savaşta en önemli rolü üstlenerek Cephe’yi doğrudan doğruya desteklemeye ve düşmana karşı verilen mücadeleye katılmaya devam eder.” (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, sf. 176)

Bu noktada iki sapmadan da uzak durmak zorundayız. Hareketimizin ortaya çıkışında, sağımızla, solumuzla çizdiğimiz kalın çizgilerin en güçlü anlatımlarından biri bu kavramda

Kitle örgütlenmesi, kitle hareketi derken, zaten belli ölçülerde politikleşmiş kesimlerin bir araya geldiği bir hareketten değil, halkın farklı inanışlara, geleneklere, farklı siyasi düşüncelere sahip geniş kesimlerini bir araya getirip değiştirip dönüştürmekten bahsediyoruz.

Örgütlenme ve savaş alanımız, halkın her kesimi, ülkenin her yeridir.

ifadesini bulmuştur. “**THKP-C ve İki Sapma**” adlı broşürümüz, özellikle silahlı mücadeleye ve kitle anlayışına bakış açısındaki sağ ve sol sapmayı ortaya koyup, devrimci çizgiyi net olarak ortaya koyduğumuz bir çalışmadır. İki sapmanın biri, Devrimci Yol’dur. Olsun da nasıl olursa olsun tarzında bir kitleselleşmeyi fetişleştiren, düzen içi çözüm umutlarını yeşerten yatay bir kitle faaliyetini esas alan sağ sapmanın karşısında ise, kitlelerle işi olmayan, silahlı mücadeleyi fetişleştiren sol sapma vardır.

İki sapmanın da geldiği yer ortadadır. Sağ sapma, soluğu düzen içinde almış, sol sapma ise, siyasi arenadan tümüyle silinmiştir.

Aradaki bağ çok açık ve somuttur. **Silahlı mücadelenin eşlik etmediği bir halk hareketi uzun süreli olamaz**; ve tersi de geçerlidir, **halk hareketiyle beslenmeyen bir silahlı mücadele gelişip yayılamaz**.

Kitle çalışmasında bazı davranışlar

Devrimci örgütleyendir, çoğaltan ve çoğalandır. Hiç örgütlenme yapmayan, kitle çalışması yapmayan bir devrimciyi düşünün...

Onun devrimin hazzını duyması, devrimin değiştirici, yapıcı gücünü hissetmesi zordur.

Devrimcinin başarılı veya başarısız olmasının en önemli ölçütlerinden biri budur. Elbette üstlendiği görevlere göre başarının ölçüsü ve sonucu değişebilir. Ama bir devrimci her halükarda **örgütleyicidir**.

Örgütlemek, yalnızca anlatmak değildir. Örgütlemek; anlatmak, paylaşmak, pratikte göstermek, yol gösterici olmak, o ilişkiyi dönüştürebilmek, somut bir ilişkiye, işe, göreve kanalize edebilmektir. Henüz yeni bir ilişkiyi, o an hazır olmadığı bir işe, örgütlenmeye yöneltmek ne kadar yanlışsa, oldukça uzun zamandır sürdürülen bir ilişkiyi, hala konuşup görüşme aşamasında tutmak da o kadar yanlıştır. Hem sabırlı, hem planlı olmalı, atılması gereken her adımı yerinde zamanında atabilmeliyiz.

Kitlelere yukarıdan bakma, veya böyle bir bakış açımız yoksa bile, üslubumuzla **“üstenci”** bir tarzda seslenme, bizden uzaktır ve uzak kalmalıdır. Başta üzerinde durduğumuz kitlelerin hayatını, duygularını paylaşma sözkonusu olduğunda, bu konuda daha da özenli olmak durumundayız. Bugün, düzen partilerinin kitlelerle **yabancılaşmasının**, veya halkın bir yazar olarak, sanatçı olarak sevdiği aydınların halk üzerindeki **etkisizliğinin** en önemli nedenlerinden biri budur. Halk artık bu tür yaklaşımlardan bıkmıştır ve bu tür her seslenişi, alaycı bir edayla dinlemekte ve kulak ardı yapmaktadır. Bir devrimci kitle çalışmasında en başta mütevazı olmalıdır. Karşısındakilerin nabzını tutabilmelidir. Kitlelere **değer verdiğini** hissettirmelidir. Kalinin’in sözleriyle özetleyebiliriz bu yaklaşımı:

“Hiç bir zaman kitleler karşısında kültürünüzle övünmeyin. Hiç bir zaman.... Bu konuda kitleler çok hassastır. Kitleye açıkça, ancak düpedüz onun size eşit

olduğunu, kendi meselelerini yazar ve uzmanlar kadar akılcı yoldan çözümlemeye yetenekli ve sağlam düşünceli olduklarını sezdirdiğiniz zaman konuşabilirsiniz.”

Kitle ilişkilerinde de en önemli davranış biçimlerinden biri, dinlemesini bilmektir. Çok anlatabilirsiniz. Çok şey öğretebilirsiniz. Ama neyi anlatacağınızı, neyi öğreteceğinizi doğru olarak tesbit edebilecek kadar dinlemiş olmanız gerekir. Dinlemek aynı zamanda değer vermektir. Dinlememek, dinleme sabrı göstermemek de doğal olarak değer vermemektir.

Kitle çalışmasının bir ayağı **“halk eğitimi”**dir. Halk eğitimi, kitle örgütlenmelerini düşmanın baskısı karşısında daha dayanıklı hale getirmenin de en önemli araçlarından biridir. Dinleyerek, dinleterek, öğrenerek, öğreterek, birlikte tecrübeler yaşayarak bu eğitimi tamamlayarak, halk örgütlenmelerinin dayanıklılığı, istikrarı artacaktır.

Halk eğitimi, halka düzenin gerçek niteliğinin gösterilmesi, devrimin amaçlarının, hedeflerinin kavratılması, Marksist-Leninist düşünce tarzının kazandırılmasını kapsar. Ama bunda üslup son derece önemlidir. Soyut teoriyle, Marksist-Leninist literatürün **“özel”** kavramlarını kullanarak bunu başaramayız. Anlatmak istediğimizi en yalın haliyle, ve onun kendi yaşamından örneklerle anlatabilmeliyiz. Bir konuyu, **basitleştirebilmek, yalınlaştırmak, iyi kavramış olmayı gerektirir.**

Gerek hareketimizin, gerek yoldaşlarımızın, gerekse de halkın deney ve tecrübelerine önem vermeliyiz. İlla ki kendi deneyini yaşamak-yaşatmak düşüncesi, örgütlü, merkezi, kolektif işleyişin kişisel davranışlar boyutuna indirgenmesi, kolektivizmin çığnımasıdır.

Sabırlı, sürekli, güncel propaganda ve ajitasyona dayalı bir kitle çalışmasını

yürütebilmek, elbette çok yoğun bir koşturmacadır. Bu yoğun koşturmacanın kadroyu, militanı boğmaması, onun çalışmayı nasıl ele aldığıyla ilgilidir. Birincisi, planlı olduğu, ikincisi, en küçük, en sıradan işte bile nihai hedef gözden kaçırılmadığında, “yoğunluk” onun için boğucu değil, motive edici bir etkene dönüşecektir.

“Partili işçi için en önemli şey, sıradan günlük çalışmayı başarabilmesi, pratik hayatın her gün, her saat öne çıkardığı koşullarda onun yükselişini engelleyen şeyleri aşabilmesidir. Bu gündelik işlerin çirkin engelleri onun azmini geliştirmeli ve güçlendirmelidir ki, gündelik sıradan işlerde bile nihai hedefi görebilsin ve komünizm uğruna savaştığını asla gözden kaçırmassın.” (Kalinin)

Somut olarak oluşturmaya çalıştığımız örgütlülüğün niteliği ne olursa olsun, kitleleri o anda etrafında harekete geçirmeye çalıştığımız talep ve sorunlar neler olursa olsun, **iktidar hedefli** bir kitle faaliyeti yürütüyoruz. Kitlelere bu iddiayla ve bu iddiamıza uygun bir ciddiyetle gitmeliyiz. Kitleler bu ciddiyeti elbette “**yüz ifademizden**” değil, örneğin ona bir dergi götürmedeki düzenliliğimizden, o alanda halkı örgütleme doğrultusundaki çabalarımızdan, planlılığımızdan, kararlılığımızdan, fedakarlığımızdan görecektir. Bunu göstermeliyiz.

Cephe çizgisi, birleştirir, savaştırır

Parti-Cephe çizgisi, daha baştan itibaren, bu toprakların, bu halkın damgasını taşır. Bu nedenle kitle çalışmasında olsun, üslupta olsun, hiç bir zaman halktan büyük kopukluklar yaşamamıştır. Ama dışımızda oluşan kopukluk, yabancılaşma, elbette bizim faaliyetlerimizi de etkilemiştir. Keza, oligarşinin halka yönelik propaganda ve demagojileri, içinde bulunulan dönemlere göre

iktidar hedefli bir kitle faaliyeti yürütüyoruz.

Kitlelere bu iddiayla ve bu iddiamıza uygun bir ciddiyetle gitmeliyiz.

Kitleler bu ciddiyeti elbette “**yüz ifademizden**” değil, örneğin ona bir dergi götürmedeki düzenliliğimizden, o alanda halkı örgütleme doğrultusundaki çabalarımızdan, planlılığımızdan, kararlılığımızdan, fedakarlığımızdan görecektir. Bunu göstermeliyiz.

değişmekte, farklı olgular ön plana çıkabilmektedir. Bütün bunlar, kitle çalışmasında, propaganda ve ajitasyonda sürekli bir yenilenmeyi, sürekli bir dinamizmi gerekli kılan etkenlerdir.

Dönemlere göre çeşitli taktikleri, örgütlenme biçimlerini gündeme getirdik. Kalıpcı veya mekanik değiliz. Ama değişmeyen bir hedefimiz var; iktidar. Bizi buna götürecek her örgütlenme biçimi, zaten bu stratejinin bir parçasıdır. Bu zenginlik içinde çeşitli eylem ve örgütlenme biçimleri gündeme getiriyoruz. Başlangıçta bazen hemen anlaşılamayan, yer yer pratikte nasıl somutlanacağı kestirilemeyen bu biçimler, hayatın içinde kendini doğruluyor, yenileniyor.

Bir alanda kitle çalışması yürüten, örgütlenme yapan her kadromuz, militanımız, taraftarımız, “nasıl örgütleriz”, “nasıl ulaşıyoruz” sorusuna kafa yormayı asla bırakmamalıdır. Her birimde, alanda mutlaka uygulayabileceğimiz daha elverişli yöntemler vardır.

Halkın tüm sınıf ve katmanları, büyük bir öfkeyi, hoşnutsuzluğu biriktirmiş durumdadır.

En örgütsüz ve tepkisiz görünen köylülüğün zaman zaman yaptığı çıkışlar, bunun bir göstergesidir. Bir bakıyorsunuz, emekliler, bir bakıyorsunuz, şu veya bu gecekondu semtinde örgütsüz, apolitik veya dinci, faşist örgütlenmenin etkisi altındaki kitle harekete geçmiş, “**kendilerinden beklenmeyen**” direnişler yapıyorlar. Beklememek, halkın durumunu yeterince kavramamak demektir. Tabii korkuları, kaygıları var. Ancak bunları gözümüzde fazla da büyötmeyelim. Yoksul halk, o korkular, kaygılar içinde de direnebilir, mücadele edebilir, ayaklanabilir ve savaşıabilir.

Bir yanıyla bakıldığında kitleler hazır demek hiç de abartılı değildir. Ama herhangi bir gelişmenin kendiliğinden olacağını, kolayca gerçekleşebileceğini düşünmek, abartıdan öte, gerçekçi olmamaktır. Halk bizde bir süreklilik, ısrar, emek görmedikçe, varolan çabamız da karşılık görmeyecektir. Bölük pörçük çabalar bu nedenle, biraz da boşuna enerji ve emek sarfı olmaktadır.

Kitle, **sahiplerine güvenmediği** politikaların izleyicisi, uygulayıcısı olmaz. Hedefi net gösterdiğimizde, sonuçlarını kavratığımızda, **ülke çapında** önderlik ve alternatif olma konumumuzu kabul ettirdiğimizde ve bizzat **o alandaki yapımızla** güven verdiğimizde, halkın savaşı

katılmasının koşulları sağlanmış olur.

Çizdiğimiz tablolar, idealize edilmiş tablolar değildir. Bir kitle çalışmasını ve buna bağlı kitle örgütlenmesini, tüm ayrıntılarıyla, tüm yanlarıyla düşünüp şekillendirmeliyiz. Başlangıçta elbette ki hepsi birden olmayacaktır. Mükemmel örgütlenme şemalarından hareket edemeyiz. Ama kafamızda hep hedefler ve o hedefler doğrultusunda atılacak yeni adımlar olmalı. Her süreçte yakalamamız gereken ana halkayı elden bırakmamalıyız. Örneğin 1996 1 Mayıs’ından sonra yaşanan sürecin önemli bir özelliği, devrimcilerin kitleler nezdindeki meşruiyetinin tartışılır hale gelmesidir.

Bugün kitle çalışmasında halkın iç-dış dünyasını paylaşmaktan sözediyoruz. İşte bu adım, meşruiyeti yeniden kazanmanın da bir aracıdır. Yıpranan değerler, sarsılan güvenler tamir edilecektir. Devrimin ve devrimcilerin meşruluğunun geniş kitlelere kabul ettirilmesi, saflaşma için zorunludur.

Oligarşi ve onun ordusu-polisi bir tarafta; diğer tarafta da halk. İşte ortaya çıkartmaya çalıştığımız kitlesel saflaşma budur. Karşı-devrim cephesi, bir avuç tekelleci burjuva, toprak ağası ve onların silahlı güçlerinden ibaret kaldığında, saflaşma büyük ölçüde gerçekleşmiş demektir.

Bir yanıyla bakıldığında kitleler hazır demek hiç de abartılı değildir. Ama herhangi bir gelişmenin

kendiliğinden olacağını, kolayca gerçekleşebileceğini düşünmek, abartıdan öte, gerçekçi olmamaktır.

AB'ye aday üyelik... Kopenhag kriterleri... Hizbullah, Umut Operasyonları... İmaj Operasyonları...

AMAÇ: Türkiye'yi devrime gebe bir ülke olmaktan çıkarmaktır!

SONUÇ: Dünya ve ülkemiz koşullarında bu mümkün değildir:

Dünya genelinde devrimler sürecektir, Türkiye'de devrimci durum gelişecektir.

AB, TÜRKİYE ve DEVRİMCİ DURUM

Türkiye'nin AB aday üyeliğine kabul edilmesiyle başlayan, ardından Hizbullah operasyonlarıyla, hukukçu bir cumhurbaşkanı seçimi ve "umut" operasyonu ile devam eden süreç, pek çok kişinin kafasını karıştırıyor. Özellikle aydın kesim, bilinçli, bilinçsiz, demokratikleşme masalının etkisi altında kalıyor. ABD'nin sürdürülen bu operasyonlar için kullandığı "**Türkiye bağırsaklarını temizliyor**" iddiası geniş kesimlerde inandırıcı bulunabiliyor. Kopenhag kriterlerine uyum meselesi, adeta Türkiye'nin tüm sorunlarının çözümü gibi görülebiliyor...

Peki ne oluyor? Gerçek nerede bitiyor, masal nerede başlıyor? Veya başka bir deyişle "**Nereye gidiyoruz?**"

ABD emperyalizminin yönlendiriciliği ve Avrupa emperyalistlerinin desteğiyle yürütülen bu operasyonun amacı, TÜRKİYE'Yİ

DEVİRİME GEBE BİR ÜLKE OLMAKTAN ÇIKARMAKTIR. Ama bu hedefe ulaşmaları, ne dünya koşulları, ne de ülkemiz koşulları açısından mümkün değildir. Türkiye devrime gebe bir ülke olmaya devam edecektir. Bu sürenin ne kadar süreceğini ise, emperyalizm ve oligarşi değil, halk belirleyecektir.

Avrupa, gerek ekonomik standartlarıyla, gerek demokratik haklarıyla, gerekse de oluşturduğu kültürel üst yapıyla, devrim tehlikesini oldukça geriye itmiştir. Ama bu kendi iç dinamikleriyle gelişen bir kapitalizm, ve önce eski sömürgecilik, sonra yeni sömürgecilik sayesinde mümkün olabilmiştir. "**Avrupa standartları**"nı isteyen oligarşi de, aydınların önemli bir kesimi de devrimden korkan ve kurtulmak isteyenlerdir. Avrupa standartları onların gözünde, daha insani, daha demokratik olma anlamına değil, devrim

kabuslarından kurtulma anlamına geliyor. İki büyük yanılırları var; birincisi, bunların bizim ülkemizde uygulanabilirliği, ikincisi, “standartların” Avrupa’da ve bizde ne anlama geleceği?

Türkiye oligarşisi ekonomik bakımdan, ne emperyalizmin verdiği işsizlik sigortasını, ne onların çiftçisine sağladığı sübvansiyonu sağlayabilir, ne de işçisine aynı ücretleri verebilir? Emperyalizmin bunları verebilmesini sağlayan şey, dev tekeller sayesinde yürüttüğü **sömürgeci** ilişkilerdir. Türkiye ise zaten kendisi **sömürge** bir ülkedir...

Avrupa ülkelerinde uzun onyıllar boyunca süren bu koşullar, devrimci dinamikleri alabildiğine zayıflatmıştır. Daha bu hakların tanındığı yıllarda, 2. enternasyonal reformizminin, işçi aristokrasisinin sayesinde, devrim geriletilirken, reformcu eğilimler öne çıkarılmış, geçen zamanı ise, emperyalistler kendi düzenlerini tahkim etmek açısından değerlendirmişlerdir. Bugün Avrupa’da, istisnaları olmakla birlikte, örgütlülük deyince akla, işçi aristokrasisinin denetimindeki sendikalarla, çoğu çeşitli tekel gruplarının, hükümetlerin, düzen partilerinin denetim ve yönlendirmesi altındaki “**sivil toplum örgütleri**” gelmektedir.

“Avrupa standartları” işte bu koşullarda devrimi gerileyen bir rol üstlenmiştir.

Ama Türkiye için bütün bunlar geçerli değildir. Bu standartları uygulayamayacağı gibi, bu standartların -bir kısmının- devrimci mücadelenin gelişimi doğrultusunda kullanılmasını da engelleyemez. Oligarşinin çeşitli kesimleri bunların farkındadır ve bu yüzden de sözde evet deseler de, pratikte biçimsel düzenlemelerden öteye geçmeme politikasını izlemektedirler.

Kaldı ki, artık Avrupa için de bu rahatlık dönemi her iki açıdan da sona ermektedir. Hükümetler, ekonomik sosyal haklarda sürekli kısıtlamalar yapmakta, “terör” yasalarını

ağırlaştırmakta, buna karşılık, tekelleri, emperyalizmin yeni dünya düzenini hedef alan bir halk muhalefeti gelişmektedir.

Çıplak olgular ve “derin” tahliller

Nereye gidiyoruz? Gerçekte, bu sorunun cevabı siyasi, ekonomik, askeri gelişmeler ve güncel olaylar içinde oldukça çıplak biçimde görünüyor. Ama burjuvazinin yönlendirmeleri, aydın kesimin subjektif tercihleri, gerçeğin bu çıplaklığıyla görülmesine engel olabiliyor.

Değilse; hapishanelerinde katliamların olduğu ve hükümetinin katliamı en üst düzeyde organize ettiği, meclisinin katliamı sessizlikleriyle desteklediği, katliamcılar hakkında göstermelik soruşturmalardan ileriye gidilmediği bir ülkede nasıl bir demokratikleşmeden sözedilebilir?

Aydınlara çok sevdiği bir deyimle; “**hapishaneler toplumun aynası**” değil midir? Bir rejimin niteliğini anlamak istiyorsanız hapishanelere bakın denilmesi boşuna mıdır?

Türkiye’de yalnızca Ulucanlar olayını ele alan, bu olayla ilgili devletin ve kurumlarının tavrını, ve yine aynı konuda emperyalist ülkelerin, uluslararası kuruluşların tavrını inceleyen biri, demokratikleşme masalının d’sine bile inanmayacaktır. İdamları kaldırmaktan sözederek insan hakları savunuculuğuna soyunan TÜSİAD’çıların Ulucanlar karşısında gıkı çıkmamıştır. Yeri geldiğinde bir işkence olayını diline dolayıp güya ortalığı birbirine katan Avrupa da Ulucanlar’ı görmezden gelmiştir. Günü birlik, ekonomiden insan haklarına kadar her şeyi “denetleyen” emperyalizmin uzman memurları Ulucanlar’ı hükümete sormamıştır bile.

Ama işte bu çıplak olgular, demek ki kimilerinin gözünü açmak için yetmiyor. Oysa, **ister tek tek**, son derece çarpıcı ve

belirleyici olan bu olaylara bakalım, isterse AB ilişkilerinden Kafkasya’da yüklenilen role, oligarşi içi dengelere kadar tabloyu **bütün olarak** önümüze koyalım, varacağımız sonuç aynıdır.

İşin garip yanı şudur ki, bu çıplak olgulardan sonuçlar çıkaramayanlar, yeni dünya düzenini, “küreselleşmeyi”, “globalleşmeyi” çok derinlemesine tahlil edenlerdir. Konuştuklarında veya yazdıklarında size dünyanın durumuna ilişkin pek çok rakam sıralarlar. Emperyalizmin “global” planlarını pekala bilirler. Ama bunların ne anlama geldiği, Türkiyemiz için neler ifade ettiği konusuna gelince, bu noktada olgular, gerçekler kalkıyor ortadan. Bu noktadan sonraki “tahlillerini” kaygılar, çıkarlar, statükolar, halka güvensizlik, inançsızlık belirlemeye başlıyor.

Demek ki Türkiye gerçeğini doğru tahlil edebilmek, yalnızca bir teori, bilgi işi değil, aynı zamanda bir “**YÜREK İŞİ**”dir.

Dünya ve Türkiye

Tabloya bütün olarak baktığımızda, yalnız Türkiye’nin iç koşullarıyla, önümüzdeki dönemin nasıl şekilleneceği sorusunu cevaplamak mümkün değildir. Çünkü, iç koşullar ve oligarşinin politikaları, büyük ölçüde dışa bağımlıdır. Ülkemizdeki “mevcut durum”a ilişkin tesbitlerdeki ve geleceğe ilişkin öngörülerdeki yanılgılar da, kaynağını büyük ölçüde, dünyanın içinde bulunduğu durumu doğru tahlil edememekten alıyor. Dünyanın, emperyalizmin durumunu doğru değerlendiremeyenler, Türkiye’nin durumunu da doğru değerlendiremiyorlar.

Emperyalizmin yeni dünya düzeninin dünya için “sonsuz barış”, “demokrasinin zaferi” anlamına gelmediği artık biliniyor. Bu teoriler, 1990’lı yılların başındaki etkisini ve inandırıcılığını kaybetmiştir artık. Gerek burjuva ideologlar içinde, gerekse de “sol”da

hala bu görüşleri savunanlar vardır ancak, bu teoriler, Irak ve Yugoslavya’ya yönelen saldırıların ve dünyanın farklı yerlerinde milliyetçiliğin kışkırtılmasıyla çıkartılan savaşların kanı içinde artık savunanları bile zor durumda bırakmaktadır.

Dünya bugün uluslararası hukukun, demokrasinin, halkların haklarının yüceltildiği bir “**çeki düzen verme**” aşamasını değil, emperyalist tekellerin **vahşi yağmasını** yaşamaktadır. “**Soğuk savaş**” bitmiştir de, soğuk savaş döneminin silah harcamaları, yeryüzünde eşitliği ve adaleti sağlamak için mi harcanmaktadır? Ne gezer? Eşitsizlik ve adaletsizlik derinleşiyor. Ve işte yeni dünya düzenine ilişkin tüm propagandalar, teoriler de burada çöküyor.

Emperyalizmin bu yüzyıla ilişkin korkuları, kaygıları biliniyor. Bu korku ve kaygı İstanbul’da yapılan AGİT zirvesinde de, Seattle’de, Davos’da yapılan emperyalistler arası toplantılarda da çok açık olarak görülmüştür. Korkuları büyüyor ve bunun karşısında daha çok baskıya ve teröre başvuruyorlar.

Tüm emperyalist kuruluşlar dünyada büyüyen gelir adaletsizliğine dikkat çekiyorlar, ama bunu azaltmak için bir şey yapmıyorlar, tersine tekellerin doymak bilmez hırsıyla uçurum büyüyor. Bizzat emperyalist ülkelerde terör yasaları ağırlaştırılıyor. Bu ülkelerin yeni sömürgelerine **demokrasi ihraç edeceğini** düşünmek için hiç bir neden yoktur.

Türkiye ve emperyalizm

Türkiye’nin AB’ye üyeliği yıllardır gündemdeydi, ve Avrupalı emperyalistler yıllardır her görüşmede, -sanki kendileri için çok önemliymiş gibi- “demokrasi” sorununu gündeme getirir, Türkiye’nin kabarık suç dosyasını masaya koyar, ekonomik istikrarsızlıktan bahsedip, gerekli “reform”ların yapılmamasını eleştirirler ve

*Dünya bugün uluslararası
hukukun, demokrasinin,
halkların haklarının yüceltildiği
bir “**çeki düzen verme**”
aşamasını değil, emperyalist
tekellerin **vahşi yağmasını**
yaşamaktadır. ...
Emperyalistlerin yeni
sömürgelerine **demokrasi ihraç**
edeceğini düşünmek için hiç bir
neden yoktur.*

“beklemeye devam edin” diyerek kapıyı kapatırlardı.

Peki ne oldu da ilişkiler yumuşadı?
Demokrasi sorunu mu çözüldü? Ekonomik alt
yapı, Avrupa ile uyumlu hale mi geldi?

Birinci neden, ABD’nin müdahalesidir.
ABD, Avrupa üzerindeki etkisini kullanarak
Türkiye’nin kabul edilmesini sağlamıştır.
Türkiye, ABD’nin AB içindeki “**Truva atı**”
rolünü oynayacaktır.

İkincisi, Türkiye ekonomisine ve
siyasetine “istikrar” kazandırmak, hem ABD,
hem AB emperyalistlerinin Balkanlar’daki,
Ortadoğu’daki, Kafkaslardaki çıkarları
açısından öncelik kazanmıştır.

Üçüncüsü, işbaşındaki hükümet,
tarhimizin en işbirlikçi hükümeti damgasını
yemek pahasına, AB emperyalistlerinin
çekincelerini ortadan kaldıracak adımları
atmakta oldukça hızlı davranmaktadır.
Emperyalistlerle Türkiye arasındaki “sıcak
rüzgarlar” hükümetin bu icraatlarından
bağımsız değildir. DSP-MHP-ANAP
hükümeti, işbaşına gelir gelmez
emperyalistlerin yıllardır gerçekleştirilmesini
istedikleri yasal düzenlemeleri yaparak,
emperyalizme “bize güvenebilirsiniz” mesajını

vermiştir. Bankacılık, Tahkim, Sosyal
Güvenlik Reformu gibi birçok yasa, yıldırım
hızıyla meclisten geçirilmiştir.

Kürt milliyetçi hareketinin ABD
insiyatifindeki tasfiyesi ve Kıbrıs konusunda
oligarşinin verdiği tavizler de bu süreci
kolaylaştırmıştır.

AB, Avrupalı emperyalistlerin iç pazarı
sağlamlaştırmak, ABD ve Japon
emperyalizmine karşı durabilmek için
oluşturdıkları bir birliktir. Türkiye bu kurtların
arasında yemden başka ne olabilir? Avrupa
Birliği’nden Türkiye’ye bir şey gelmeyecek,
ama Türkiye tam bir açık pazar olarak AB
tekellerine sunulacaktır.

ABD ve AB’nin aday üyeliğe kabulle
birlikte, Türkiye’de ve onun üzerinden
çevresindeki ülkelerde daha fazla söz sahibi
olmak, buraları daha fazla sömürmek
istedikleri bir gerçektir.

Türkiye, 65 milyon nüfusu, geniş
yüzölçümü ve doğal zenginlikleriyle
emperyalistler için önemli bir yeni sömürge.

Yine coğrafi olarak Balkanlar, Ortadoğu ve
Kafkaslar’ın tam ortasında yer alan Türkiye,
çevresindeki ülke halklarıyla çeşitli tarihsel ve
kültürel bağlara sahiptir. Dolayısıyla buralarda
söz sahibi olmak isteyen emperyalistler
açısından Türkiye’nin önemi bir kat daha
artmaktadır.

Bölgede hakim güç olmak isteyen başta
ABD ve Avrupalı emperyalistlerin, bölgede
İsrail gibi, tamamen kendi denetimlerinde
olan “istikrarlı” ve saldırı gücüne sahip bir
müttefike ihtiyaçları vardır.

İşte saydığımız bütün bu nedenlerden
dolayı ABD ve AB ülkeleri “Türkiye’nin
AB’ye üye olmasını istiyoruz” diyorlar. Başta
söylediğimiz gibi, bunun gerçekleşip
gerçekleşmeyeceği ayrı, fakat AB’ye üye
olma hayaliyle yatıp-kalkan Türkiye
oligarşisini, sırf üyelik vaadiyle bile diledikleri
gibi hareket ettirdikleri bir gerçektir.

AB eşiğindeki Türkiye

Türkiye'nin AB'ye aday üyeliği kabul edilmiştir. Ancak bu süreç yine de artık her şeyin belli olduğu bir süreç değildir. Birincisi, Türkiye'nin gerçekten AB'ye alınıp alınmayacağı pek de belli değildir. İkincisi, 15-20 yıl sonra alsalar da, o "almanın" hangi biçimde, hangi koşullara bağlı olarak gerçekleşeceği, dolayısıyla Türkiye açısından ne anlama geleceği, belli değildir. Bu zaman içinde daha **köprülerin altından çok sular akacaktır.**

Avrupa emperyalistlerinin de, Türkiye oligarşisinin de acelesi yok. AB-Türkiye ilişkilerini gözden geçirmek için bu yılın Nisan'ında yapılan Lüksemburg toplantısında bu tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. AB ve Türkiye birbirlerini fazla "**sıkıştırmama**" konusunda hemfikir oldular. Türkiye, AB'ye "ekonomik yükümlülükleri" konusunda, AB de Türkiye'ye "insan hakları ve demokratikleşme" konusunda **fazla yüklenmeyecek!** Kimileri hala "AB'ye giriyoruz... mecburen demokratikleşeceğiz" diye **kendi kendilerine gelin güvey olmaya** devam edebilir. Ama durum budur.

Diplomatik ifadelerin dışında söylenenlere baktığımızda bütün bunlar daha açıktır. Fransız Liberation gazetesi, aday üyeliğe kabul döneminde şunları yazmıştı: "**AB ülkelerinin büyük bir kısmı, Türkiye'nin hiçbir zaman AB'ye üye olmayacağını düşünmelerine rağmen, bunu söylemenin zamanının gelmediğini düşünüyorlar.**" Almanya'nın eski başbakanlarından Helmut Schmidt ise, 8 Nisan'da Uluslararası bir toplantıda şöyle diyordu: "**Avrupa'nın geleceğinde ne olursa olsun Türkiye'nin yeri yoktur. 70 milyon Türk vatandaşını, Avrupa içinde serbestçe dolaştıramayız... Türkiye ile ekonomik ilişkilerimizi sürdürmeliyiz. Genç ve hızlı büyüyen nüfusunun satın alma gücünden**

faydalanmalıyız..." (24 Nisan 2000, Hürriyet)

Diyorlar ki, 70 milyon Türkiyeliyi Avrupa içinde serbestçe dolaştıramayız. Diyorlar ki, Türkiye iyi bir pazardır. Sömürebildiğimiz kadar sömürelim, bunun için gereken tüm manevraları yapalım, ama fazla da içimize sokmayalım. Helmut Schmidt emperyalistlerin gerçek görüşlerini dile getiriyor.

Avrupa burjuvazisinin ideolojik, siyasal, kültürel kaygıları vardır. Emperyalist tekellerin çıkarları, politikaları açısından duyulan kaygılar bunlar. Avrupa 7 milyonu aşkın işsizimizden korkar. Nüfusumuzun ve nüfus artış hızımızın AB ülkeleri içinde en yüksek düzeyde olmasından korkar.

Bütün bu kaygılarının dışında Avrupa burjuvazisinin bir diğer önemli kaygısı daha vardır; Bugün Türkiye, AB ülkeleri içinde **devrimci dinamiklerin** en gelişmiş olduğu ülkelerden biridir. Avrupa'nın Türkiye'yi kısa vadede içine almak istememesinin bir nedeni de budur. Gelecekteki alıp-almama tavrında da ülkemizdeki devrimci mücadelenin düzeyi son derece belirleyici olacaktır.

Avrupa Birliği'nin en önemli işlevlerinden, oluşturulma nedenlerinden biri de zaten, emperyalistlerin devrim tehlikesini birlikte göğüsleyip, devrim durumunu ekonomik, askeri, polisiye güçlerini de birleştirerek ortadan kaldıracılabilmektir. **Avrupa ortak polisi, Avrupa ortak ordusu** (emperyalistler arası rekabette bir güç olmak amacıyla birlikte, aynı zamanda) bu ihtiyacın ürünüdür.

Dolayısıyla, Avrupa Birliği içine veya çevresine aldıkları ülkelerdeki devrimci durum, onları çok daha yakından ilgilendirmektedir.

Avrupa'nın bugün için birdenbire Türkiye'yi aday ülke olarak kabul etmesi, önümüzdeki dönemde daha fazla ihtiyaç duyacakları, daha çok kullanacakları bir ülkeyi, daha yakın denetimlerinde tutma

Avrupa burjuvazisinin bir diğer önemli kaygısı daha vardır; Bugün Türkiye, AB ülkeleri içinde devrimci dinamiklerin en gelişmiş olduğu ülkelerden biridir. ... Gelecekteki alıp-almama tavrında da ülkemizdeki devrimci mücadelenin düzeyi son derece belirleyici olacaktır.

isteğinin bir sonucudur. Ve yine bu nedenledir ki, “Türkiye’deki demokratikleşme” konusunda Avrupa emperyalistlerinin asla acelesi yoktur. Olmayacaktır.

Kopenhag kriterleri ve demokratikleşme

AB’ye adaylık sürecinde Kopenhag kriterlerine uyum sağlanmasıyla birlikte sanki Türkiye’ye bir sihirli değnek dokunacak ve rüyalarımız gerçek olacak.

Yaratılan hava budur. Kopenhag kriterleri, gerçek içeriğinden koparılıp tümüyle bir “**propaganda sloganı**”na dönüşmüştür. Bu kriterler, onbinlerce sayfalık mevzuatı içermektedir ve en hacimli bölümü de asıl olarak tekellerin yatırım güvencelerini, tekeller arası ticareti ve rekabeti düzenleyen bölümleridir.

Kamuoyunda öne çıkarılan ise sadece “demokratikleşme” ile ilgili yanlardır. Bu öne çıkarma biçimi de bir “aldatmaca”nın tüm unsurlarını taşımaktadır. AB mevzuatına uyum için Türkiye’nin “ilerleme” kaydetmesi gereken 31 madde sıralanmaktadır. Türkiye’nin insan hakları ihlallerine son vermesi, MGK’nın sivil idaredeki rolünün Avrupa ölçülerine çekilmesi, idam cezasının kaldırılması en sık sözü edilenlerin başında geliyor.

AB ne istiyor? MGK’nın perde arkasında kalmasını.

MGK da perde arkasında olmayı istiyor. Susurluktan sonra devletin içine düştüğü durum, MGK’yı öne çıkmaya zorladı. MGK bu “kutsal” görevini yerine getirdi. Şimdi ise sahnenin arkasına geçemeyecek duruma gelmiş olsa da, Türkiye oligarşisi de, ordunun kendisi de, yarın aynı kurum aracılığıyla yapılacak müdahalelerin etkisini koruyabilmesi için daha perde gerisi bir konumu tercih ederler. Türkiye bunun yöntemini bulacaktır. Bu konuda AB’yle aralarında bir çelişki yoktur.

Avrupa’nın itiraz ettiği en önemli konulardan biri de DGM’lerin yapısıydı. DGM’ler bir gecede çıkarılan yasa ile asker üyeden arındırıldı ve “sivil”leştii. Avrupa’nın itirazı da bitti!.. DGM sorununun çözülüşü(!), Avrupa’nın demokrasi isteğinin ne kadar **biçimsel** olduğunun eşsiz bir göstergesidir.

AB ne istiyor? İşkence ve kötü muameleye son verilmesini...

İşkencenin sistemli bir devlet politikası olduğu pek çok gelişmeyle herkesin görebileceği biçimde kanıtlanırken, Avrupa’nın isteği bulunmayacak bir nimet gibi geliyor... Oysa işkence aletleri fuarı için Türkiye İngiltere’ye gidiyor. Uzman işkenceci kadrolar yine emperyalist ülkelerde yetiştiriliyor.

Sonuçta tabii “işkenceye” de bir çekidüzen verecekler. Yani yine devlet politikası olmaya devam edecek ama uygulama biçimi değişecek... Bu da Türkiye oligarşisinin kendi ihtiyacı zaten. Türkiye’yi devrime gebe bir ülke olmaktan çıkarmak için uygulamak zorunda oldukları bir “reform”...

Bunların hepsi bir arada düşünüldüğünde, AB üyeliğiyle, Kopenhag kriterleriyle demokratikleşme arasında doğrudan bir bağ bulunmadığı, AB’nin isteklerinin gerçek bir demokratikleşmeyi değil, zulüm ve sömürünün **daha usturuplu** biçimlerde

sürdürülmesini amaçladığı görülür.

“Hiç” mi değişim olmayacak?

Tabii hiç bir şeyin değişmeyeceğini iddia edecek değiliz. Ama öncelikle şunu belirtmek gerekir. Her gelişmede olduğu gibi AB’ye üye olunması da herkes için aynı şeyi ifade etmez. Çünkü halkın çıkarları ile burjuvazinin çıkarları aynı yerde değildir. Burjuvazinin çıkarı varsa, halkın yoktur.

AB’ye tam üyelik sürecinde, Türkiye, ekonomisinin AB’ye uyumlu hale getirilebilmesi için bir miktar para yardımı alacaktır. Bu para doğal olarak, halkın taleplerini karşılamak için harcanmayacak; tekellere hortumlanacaktır.

AB’ye girilmesiyle birlikte emperyalist tekeller Türkiye’ye hücum edeceklerdir. Emperyalist sermaye karşısında rekabet gücü olmayan küçük ve orta büyüklükteki işletmeler kapanacaklardır. Alın size bir başka “değişim”. Tabii bu değişim de işbirlikçi büyük tekellerin işine gelecektir.

Yıllardır IMF tarafından önümüze koyulan, iyi tanıdığımız “istikrar” paketlerinin benzerleri AB tarafından dayatılacaktır.

Emperyalist yoz kültürün yayılmasının koşulları her zamankinden daha fazla olacaktır.

Bu işten asıl olarak karlı çıkacak olan ise işbirlikçi burjuvazi olacaktır. Avrupalı emperyalistlerle işbirliğini daha da ilerletecek, onlara sırtını dayayacak olan işbirlikçi burjuvazi AB’nin pazarlarından kendilerine pay kapmaya çalışacaktır. Efendilerinin izin verdiği kadarıyla belli bir pay da kapacaklardır.

Peki, ya demokrasi?

Avrupa o konuda da belli bir “müdahale ve gayret” içinde. Doğrudur. Avrupa bu uyarıları kendi çıkarları açısından yapmak zorundadır. Çünkü, ülkemizdeki oligarşik diktatörlüğün halk üzerindeki baskı ve terörü, halkı öyle bir

noktaya getirmiştir ki, düzen kendisini güvencede hissedememektedir. Avrupa’nın derdi bu düzenin devam etmesidir. Bu nedenle Avrupa’nın yapmaya çalıştığı, baskı ve terörün nerede, ne zaman ve nasıl uygulanacağını öğretilmesidir.

“Demokrasi” dersleri veren AB ülkelerinin Asya’da, Afrika’da ve Latin Amerika’daki yeni sömürgelerde neler yaptıkları, çıkarları için kitlesel katliamlardan bile çekinmedikleri bilinir.

Avrupa’dan demokrasi bekleyenler... Avrupa’nın göbeğindeki Yugoslavya’ya bakın... 15 bin insan bombalarla öldürüldü. Kim katletti onları? Kim Balkan pazarını açabilmek, yağmalayabilmek için bu katliamı tezgahladı?

Biraz akıllı başında olanların ne Avrupa’ya ne de Amerika’ya inanmaları mümkün değildir. Hayalciler, kendi akılları ile değil, başkasının akıllarıyla düşünenlerdir. Bu noktada demokratikleşme masallarına inananlara şunu sormak durumundayız: Demokrasiyi kim için istiyorsunuz?

Eğer bu düzenin efendileri olan Sabancı’lar, Koç’lar... içinse o zaman bu demokrasi zaten fazlasıyla var. Onların önündeki engellerin temizlenmesi için, daha azgınca sömürü, daha çok katliam, daha çok işkence özgürlüğü de tanınabilir. Ancak halk için bir demokrasi isteniyorsa bu Avrupa’yı tepemize çıkararak gelmez.

Kopenhag’a mı, “İç savaş”a mı?

Bir yanda demokratikleşme vaatleri, propagandası canlı tutuluyor. Türkiye’nin gündeminde Kopenhag var deniyor. Ama asıl gündem, bunun dışında cereyan ediyor.

Oligarşinin Kopenhag kriterlerine uyum için oluşturduğu hazırlık komisyonlarının göstermelik olduğunu burjuva basın bile yazıyor. Çünkü asıl hazırlıklar bir başka

Susurluk'la birlikte iyice derinleşen güven ve meşruiyet bunalımını aşamayan bir Türkiye'nin kısa zamanda ellerinden çıkabileceğini hesap eden emperyalizm, AB aday üyeliğini vermekle, oligarşinin kitlelerde "demokratikleşme" umudu ve beklentisi yaratmasını kolaylaştırmıştır.

cephede sürdürülüyor.

Mesela;

MGK'ya bağlı "**kriz merkezleri**" her alana yayılıyor. "**Başbakanlık savaş merkezi**" kuruluyor. Çok büyük ölçeklerde silah ihaleleri yapılıyor. Polis sayısı artırılıyor. Valiler, kendilerine tanınan olağanüstü yetkileri kullanmaya alışıyorlar yavaş yavaş... Terör Kanunu'nda halkın her türlü örgütlenme ve direnme hakkını gasbenden düzenlemeler yapılıyor... Bu gelişmeler beklenen "demokrasi"nin bir gereği mi?

"Türkiye bağırırsaklarını temizliyor" ama işkenceciler, infazcılar, katliamcılar beraat ettirilmeye devam ediliyor. İşkence, infaz ve katliamlar sürüyor. Adeta "**iki Türkiye**" var gerçekten de. Biri AB aday üyesi, Kopenhag kriterlerine uyum yolunda ilerleyen "**sanal**" **Türkiye**. Diğeri yoksullaşmanın, işsizliğin, işkencenin, katliamların artarak sürdüğü, faşist diktatörlük altındaki **gerçek Türkiye**.

Gerçek Türkiye'de oligarşi iç savaşa göre örgütlenmesini sürdürüyor.

Bu gelişmeler Türkiye'nin içine girdiği bağımlılık ilişkilerinde sömürünün kat be kat artması karşısında halktan gelecek tepkilere karşı bir önlemdir. Halk giderek yoksullaşacak, susması için daha çok baskı uygulanacak. Ama daha "**Avrupai**" ve daha

"**Amerikanvari**" yöntemlerle.

Susurluk ve Devlet

"Gerçek Türkiye"de bunlar olurken, bu "imaj operasyonları"na neden başvurulmakta, ne amaçlanmaktadır öyleyse?

Sorunun cevabı, **Susurluk** ve **AB aday üyeliği**"dir.

Susurluk, devleti alabildiğine deşifre etmiş, oligarşinin hemen her kesimi teşhir olmuş, düzen meşruluk sorunu yaşamaya başlamıştır. Kitlelerin düzene ve devlete güvensizliği derinleşmiştir.

Oligarşi önce üstünü örtme manevrasıyla, sonra da laiklik-şariat kamplaşmasıyla, bu gelişmenin düzen açısından zararını en aza indirmeye çalışmıştır. Ama hem üstünü örtme, hem de laiklik-şariatçılık çatışması, Susurluk'un düzende açtığı yarayı tedavi etmeye yetmeyecek geçici önlemlerdi. Oligarşi bu yarayı tedavi etmek için, geniş kitlelerin devlete yeniden güvenini ve devletin meşruluğunu sağlamak, en azından bu kitlelerin devrime yönelmesini engellemek durumundaydı.

Türkiye'nin AB'ye aday üyeliğe kabul edilmesindeki zamanlama, emperyalizmin bu operasyonda Türkiye'ye verdiği bir destek olarak da görülebilir. Susurluk'la birlikte iyice derinleşen güven ve meşruiyet bunalımını aşamayan bir Türkiye'nin kısa zamanda ellerinden çıkabileceğini hesap eden emperyalizm, AB aday üyeliğini vermekle, oligarşinin kitlelerde "demokratikleşme" umudu ve beklentisi yaratmasını kolaylaştırmıştır.

Devletin meşruluğunu sağlamak için, devleti en başta faili meçhullerin, kayıpların yükünden kurtarmak gerekiyordu. Hizbullah ve Mumcu operasyonları bunun için gündeme getirilmiştir. Kitleleri yeniden düzene çekmek, bu düzende hala umut var dedirtebilmek için de, TBMM işkence komisyonların

şovlarından, bir “hukukçu”nun cumhurbaşkanı seçilmesine kadar, değişik manevralar sürdürülmektedir.

Ama ABD ve Avrupa emperyalistleri de, Türkiye oligarşisi de, bu operasyonda çok “ihtiyatlı”dırlar. Çünkü bu operasyonlar her an, zıddına dönme, kitlelerin güvensizliğini ve düzenden umutsuzluğunu daha da derinleştirme potansiyelini taşıyan operasyonlardır. Çünkü bu operasyonlar hep “yarım” operasyonlar olmak zorundadır. Çünkü “**gittiği yere kadar**” giden her operasyon, düzenin meşruluğuna yeni darbeler vurmaktan başka sonuç vermeyecektir. Buna rağmen, “bir yere kadar” gittiğinde bile, devlet, bir yandan bunların yükünden kurtulmaya yönelik propaganda imkanı bulurken, öte yandan yeni yaralar da almaktadır.

Operasyonun “göstermelik demokratikleşme” bölümü ise, oligarşiyi daha da çok korkutmaktadır. Korku öylesine büyüktür ki, Kürt milliyetçi hareketinin tasfiyesinin çok büyük aşamalar katettiği bir ortamda, hala bir dil meselesinde adım atamamaktadır. MGK bu sürecin “**kontrollü**” olarak yaşanması, iplerin ve kozların ellerinden çıkmaması için müdahaleler yapmakta, sınırlar koymaktadır.

Sonuçta “**imaj operasyonu**” oligarşinin oldukça “zor” koşullarda yürüttüğü bir operasyondur. TBMM’de işkenceye karşı olma şovu yapılırken, hemen yanıbaşında bir katliam gerçekleştirmekten geri duramamaları, bu **çelişkili durumun** sonucudur. Bu çelişki, devrimciler açısından, oligarşinin tüm bu manevralarını tersine çevirmenin mümkün olduğunu da gösteriyor.

Devlet ve Devrim

Emperyalistlerin askeri müdahaleleri, açlık, yoksullaşma, mülteci dramları, çevre felaketleri, korkunç boyutlarda süren

silahlanma, gelir dağılımı adaletsizliği vb. vb. olgularla birlikte bakıldığında, bu tablo, 21. yüzyılı “**burjuva demokrasisinin yüzyılı**” olarak ilan edenlerin ne kadar acele ettiklerinin de bir göstergesidir. Tüm sorunların “demokrasi içinde” çözülebileceğini söyleyenler, burjuvazinin propagandasını yapmaktan başka bir şey yapmış olmuyorlar.

Türkiye’de faşizm hükümünü sürdürüyor. Emperyalizm, faşizmleri, biçimsel değişikliklere yöneltirken, asıl olarak desteklemeye, finanse etmeye devam ediyor. Dolayısıyla faşizm koşullarında, tüm sorunların çözümü, hala ve ancak devrimle mümkün olmaya devam ediyor.

Başta belirttiğimiz gibi, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin Türkiye’yi devrime gebe bir ülke olmaktan çıkarma operasyonları, sonu başından belli bir operasyondur ve başarısızlığa mahkumdur. Oligarşi ne ekonomik ve siyasi anlamda bunu sağlayabilecek adımları atacak, ne de devrimci hareketi yokedebilecek güce sahip değildir. Bu ülke öylesine büyük çelişkilerle yüklüdür ki, tüm baskı ve zulme rağmen bu topraklar devrimci üretmeye devam ediyor. Cuntalar, darbeler karşısında yenilmezliği öğrenmiş bir devrimci hareketin varlığı, bu operasyonun başarısızlığa mahkum olmasının en önemli nedenlerinden biridir.

İç savaşa hazırlanmaktan başka bir politikaya sahip olmayan ve olamayan düzenin gerileyişi sürecektir. Emperyalizm ve oligarşi, düzenin siyasal çöküşünü, baskıyla, zulümle ve “demokrasicilik oyunuyla” durdurmak için çok çeşitli manevralara başvurmaya devam edeceklerdir. Bu, halkın mücadele ve örgütlenmesi açısından çeşitli zigzagların bundan sonra da yaşanabilmesi demektir. Ama bunlar gelişmenin asıl doğrultusunu değiştirmeyecektir. Türkiye’de devrim güçlenecektir.

Dünyanın ve ülkemiz koşullarının tahlilinin ortaya koyduğu gerçek budur.

EMPERYALİZMİN TÜRKİYE'YE YÜKLEDİĞİ ROL

*Türkiye oligarşisi, geleceğini
sağlama almak için, emperyalizm
adına her türlü rolü üstleniyor.*

*Oligarşi emperyalizme daha fazla
uşaklıkla günü kurtarabilir, ama
geleceğini kurtaramaz.*

*Tersine, işbirlikçiliğin böylesine
pervasız ve aleni hale gelmesi,
oligarşinin sonunu yalnızca daha
da hızlandıracaktır.*

Türkiye'nin emperyalizmle ilişkilerini belirleyen ve buna paralel olarak da iç gelişmeleri etkileyen iki temel gelişme vardır: **Bir**, Türkiye'nin AB üyeliği süreci, **iki**, Türkiye'nin Ortadoğu, Balkanlar ve özellikle de Kafkaslar'da yüklendiği taşeronluk rolü.

Gerek AB üyeliği, gerekse de taşeronluk rolü, emperyalizmin Türkiye'ye her konuda açıktan müdahalesini getirmekte, emperyalizm ülkemiz siyasetinde, ekonomisinde, sosyal hayatında, kültüründe giderek daha fazla belirleyici hale gelmektedir. Denilebilir ki, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin bir karakteri olan “**emperyalizmin içsel bir olgu haline gelmesi**”, hiç bir dönem bu kadar açıkça görülür durumda olmamıştır.

Bu dönem, Türkiye'nin bir “**alt-emperyalist**” ülke haline gelmesi değil, yeni-sömürge konumunun derinleşmesi, pekişmesi dönemidir. “Türkiye'nin iç politikası”, “iç gündemi” diye bir şey kalmamıştır.

Gündemdeki hemen her konunun belirleyicilerinden biri emperyalizmdir.

Dolayısıyla, “**önümüzdeki süreç**” tartışmaları da, artık büyük ölçüde Türkiye'nin emperyalizmle ilişkilerinin nasıl biçimleneceği ve emperyalizmin bu ilişkide Türkiye'den neleri istediği sorusuyla birlikte cevaplanmaktadır. Bu noktada, AB üyeliği ve Kafkaslardaki taşeronluk Türkiye'ye **NE GETİRİP, NE GÖTÜRECEK** sorusuna verilen cevap, önümüzdeki sürece ilişkin tüm öngörüler ve politikaları da belirlemektedir. Hakim olan yanılgi, **AB üyeliğinin “demokratik açılımlar”, Kafkaslardaki taşeronluğun da “ekonomik açılımlar”** getireceğidir. Ne yazık ki, bu iddia, ne sadece oligarşinin propagandalarından, ne de burjuvazinin beklentilerinden ibaret değildir. Solun özellikle küçük burjuva, reformist kesimleri de örtülü veya açık aynı beklenti içindedirler. (AB'nin demokrasi getirip getirmeyeceğini ayrı bir yazıda ele aldığımız için burada da Kafkaslar'da üstlenilecek rolün ne getirip ne götüreceğini ve bu ilişkilerin Türkiye devrimini nasıl etkileyebileceğini ele alacağız.)

Emperyalizmin Kafkaslar'da “Tarihi Rövanş”ı;

Emperyalizmin Kafkaslara yönelik planları 1900'lü yılların başlarına uzanır. Bölgedeki petrol rezervleri 19. yüzyıl sonunda tesbit edilmiş, kapitalistler daha o zaman bölgeye üşüşmüş, ama Ekim Devrimi hepsinin heveslerini kursaklarında bırakmıştır. Ekim

Devrimi'nin "halklar hapishanesi" olan Çarlık rejimini yıkması ve ulusal özgürlükleri geliştirmesiyle, Kafkas ülkeleri farklı tarihlerde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne katılarak geleceklerini diğer halklarla birleştirmişlerdir.

Yani dökülen bunca kanın, yapılan bunca emperyalist hesabın nedenlerinden biri petrolün üretimi ve dağıtımını kendi eline alabilmektir. Fakat tek hesap bu değildir. Asıl olarak hesap edilen çok daha büyük bir pazardır. Hazar petrolleri sayesinde Kafkaslar ve Orta Asya'nın denetime alınması, henüz kırılmayan Rus egemenlerinin direncinin kırılması, Orta Asya üzerinden Çin pazarına uzanılması vb. daha bir çok hesap yapılmaktadır.

Emperyalizm, bölgede politikalarını kabul ettirebilmek için, her türlü kirli işi körüklemekte, ülkeler ekonomik baskıya tabi tutulmakta, rüşvet, şantaj, tehdit, her yöntem

kullanılmakta, darbeler yapıp savaşlar çıkartılmaktadır.

Yıl 1919... Yani 80 yıl öncesi... ABD'li bir dış politika danışmanı yazdığı bir yazıda emperyalizmin politikasını şöyle dile getirmekteydi:

"Rusya, her biri kendi ekonomik yapılarına sahip olan, büyük doğal bölgeler halinde parçalanmalıdır. Bununla birlikte hiçbir bölge, kendi başına güçlü bir devlet oluşturabilecek kadar bağımsız olmamalıdır." (2.8.1995, Cumhuriyet, Hakan Aksay)

Ekim Devrimi işte bu planı bozmuştu.

Şimdi yeniden yürürlüğe sokulan, bu plandan başkası değildir.

Yeni Dünya Düzeni Politikalarının Vitrini; AGİT Zirvesi:

Geçen yıl İstanbul'da toplanan AGİT

"TERÖR İHRAÇ EDEN KİM?"

Kafkaslar'da bugün olan biteni anlamak için, ABD'yi, onun müdahale biçimlerini ve CIA'yi iyi tanımak lazım. İşte bu konuda Devrimci Sol Ana Davası'ndaki Savunma'dan kısa bir bölüm, "Terör ihraç eden kim?" sorusu cevaplanıyor: *"Emperyalizm yeni-sömürgecilik çağında eskisi gibi dolaysız müdahale yolunu değil, kendi elleriyle kurduğu işbirlikçi iktidarlar aracılığıyla dolaylı müdahale yolunu seçti. Emperyalist açık işgale karşı Vietnam'da kazanılan zafer, dolaysız müdahale yolunun emperyalizme pahalıya mal olduğunu bir kez daha ispatlamış, bu nedenle de müdahale yöntemlerinde ve işbirlikçi iktidarların fonksiyonlarında değişimler yapmaya zorunlu bırakmıştır.*

Emperyalist siyasetinin kuklalarının, her türden kirli aracın meşru olduğu düzenlerinin unsurlarını sıralamak güç değil. Gizli servisler, Özel Harp Daireleri, Kontr-gerilla,

darbeler, işkenceler, sivil faşist çeteler, suikastler, kundaklamalar... Kısacası her türlü kirli araç, kirli yöntem. CIA, tüm bunların bileşkesi olan ve başedilmez, olağanüstü mesajının inceden inceye verildiği -tüm gizli servislerde ve bizde MİT'te olduğu gibi- uluslararası devrimci-demokrat hareketin bastırılmasına yönelik taktikler, senaryolar üreten üst düzeyde bir kuruluştur. Sayısı binlerle ifade edilen CIA operasyonlarında 1961'den bu yana üç milyon kişinin öldüğü belirtilmektedir ki, bu sayıya CIA güdümlü yönetimlerin pek çok vahşeti sonucu yaşamını yitirenler dahil değildir. ... "Dünya polisi" CIA ve humpalarının yaptıkları barbarlıkların bilançosudur bu sayı..."

CIA, Kafkaslar'da aynı rolü oynamayı sürdürüyor. Savunma, 1980'li yılların ortalarında yazıldı. 1990'ların dünyasında da emperyalizmde hiç bir değişiklik yoktur. Kafkaslar'da olan biten darbeler, çatışmalar, savaşlar bunun kanıtıdır.

Zirvesi emperyalizmin bu yüzyıla ilişkin politikalarının köşe taşlarının ortaya konulduğu bir zirve oldu.

Zirve boyunca çeşitli “sivil toplum örgütleri” aracılığıyla düzenlenen toplantılarda, kamuoyu “Globalleşme”, “Demokrasi”, “İnsan Hakları”, “bireyin gelişimi ve haklarının korunması”, “Ulus devletlerin ortadan kalkması ve bireyin rolünün ön plana çıkması” gibi tartışmalarla oyalanırken, emperyalist liderler ve işbirlikçileri kapalı kapılar ardında yağmanın, halkların nasıl sindirileceğinin pazarlık ve planlarını yaptılar.

Bunu artık, önümüzdeki onyıllar boyunca “**karakteristik**” bir tablo olarak görmeliyiz; Uluslararası hukukun korunması, barışın korunması masalları anlatılırken Irak yakılıp yıkıldı... Etnik sorunların çözümü, Balkanların diktatörlerden temizlenmesi propagandasıyla Yugoslayva bombalandı... **Bu plak, hep dönüp duracak...** AGİT’de yapılan da buydu.

AGİT’de emperyalizmin hedefinde öncelikle Kafkaslar vardı.

Bu doğrultuda başta Çeçenistan’a Rusya’nın müdahalesi olmak üzere, Karabağ sorunu, Türkmenistan ve Kırgızistan’dan çıkarılan doğal gazın satılması ve ilave olarak Kıbrıs konusu zirvenin gündemini belirleyen konulardı. Ama bu konularda alınan kararlardan daha önemli olan, emperyalizmin nasıl bir dünya yaratmak istediğinin çok daha açık hale gelmesidir.

Yeni sömürgecilik, yeni dünya düzeninde hangi kavramlarla gizleniyor?

Globalizm, küreselleşme üzerine pek çok şey yazılıp çiziliyor; çoğu lüzumsuz:

Globalizm, küreselleşme, ABD hegemonyası demektir. Bağımsızlık düşünceleri ölmüştür, karşılıklı bağımlılık kaçınılmazdır diyenler, bu hegemonyayı kabul

ediyorlar demektir. Küreselleşme, tüm ülkelerin ABD etrafında ve ona bağlı olarak kümelenmesi demektir.

“**Ülkelerin iç meselesi diye bir şey kalmamıştır**” deniliyor. Peki bunun anlamı nedir? Mesela Türkiye, bir ABD’nin, bir Almanya’nın iç meseleleri hakkında görüş belirtebilir, herhangi bir müdahalede bulunabilir mi? Hayır, ama **TERSİ** geçerlidir. Demek ki, “**ülkelerin iç meselesi diye bir şey kalmamıştır**” demagojisi, esasında, emperyalizm her zaman, her konuda sömürgelerine müdahale hakkına sahiptir, anlamına geliyor.

Müdahale nasıl geliyor? Uyarıyor, BM kararı çıkartıyor, ardından askeri müdahale, sonra da ekonomik ambargo. Globalleşmenin, küreselleşmenin askeri stratejisi böyle şekilleniyor. Hedef; bu düzene boyun eğmeyenlere diz çöktürmektir.

Bugün emperyalizmin ve özel olarak da ABD’nin, dünyanın çeşitli ülkelerine, bölgelerine “dünya barışı, istikrarı” adına müdahale etmesini savunanların, ABD ve AB dayatmasıyla “diktatörlüklerin” yıkılıp demokrasinin yerleşeceğini savunanların, geçmişte, sosyalist ülkeleri “**devrim ihraç etmekle**” eleştirenler olması, mesela SSCB’nin Afganistan’a müdahalesi karşısında sosyalizme her türlü küfrü edenler olması da, tarihin kaydettiği bir çelişkidir. Emperyalizme, her türlü müdahale ve ihraç politikası serbest, sosyalizme gelince “**içişlerine müdahale**”!..

Irak’ta uygulanan politika çok açık hale gelmiştir. Kuveyt bahanesi çoktan ortadan kalkmıştır, ama **saldırı sürüyor**. Çünkü Irak henüz yeni dünya düzenine teslim olmadı... Güya Kosova’dakileri kurtarmak için on milyarlarca dolarlık askeri harcamalar yapıldı. Ama daha sonra, “kurtarıcılar”, Kosova’ya bir kaç milyar dolarlık ekonomik yardım yapmıyor. O askeri müdahaleye harcanan parayla, zaten Balkanların hiç bir ekonomik sorunu kalmazdı. Ama öyle yapmıyor

emperyalizm. Çünkü o öncelikle düzene uymayanlara diz çöktürmek peşinde. Diz çöktürmek için, bölüyor, parçalıyor, yakıp yıkıyor...

Kafkaslar'da da küçük küçük ulusal topluluklar oluşturmaya çalışıyor. Sen “**bağımsız devlet**” olacaksın diyor. Bunu sadece ABD mi yapıyor, hayır! NATO, AB, hep aynı politikanın uygulayıcıları.

“Cumhuriyetler Birliği”nden milliyetçilik batağına;

10 yıl öncesine kadar SSCB çatısı altında, barış içinde yaşıyorlardı. 70 yıldır aralarında ciddi bir sorunları olmamıştı. Sistem çıkan sorunları çözebiliyordu. Hitler faşizmine karşı birlikte savaşmış, 20 milyon şehit vermişlerdi. Ne zaman ki, birlik dağıldı, kapitalizme dönüş başladı, o zaman bağlar da koptu. Kardeşlik mayası yok oldu.

Kafkasya tam bir halklar mozayigidir. Gürcüsü, Azerisi, Çerkezi, Adıgesi, Abhazı, Çeçeni, Rusu ve daha pek çok milliyetten halklar yan yan yaşamaktadır. Fakat kaderlerini Sovyetler Birliği çatısı altında birleştiren bu halklar Birliğinin dağılmasıyla birlikte emperyalist güçlerin elinde oyuncak oldular.

Yüzyıllardır birlikte yaşayan halklar birden bire düşman kesilmezler. Zaten bugün Kafkasya'da yaşanan savaşlar da böyle bir düşmanlığın ürünü değildir. Bu savaşlar **halklar arasında** bir savaş değil, **egemenler arasında** olan bir savaştır.

Sovyetler Birliği'nin dağılması sonucunda oluşan ülkelerin egemen sınıfları, kendi pazarlarını yaratabilmek için milliyetçi düşüncelere sarılmışlardır. Böylece halklar arasındaki ortak yanlar bir kenara bırakılarak ayrılıklar öne çıkarılmış, husumetler körüklenmiş, yoksa yaratılmıştır.

Ayrılmalar sınır sorunlarını beraberinde getirdi. Ama sorun “sınır”la sınırlı kalmadı.

Kafkaslar zengin doğal kaynakları nedeniyle, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin iştahlarını kabartıyordu. ABD'nin bu bölgeden istediğini alabilmesi içinse bu ülkeler, bu halklar bölünüp-parçalanmalı, birbiriyle savaşmalı, iyice güçten düşürülmeliydi.

Bu planın gereği olarak ilk önce milliyetçilik körüklendi. Böl-parçala-yönet politikası işlemeye başladı. Ermenistan ile Azerbaycan, Gürcistan ile Abhazyalılar, Rusya ile Çeçenistan, Dağıstan derken Kafkasya tam anlamıyla kaynayan bir kazana döndü. Ortadoğu ve Balkanlar'da emperyalizmin oldukça tecrübe kazandığı senaryoların yeni bir versiyonu da burada tezgahlanıyordu. Suni sınırlar, darbeler, komplolar, bu senaryonun doğal bir parçası olarak artık Kafkaslardaki günlük olaylar haline gelecekti.

Emperyalizmin savunduğu “bağımsızlık” mı, petrol hakimiyeti mi?

Karabağ, SSCB'nin dağılmasının ardından Azerbaycan ile Ermenistan'ın bu bölgede hak iddia etmeleri nedeniyle iki ülke arasında savaş çıkmasına neden olmuştu.

Savaşa emperyalizmin müdahale etmesiyle, iki ülkenin devlet başkanları arasında yapılan görüşmeler sonucunda Karabağ'ın göstermelik olarak “**bağımsızlığının**” ilan edilmesine karar verildi. Karabağ bağımsızlığını ilan ettikten sonra “**kendi**” alacağı bir kararla Azerbaycan'la eşit haklara sahip bir federasyon oluştururken Ermenistan da Karabağ'ı ilhaktan vazgeçip bu statüyü tanıyacak.

Emperyalizm için bağımsızlık, ulusal hak ne anlama geliyor, bu örnekte çok çarpıcı bir biçimde görülüyor. 1970'li, 80'li yıllarda ulusal kurtuluş savaşlarının gelişmesi sonucu, emperyalist ülkeler pek çok sömürge ülkeye “**BM kararıyla**” bağımsızlıklarını vermişlerdi. Aslında olan eski sömürgeciliğin yeni sömürgeciliğe dönüştürülmesiydi. Bugün

Devrimci politika, Türkiye oligarşisinin Kafkaslar'da üstlendiği bu uğursuz ve işbirlikçi, katliamcı rolü deşifre ederken... asıl hedefimiz, emperyalizm işbirlikçisi bu iktidarın yıkılması olacaktır. Çünkü Türkiye cephesinde, Kafkas halkları için, dünya halklarının kardeşliği için yapılacak en iyi şey, Türkiye'nin çevresindeki halklara, ülkelere karşı bir düşmanlık üssü olarak kullanılmasına son vermektir.

yapılan da budur. Milliyetçilik körüklenerek, emperyalizme bağımlı yeni sömürgeler yaratılmaktadır. Kafkaslar ve Balkanlar'da bunun pek çok örneği yaratıldı.

Açık ki, emperyalizm ne dünya barışını istiyor, ne de ulusların özgürlüğünü. Onun bölgede asıl istediği şey **PETROL**'dür.

Yapılan açıklamalara göre, Azerbaycan'da bulunan petrol rezervi, karada 20 milyar tondur. Hazar denizindeki petrol miktarı buna dahil değildir. Bu demektir ki, önümüzdeki yüzyıl boyunca, bu bölgedeki petrol, büyük savaşların, emperyalist yağmanın hedefi olmaya devam edecektir.

1994'ün Eylül ayında Azerbaycan devletiyle 12 ülkeden 17 büyük petrol tekelinin oluşturduğu konsorsiyum arasında bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşmayla petrolün üretim hakkı 30 yıllık bir süreyle Konsorsiyuma devredilmiştir. Emperyalist tekeller, Kafkaslar'a ve Hazar bölgesine girmek için Azerbaycan Uluslararası İşletme Şirketi (AIOC) adını taşıyan bir konsorsiyum

oluşturmuşlardır. Bünyesinde ABD, İngiliz, Fransız, Norveç, Japon, Rus büyük petrol tekelleri yer almaktadır. En büyük paya sahip olan ABD tekelleri konsorsiyumun politikalarını da belirlemektedir. Bu durum ABD petrol tekeli AMACO ile İngiliz petrol tekeli BP'nin birleşmesinden sonra daha da perçinlenmiştir.

Kafkaslar'da ABD-Rusya rekabeti;

Azerbaycan'ın ve Ermenistan'ın emperyalizmle sıkı işbirliğine girmesi en fazla Rusya'yı etkilemiştir. Kafkaslar'daki hakimiyetini korumaya çalışan Rusya ve ABD, birbirlerine karşı üstünlük sağlayabilmek için darbelerden iç savaş çıkartmaya kadar her yönteme başvuruyorlar. Rusya'nın Ermenistan muhalefetini kullanarak Ermenistan Meclis binasının basılması ve Başbakan dahil 8 kişinin öldürülmesi eylemine karşı, ABD de Çeçenistan'da işbirlikçilerini devreye sokmuş ve Dağıstan'ın işgalinin gerçekleştirilmesini sağlamıştır.

Emperyalizmin hiç bir şeyi paylaşmaya yanaşmayıp her şeye el koyma hırsı, Rusya'yla ABD arasındaki ilişkileri kısa sürede çelişkiler yumağı haline getirdi. Sonuçta, Yeltsin'in yerine geçen Putin, 2000 yılbaşı mesajında, 1997'de hazırlanan Ulusal Güvenlik Doktrini'nde değişikliğe gidildiğini açıkladı. Putin'in açıklamalarına göre, nükleer silahlanma geliştirilecek ve gerektiğinde "Saldıran düşman devletlere" karşı kullanılacaktır. Ayrıca, "**ABD hegemonyasına karşı çok kutuplu bir dünya kurulması için çaba harcanacaktır.**" Bu politika, elbette anti-emperyalist bir tutumdan değil, çıkarlardan kaynaklanan bir politikadır, ama ABD'nin Kafkaslardaki işini zorlaştıracığı açıktır.

Türkiye'nin taşeronluğu;

Türkiye, bölgedeki Türki Cumhuriyetlerle

tarihsel ve kültürel olarak belirli bağlara sahip olması dolayısıyla, emperyalizmin bölgeye risksiz bir şekilde girebilmesini sağlayabilecek bir konuma sahiptir. Emperyalizmin Türkiye'ye ihtiyaç duymasının bir diğer nedeni, kapitalist restorasyona rağmen, bu ülke halklarında hala sürmekte olan “**anti-ABD**” bilinçtir. Doğrudan ABD müdahaleleri bu nedenle daha çok tepki toplayabilecekken, müdahalelerin Türkiye aracılığıyla yapılması, emperyalizme de, bu ülkelerdeki işbirlikçi iktidarlara da belli bir rahatlık sağlayacaktır.

Türkiye oligarşisi bu plan çerçevesinde Azerbaycan'da, Türkmenistan'da darbe girişimlerinde yer aldı. Özbekistan Devlet Başkanı Kerimov'a yönelik suikastın ardından Kerimov, “**bu suikastın arkasında Ankara var**” diyerek Türkiye'nin Kafkaslar'da ABD adına üstlendiği rolü ortaya koyuyordu.

ABD bir yandan kendisi direk ilişkiler geliştirirken, diğer yandan Türkiye ABD adına

ikili görüşmeler sürdürmekte, anlaşmalar imzalamaktadır. Türkiye'nin, kendisi emperyalistlerin kapısında borç dilenirken bölgedeki ülkelere krediler vermesi ve ortak yatırımlar gerçekleştirmesi de ABD emperyalizminin Türkiye'ye biçtiği rolün bir sonucudur. **Fetullah Gülen**'in okullarından, **NTV**'nin, **CNN Türk**'ün bölgeye yönelik yayınlarına kadar pek çok gelişme bu plan çerçevesinde yönlendirilmektedir.

Türkiye oligarşisi bölgede bu rolü üstlenirken, elbette emperyalizmden arta kalacak kırıntıların da hesabını yapmaktadır. Bölgede asıl kar getiren ve uzun vadeli planlanan yatırımları emperyalizm üstlenirken, inşaat, otomotiv, tüketime yönelik kimi alanlarda Türkiye oligarşisi yatırımlar yaparak emperyalizmden arta kalanları toplamaktadır.

Türkiye oligarşisi açıkça, Amerikan emperyalizminin maşası durumundadır.

Emperyalizmin Milliyetçilik Silahı

Dün devrimcileri "Sovyet Yayılmacılığının Maşası" olmakla suçlayıp, milliyetçilik taslayanlar, bugün Amerikan Yayılmacılığının baş taşeronu, jandarmalığı görevini üstlenmişlerdir.

"Sovyet maşası", eskiden oligarşinin devrimcilere karşı çok sık kullandığı bir demagojiydi. Savunma'dan bir başka alıntıyla bunu hatırlayalım:

"Eski CIA ajanı Philippe AGEE „CIA Günlüğü“ adlı anı kitabında şunları söylüyor:
„CIA karşı sindirme öğretisi **milliyetçilik, vatanseverlik** kavramlarını ileri sürüp azınlıkta kalan zenginlere karşı gelişen halk hareketlerini Sovyet yayılmacılığıyla ilgiliymiş gibi göstererek bu uluslararası çıkarıcı sınıflar arasındaki ilişkiyi örtmeye çalışır.“

Eski CIA ajanı adeta, Türkiye'de oligarşinin devrimci harekete saldırırken kullandığı, sahte milliyetçiliği, ırkçılığı ve Türkiye'nin Sovyetler'in sıcak denizlere inmesine engel olduğu, gelişen halk hareketlerinin de Sovyet çıkarlarına hizmet ettiği biçimindeki yılanmış demagojiyi anlatıyor."

Ama artık bu demagojiden yoksun oligarşi. Çünkü hem SSCB yok; hem artık kimin maşa olduğu çok daha açık. Amerikan maşalığı en açık da Kafkaslar'da görülüyor.

CIA ajanının sözlerinde bir başka nokta daha dikkate değerdir... Emperyalizm ve oligarşiler, milliyetçiliği her dönem kullanmışlar. Ancak SSCB'nin yıkılışıyla, milliyetçi hareketler 'anti-emperyalist' yanlarını hızla terkedip, emperyalizme yanaşınca, milliyetçilik, emperyalizm için daha etkin kullanılabileceği bir silaha dönüştü. Emperyalizm, Balkanları ve Kafkasları asıl bu silahlı, emperyalizm işbirlikçisi milliyetçilik silahıyla vuruyor.

Bir yandan “Türklüğü” kullanarak, kardeşlik edebiyatı yapmakta, diğer taraftan Türkiye Cumhuriyetlerindeki kontrgerilla faaliyetlerini örgütlemektedir. Özellikle **MHP’li faşistler**, savaşan ülkelere yardım etme bahanesiyle bölgede yığılmışlardır. MİT’in denetiminde örgütlenen faşistler uyuşturucudan kadın ticaretine, her türlü pis işi yaparken aynı zamanda sabotaj, cinayet gibi işlere de yönelmişlerdir. Fakat asıl işleri emperyalizmin önünde engel gördüğü kişi, kurum, kuruluşları hizaya getirmektir.

Bakü-Ceyhan boru hattı;

Bakü-Ceyhan boru hattının Türkiye’den geçirilmesine ilişkin planlar da bu çıkar hesaplarının bir parçasıdır. Böylece bir yandan emperyalist tekellerin petrolünün güvenliğini sağlayarak işbirlikçilik görevini yerine getirecek, diğer yandan elde edilecek gelirle “yerli” sömürücülerin kasasına biraz daha fazla para aktarabilecektir.

Bakü-Ceyhan boru hattı konusunda çok yazılıp çizildi. Ancak bunların çoğu spekülatif yorumlardır. İşin gerçeği bir kaç noktada özetlenmektedir:

Birincisi, Bakü-Ceyhan boru hattı projesi, AGİT zirvesinde Amerika’nın doğrudan desteğiyle imzalanmıştır. Çünkü bu hatta, Türkiye oligarşisinden çok Amerika’nın çıkarları belirleyicidir.

1997’de, ABD Dışişleri Bakan Vekili Strobe Talbott şunları söylemişti: “**2000 milyar varillik petrol rezervine sahip Hazar Havzası ABD açısından hayati bir çıkar bölgesidir. Dünyanın 21. yüzyıldaki bu enerji deposu Rus hegemonyasına bırakılamaz. ABD olarak Bakü-Ceyhan boru hattını özellikle destekliyoruz**”.

Bakü-Ceyhan petrol boru hattı anlaşması imzalandığında ABD Enerji Sekreteri de açıkça şunları söylemişti: “**Bu bir dış politika zaferidir; ABD ulusal çıkarlarına hizmet**

eden stratejik bir anlaşmadır.”

İkincisi, proje kesinleşmiş de değildir. Amerikan tekelleriyle, Amerikan devleti arasında bu konuda henüz çelişkiler vardır. Emperyalist tekeller için önemli olan nasıl en kısa sürede en fazla kar elde edecekleridir. Ve bu koşullarda Bakü-Ceyhan boru hattı diğer alternatiflere göre en pahalı hattır. Emperyalizm açısından karlılık kadar, hattın geçeceği bölge ve ülkenin risksiz olması önem taşımaktadır. Emperyalizm için **risk, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleridir**. Gelişecek ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri emperyalizmin tüm planlarını alt üst edecektir. Bu nedenle emperyalizm, birden çok boru hattı projesini gündemde tutmaktadır.

Azerbaycan petrollerini çıkarma hakkını alan petrol tekelleri ortaklığının en büyüğü BP-AMACO, AGİT Zirvesi’nde bu iş olup bitmişçesine estirilen hava nedeniyle yaptığı açıklamada bu hattın kendi çıkarlarına neden uymadığını açıklayarak “*herkesin gerçeği görmesini*” istedi. Bu gerçeği elbette oligarşi de dahil herkes biliyordu. Fakat oligarşinin bu konuyla iç politikada nefes alması amaçlandığı için bu açıklama geçirtilirdi.

“Uluslararası başarı”lara ihtiyacı olan hükümetler, bunu bir iç politika malzemesi haline getirmişlerdir. Ama ne ekonomik anlamda sanıldığı kadar fazla bir getirisi olacaktır, ne de Kafkaslar’daki etkinlik açısından stratejik bir önem taşıyacaktır.

Kafkas Güvenlik (İstikrar) Pakti;

Emperyalizm, bir süredir Gürcistan, Azerbaycan, Ermenistan’ın yanısıra Türkiye, Rusya ve ABD’nin de içinde yer alacağı Kafkas Güvenlik Pakti kurulmasının peşindedir. Demirel’in Kafkasya gezileri, özellikle bu amaca yönelikti.

Demirel bu gezilerinden birinde şöyle

diyordu: “*Aradığımız barıştır, istikrardır... Bu bölgesel kalkınma için şarttır. Teklifimiz çağrımız şudur: **Balkanlar için** yapılan istikrar programı Kafkaslar için de yapılmalıdır... Böylece Kafkaslar’da güvenlik, barış ve istikrar ile Kafkas halklarının refahı **uluslararası teminat** altına alınmış olacaktır.*”

Bu açıklamadaki kavramlar herşeyi açıkça ortaya koyuyor: Örnek verilen yer Balkanlar’dır. Yani bölünüp parçalanan, emperyalizmin planlarına direnenlerin bombalarla teslim alınmaya çalışıldığı Balkanlar...

Bölgedeki güvenlik ve istikrar da “uluslararası teminat” altında olacak. Demirel’in uluslararası teminatı, emperyalizmin himayesine sığınmaktır.

Türkiye’nin bölgede üstlendiği uğursuz rolün, çeşitli biçimlerde açığa çıkması karşısında, Demirel “*Yangının üzerine petrol değil, su döküyoruz*” açıklamasını yapma ihtiyacı duymuştur. Oysa, Türkiye, Azerbaycan’da, Gürcistan, Ermenistan ve Çeçenistan’da hep “**taraf**” durumundadır. Darbelerin, komploların arkasındadır. Kafkas halklarını birbirine düşürme ve her bir ülkenin içinde karışıklıklar çıkarma politikasında en aktif ülke durumundadır, kontra operasyonlar peşinde koşmaktadır.

Dünya genelinde anti-emperyalist duyguları yok edemediler:

Yeni dünya düzeni haydutluğu, bu duyguları güçlendirecektir; “*tek kutupluluk, dünya barışı...*” propagandalarının etkisi, ilk olarak Körfez savaşında sarsılmış, ondan sonra emperyalizmin attığı her adım, bu propagandaları daha da zayıflatmıştır. ABD bugün, güce dayalı bazı sonuçlar elde etmiştir yalnızca. ABD, planlarının meyvelerini şimdilik toplamaya başlamıştır. Bugün

Azerbaycan’ın zengin petrol yataklarının % 40’ı ABD şirketleri tarafından işletiliyor. Türkmenistan ve Azerbaycan doğal gazının neredeyse tamamını ABD yönlendiriyor. Dünyanın en büyük pamuk üreticisi ve zengin altın yataklarına sahip Özbekistan’la da bağımlılık ilişkileri geliştiriliyor.

Kafkaslar’da şu anda süren savaşlar, “ulusallık” temelinde değildir; hesapların hiçbir halkların yararına değildir. ABD ve Avrupa emperyalistleri “**biz sömüreceğiz**”, Rusya ise, “**hayır ben sömüreceğim**” diyor. Bütün savaşlar, akan kanlar bunun içindir. Bu öyle bir oyun ki, halkların kanı-canı pahasına sürdürülüyor. Birbirine hiçbir düşmanlığı olmayan halklar, bölünüp-parçalanıyor, araya husumetler sokulup birbirine boğazlattırılıyor.

Kafkas halkları “Kırk katır mı, kırk satır mı” dercesine, iki emperyalist güç arasında tercihe zorlanıyorlar. Kafkas halklarını etnik ve dini temelde küçük parçacıklara ayıran ve parçalar arasında düşmanlığı geliştiren bu güçler, ne yazık ki bu politikalarında başarılı da oluyorlar.

Ama, buna rağmen, Kafkaslar, bir **Ortadoğu olmaya adaydır**. Emperyalizm Ortadoğu’da da bir dönem sınırlarla istediği gibi oynamış, aynen Kafkaslar’daki gibi kendi egemenliklerini pekiştirmek isteyen işbirlikçi iktidarlara kullanarak Arap, Fars, Kürt, Ortadoğu halklarını birbirine düşürmüş, ama sonuçta tüm Ortadoğu halklarının kinini kazanmış, ondan sonra da Ortadoğu’da istediği düzeni bir türlü oturtamamıştır.

Kafkas halkları bugün örgütlülüklerden yoksundur. Her şey iktidara el koyan işbirlikçiler ve emperyalistler tarafından belirlenmektedir. Ama bu sürecin çok uzun yıllar sürmeyeceği açıktır. Bölge halklarının, eksiğiyle, gediğiyle sosyalizmi yaşamış halklar olması, bu emperyalist politikaların başarı şansını daha da azaltacaktır.

Kafkaslar, Balkanlar, Ortadoğu, Afrika,

emperyalizmin şu an belki en fazla önem verdiği ama emperyalizme karşı tepkilerin de en güçlü yükselebileceği alanlar durumundadır.

Oligarşi, ekonomik ve siyasi olarak daha da güçsüzleşecek, krizi derinleştirecektir;

Türkiye oligarşisinin bölgede üstlendiği rolden büyük beklentileri var. Kürt milliyetçiliği gibi, “*Ortadoğu’da, Balkanlar’da, Kafkaslar’da Büyük Türkiye*” politikalarının uygulanmasını savunan, bu politikanın “*Türkiye’nin önünü açacağı*”nı savunan başka kesimler de var. Gelişmeleri kısaca da olsa özetledik. Bölgede **kimin** önünün açıldığı ortadadır. Taşeronluk, belli tekel gruplarına kısa vadede bazı çıkarlar sağlayacaktır, ama o kadar.

Kafkaslardaki taşeronluk, Türkiye oligarşisinin **siyasi tabanını iyice daraltacak, devletin meşruluğunu sınırlayacak, gayrimilli niteliğini çok daha açık hale getirecektir.**

Türkiye oligarşisi sırtını emperyalizme dayamıştır, iktidarını sürdürmek için tek dayanağı emperyalizmdir. Hükümetlerin bu kadar pervasızca emperyalist tekellerin hizmetinde olmasının nedeni de budur. Ama oligarşinin güvendiği emperyalizmin kendisi korkular içinde yaşıyor. Küreselleşme edebiyatına rağmen, tüm dünyada ülkeler ve her ülkede sınıflar arasındaki gelir dağılımı adaletsizliği büyüyor. Emperyalizm, bunun yaratacağı olası “ayaklanmalar” ihtimali karşısında, yeni sömürgelerine çeki düzen verip sömürüsüne “istikrar” kazandırma peşinde. Bu istikrarın ömrü uzun olmayacaktır. Çünkü istikrar için attıkları her adım, yeni istikrarsızlıkları doğuracak açmazlarla doludur. Bu açmazları telafi etmek için işbirlikçilerinden hep daha fazlasını

isteyeceklerdir. Türkiye’nin bugünkü silahlanması da bunun sonucudur.

Dolayısıyla, emperyalizme sırtını tam olarak dayamakla, geçici olarak kendini güvende hisseden oligarşi, yeni siyasal, ekonomik krizlere yuvarlanmaktan kurtulamaz. Kafkaslar’dan gelecek kırıntılar, oligarşinin içte ekonomik, siyasi istikrara kavuşmasını sağlayamaz.

Taşeronluk, doğrudan askeri müdahalelerde yer almayı gerektirdiğinde ise, bu taşeronluk karşısında elde edeceği çıkarlar ne olursa olsun, oligarşinin çok daha büyük krizlere yuvarlanması kaçınılmazdır.

Dolayısıyla, emperyalizmin ülkemize yüklediği rol, oligarşinin bunalımını ve siyasi çöküşünü hızlandıracak, sonuçta devrimci durumun daha da gelişmesine yolaçacaktır. Ülkemizde hiç bir parti iktidar değildir.

İktidar MGK ve Amerika’dır. Hükümetler daha çok bir uygulayıcıdan ibarettir. Tüm düzen partileri, katıksız bir işbirlikçidir. Ordunun ABD planlarına karşı çıkması iddiası ise bir uydurmadan ibarettir, veya yeni sömürgeciliğe, oligarşiye hizmet etmenin yeni bir biçimidir. Ordu, MGK, Kafkaslar’daki emperyalist planın doğrudan uygulayıcısı durumundadır. Taşeronluk rolüne esasta bir itirazları yoktur.

Devrimci politika, Türkiye oligarşisinin Kafkaslar’da üstlendiği bu uğursuz ve işbirlikçi, katliamcı rolü deşifre ederek, kısa vadede, Türkiye halklarının Kafkas halklarına karşı düşmanlaştırılmasını engellemeyi, halkın çocukları olan askerlerin Kafkaslar’da kırıdırılmasının önüne geçmeyi amaçlarken, asıl hedefimiz, **emperyalizm işbirlikçisi bu iktidarın yıkılması** olacaktır. Çünkü Türkiye cephesinde, Kafkas halkları için, dünya halklarının kardeşliği için yapılacak en iyi şey, Türkiye’nin çevresindeki halklara, ülkelere karşı bir düşmanlık üssü olarak kullanılmasına son vermektir.

Niyazi AYDIN

İbrahim ERDOĞAN

İbrahim İLÇİ

12 Temmuz, Yenilmezliğimizdir

9 yıl geçti aradan. 12 Temmuz'da katledilen yoldaşlarımızın mezar taşlarına yazdığımız **"Öldüler Yenilmediler"** sözlerinin anlamı geçen bu sürede çok daha net ortaya çıktı.

12 Temmuz şehitleri nezdinde yenilmeyen, devrimci harekettir. İdeolojimiz, stratejimiz ve irademizdir. Devrimci hareket nezdinde yenilmeyen ise, devrimdir. Yenilmeyen sosyalizmdir.

*

12 Temmuz'dan sonra da çok badireler atlattık. Pek çok çevre, bu defa bittiler mi, bu defa yenildiler mi diye sordu.

12 Temmuz şehitlerimizin mezar taşlarındaki sözler cevapladı onları:

"Yenilmediler!"

Fakat artık, bizim için yenilmezlikten önemli olan, zafere imzamızı atabilmektir. Politik, askeri, örgütsel, her açıdan iktidar alternatifi bir güç olabilmenin koşullarını

yaratmaktır. Yenilmezliğin ve zaferi kazanmaya aday olmanın hayatın her alanında, her kadro ve taraftarımızda ete kemiğe büründürülmesidir.

*

12 Temmuz, önderliğin tüm uyarılarına rağmen, geniş bir kesim için "beklenmedik" oldu. Beklenmeyecek bir şey yoktu.

Bunu devrimci pratiğimiz açısından şöyle de tercüme edebiliriz: Devrimci bir hareket, hareketin kadroları, savaşçıları, her şeye hazır olmalıydılar.

12 Temmuz'dan sonra 16-17 Nisan'ı yaşadık. Darbeyi yaşadık. Parti'yi ilan edebilmenin sevincini yaşadık. Bütün bu sürede, silahlı mücadele, kitle hareketi, çok çeşitli gel-gitler geçirdi.

Peki bütün bu gel-gitler içinde aslolan ne?

Aslolan her şeye rağmen ve her koşulda, devrim hedefini ufkumuzdan kaybetmemektir. Hiç kaybetmedik.

Bütün bunlara rağmen,

sosyalizme bağlılığımız, devrimdeki kararlılığımız, hiç bir sarsıntı geçirmedi.

*

12 Temmuz’la düşman, bizim cüretimize, ısrarımıza saldırıyordu. Tüm dünyada karşı-devrim rüzgarı eserken, dünyada ve ülkemizde silahlı mücadeleyi terketme revaçtayken, biz cesaret, daha fazla cesaret diyerek, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızı yükseltmiştik. Bunun dünya çapında bir önemi vardı. Emperyalizmin ve oligarşinin hareketimize saldırısının bu kadar üst boyutta olması da bu nedenledir.

12 Temmuz, oligarşinin “iç savaş” politikalarında belirleyici bir yere sahiptir. Ama Türkiye solunun büyük bölümü, onu “herhangi bir infaz” operasyonu olarak görmüştür. Sadece 12 Temmuz’a da değil, sürecin bütününe böyle bakmışlardır.

Biz 12 Temmuz’larda, 16-17 Nisan’larda, yüzlerce infazda katledilirken, seyrediyorlardı. Dönemi, karşı-devrimin ve devrimin politikalarını kavramaktan uzaktılar. Sanki, olanlar “polisiye” bir olaydan ibaretti. “Düello” diyorlardı. Elbette böyle demelerinin pratik, siyasi sonuçları da vardı:

Katledilmemize karşı çıkmıyorlardı.

Cenazelerimize katılmıyorlardı.

Halk düşmanlarından hesap sorduğumuz eylemleri desteklemiyorlardı. Siyasi olarak sağcılaştırmışlar, devrimci duyguları da iyice törpülenmişti, “iyi olmuş” bile demiyorlardı.

“Haketmişlerdi” diye halkın adalet hakkını bile teslim etmiyorlardı.

Cenazelerimize katılırlarsa, eylemlerimizi olumlarsa, bizi “desteklemiş” olurlardı ve onlar bundan korkuyordu.

Bunun düzen içinde siyaset yapabilme “haklarının” ellerinden alınmasına yolaçabileceğinden, düzen içi yaşamlarındaki statükolarının bozulabileceğinden korkuyorlardı.

*

Che, Bolivya’dayken, o zaman “sosyalist sistem” içinde görülen Macaristan’da bir gazete, “Che’nin sorumsuzluğunu” eleştirip, gerillayı desteklemediği, gerillaya “kesin tavır aldığı için” Şili’deki Parti’yi alkışlıyordu. Che, bunu öğrendiğinde, günlüğüne şu satırları yazmıştı: **“Sadece bu alçakların, bu utanmaz köpeklerin maskelerini indirmek, burunlarını kendi pisliklerinde sürtmek için iktidara gelebilmeyi ne kadar isterdim!”**

12 Temmuz sonrası, 16-17 Nisan sonrası, hareketimizin bitmediğini, bitirilemeyeceğini göstermek, hiç kuşku yok ki,

Cavit ÖZKAYA

Ömer COŞKUNIRMAK

Nazmi TÜRKCAN

Bilal KARAKAYA

Zeynep Eda BERK

Hasan ELİUYGUN

***Bir biz vardık. Bir de düşüncemiz!
Eğilmedik, bükülmedik, gerilemedik.
İnançla yürüdük doğru bildiğimiz yolda.***

***Bir biz vardık. Bir de inancımız!
Nice engeller, barikatlar aştık.
Ateş çemberlerinden geçtik.
Yalnız kaldık. Bir biz vardık. Bir de halkımız!***

oligarşiye olduğu kadar, “düello” teorilerinin sahiplerine, “terörizm” edebiyatının soldaki destekçilerine de bir cevaptı.

*

3. Bunalım dönemi devrimlerine bakın. Hepsi halk savaşıyla zafere ulaştı. Devrimi zafere ulaştıran öncü güçler, silahlı mücadeleyi temel almışlardı. Ama bu ülkelerin hepsinde de silahlı mücadeleye uzak duran, bu mücadeleyi “terörizm” diye mahkum eden “komünist”, “sosyalist” etiketli partiler vardı. Bunların çoğu SSCB’nin de desteğine sahiptiler. Ama bu destek, hiçbirinin ülkelerinde devrimin öncüsü olmalarını sağlayamadı. Çünkü yanlış yoldaydılar.

Eğer siz yanlış yoldaşsanız, stratejiniz, politikalarınız yanlışsa, hiç bir “dış destek” sizi zafere götüremez. SBKP’nin şubelerinin hiç biri değil zaferi, asgari bir güç olma başarısını bile sağlayamadılar ama, devrimci

hareketlere köstek olmayı epeyce başardılar(!) Devrimimiz de benzer gelişmeleri yaşadı ve yaşıyor. Türkiye solundaki olumsuz geleneklerin pek çoğunda TKP damgası vardır. Kızıldere’ler, 12 Temmuz’lar, ölüm oruçları, bu olumsuz geleneklere indirdiğimiz öldürücü darbelerdir. Onları öldürürken, devrimci gelenekleri yarattık. Bir Sovyetler Birliği yok bugün, ama Sovyetlerin çöküşüyle, daha da sağcılaşan revizyonist, reformist güçler yine var. Halkın şiddeti ve silahlı savaşı karşısında tavırları dünkünden de daha sağcı. Ama bu saflaşmayı hızlandırıcı bir etkiye de sahip. Süreç öyle geliyor ki, ne desteklerinin, ne de köstek olmalarının, gelişmeler üzerinde fazla bir etkisi kalmıyor. Süreç, bizle belirleniyor, bizle belirlenecek. Parti-Cephe’nin gelişimi, devrimin gelişimidir.

*

Türkiye devriminin kaderi Kızıldere'den bu yana böyle çizilmiştir. Devrim sürecinde böyle bir rol üstlenmek, o hareketin kadrolarına, savaşçılarına, taraftarlarına da çok özel ve çok büyük görevler yükler. 12 Temmuz, Parti-Cephelilerin misyonunu da belirlemiştir; "Yoldaşlar bizi aşın!" çağrısı her zaman günceldir, hep geçerlidir. Şöyle bir düşünelim; 12 Temmuz şehitleri, önder kadrolarıyla, savaşçılarıyla, hareketin adeta yeniden yaratıldığı yılların kurmayı ve hamalıdır.

Ve düşünelim; Yokluklardan "atılım"ı yaratanların iradesi yanında, yoklarımız, olmazlarımız ne kadar zavallı kalır!

Düşünelim, onları aşmaya çalışmaksızın, bu tarihe ne kadar layık olunabilir?

Hayatın her alanında örgütlenmek, illegaliteyi

kurumlaştırmak, silahlı mücadeleyi kesintisiz kılmak, yoldaşlar bizi aşın şiarının önümüze o günden koyduğu görevlerdir. Gündem sürekli değişebilir. Ama bunlar, örgütsel faaliyetin değişmeyen gündemleridir.

*

Düşmanın 12 Temmuz'la en açık biçimde uygulamaya koyduğu imha politikası hala yürürlüktedir.

Direneceğiz, 1984'teki gibi...

Direneceğiz, 12

Temmuz'lardaki, 16-17

Nisan'lardaki gibi...

Direneceğiz, 1996 ölüm orucundaki gibi...

Direneceğiz, Ulucanlar'daki yoldaşlarımız gibi...

İçeride, dışarıda, şehirde, dağda, hiç bir alanda, ve hiç bir koşulda, halkımız ve düşman, bizim teslim olduğumuzu görmeyecek...

*

Öldük... Daha da ölebiliriz. Her ne pahasına olursa olsun,

devrimi geliştireceğiz.

Kitle örgütlenmelerini, askeri örgütlenmeleri geliştireceğiz, örgütsel yapımızı güçlendireceğiz, propaganda ve ajitasyonumuzu daha etkili hale getirip, kitleleri milliyetçiliğin, yozlaşmanın etki alanından çekip çıkaracağız. Savaş gelişecek. Bugün saldırılar planlayanlar, yarın yalnızca savunmalarını, ve gün gelecek yalnızca nasıl kaçacaklarını düşünecekler... Bizi asla yenemeyeceklerini, asla yokedemeyeceklerini biliyorlar.

"Bellerini kırdık, bitirdik" derken de biliyorlardı bitiremediklerini.

Ama buna rağmen, imha politikalarıyla saldırmak zorundalar.

Çünkü başka çareleri yok.

*

Bizim de devrimi geliştirmekten, savaşı büyütmekten başka yolumuz yok.

Yücel ŞİMŞEK

Fintöz DİKME

Buluthan KANGALGİL

CEPHE'DEN

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu adına yapılan açıklamalardan bazılarını özet olarak yayınlıyoruz.

EYLEMLERİMİZE İLİŞKİN AÇIKLAMALARIMIZ

Tarih: 31 Temmuz 1999 Açıklama: 91
TOKAT ALMUS BARAJI ÖZEL
TİMLERİNE SALDIRI

“28 Temmuz gecesi saat 22.00’de **Almus Barajı** üzerine kurulu olan **Niksar-Koruluk Hidro Elektrik Santrali**’ne birliğimize bağlı **Cömert Özen Müfrezesi** tarafından roketli ve silahlı saldırı düzenlenmiştir.

... Özellikle son 3-4 yıldır gerillanın Niksar çevresinde de faaliyet yürütmesi bu elektrik santralinin artık santral olmaktan çıkartılıp adeta karakola dönüştürülmesine yetmiştir. ...

Kamu Kuruluşlarının Kışlalar Haline Getirilmesine Son!

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi!

Tarih: 10 Eylül 1999 Açıklama: 95
İMF’NİN YÖNETTİĞİ DEĞİL
BAĞIMSIZ TÜRKİYE

...
İŞBİRLİKÇİLERİN UTANMA DUYGUSU
YOKTUR

Milliyetçi geçinen ama millilikle hiçbir ilgisi olmayan bu iktidar, halk onbinlerce ölü vrmışken,

evsiz, aç-susuz kalmışken; “fırsat bu fırsat” deyip... **SOSYAL GÜVENLİK YASASI**’nı çıkardı. İMF’nin uşaklarının utanma duygusu olamaz. Amerika’ya satılanlar işçi ve memurları düşünemez. Ülke kan gölüyken, halk henüz ölülerini gömmemişken; onlar halkın varolan ekmeğini de elinden almak için yasalar çıkardılar.

...

Biz **Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi** olarak 10 Eylül 1999 günü, saat 19:00’da **Çalışma Ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü**’nü, saat 19:30’da **İstanbul’daki Başbakanlık Dış Ticaret Müsteşarlığı Marmara Bölge Müdürlüğü**’nü;

Sosyal güvenlik yasası geri çekilsin, emekçilerin talepleri kabul edilsin.

İMF ile anlaşmalara son verilsin, İMF ülkemizi terketsin! amacıyla bombaladık.

...

İktidarı uyarıyoruz; İMF uşaklığına son verin.

KAHROLSUN EMPERYALİZM!

YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

İMF MASASI ŞEFİ ÜLKEMİZDEN DEFOL!

Tarih: 6 Ekim 1999 Açıklama: 98

İKTİDAR ULUCANLAR KATLİAMININ
HESABINI VERECEKTİR

...

Ecevit iktidarlarından Ulucanlar’da katledilen

on tutsağın hesabını sormak için 6 ekim 1999 günü, saat 19.00 da **Şişli Osmanbey'de İKTİSADİ KALKINMA VAKFI** ve 19.30 da **İstanbul Beşiktaş'ta İstanbul BAYINDIRLIK VE İSKAN MÜDÜRLÜĞÜNÜ** bombalayıp tahrip ettik.

Ecevit Hükümeti katliam emrini kimin verdiğini, tek tek katilleri açıklamalıdır.

Tutsaklar üzerindeki baskılara ve hücre hapishaneleri uygulamalarına son verilmelidir.

Yaralı tutsakların tedavisi yapılmalı ve tutsakların talepleri yerine getirilmelidir.

...

ULUCANLAR KATLİAMININ HESABINI SORMAK HER NAMUSLU İNSANIN GÖREVDİR!

Tarih: 18 Nisan 2000 Açıklama: 109
ŞEHİTLERİMİZİ ANIYOR,
ULUCANLAR'IN KATİLLERİNİ İSTİYORUZ

Şehitlerimiz, partimizin kuruluşunda ve bugünlere gelmesinde en büyük emeği olanlardır. Geleneklerimiz, halka ait olan tüm değerlerimizin yaratıcısı onlardır. 30 Mart-17 Nisan günlerinde şehitlerimizi anıyor, partimizi selamlıyoruz.

... Defalarca söyledik; bu ülkede devletin insan öldürme özgürlüğü vardır. Adaletin zerresi yoktur. Adaletin olmadığı yerde halkın şiddeti meşru bir haktır.

Şehitlerimizi anmak, partimizin kuruluşunu kutlamak ve Ulucanlar katliamını yapan katilleri istemek için gerçekleştirdiğimiz eylemler;

1- 29 Mart günü, **Adana'da** Sabancı'ya ait **CarrefourSA**'ya alınan güvenlik önlemlerine rağmen yerleştirdiğimiz bombanın patlaması ile hasar meydana geldi. CarrefourSA yetkilileri ve polis eylemi gizlemek için "sprey patladı" yalanına başvurdular, ama korkularını gizleyemediler.

2- 29 Mart günü, **Gaziantep TELEKOM'a** yerleştirdiğimiz bomba binada büyük tahribata neden oldu.

3- 29 Mart günü, Susurluk adaletinin kurumlarından **Antakya ADLİYESİ'ne** bomba

yerleştirildi.

4- 30 Mart günü, **İstanbul-Cağaloğlu'nda** bulunan **EMEKLİ SANDIĞI BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜ'ne** saatli bomba yerleştirildi.

5- 30 Mart günü, **İstanbul-Beşiktaş'da** bulunan oligarşinin kurumlarından **DEVLET İSTATİSTİK ENSTİTÜSÜ'ne** saatli bomba yerleştirildi.

6- 10 Nisan günü, **İstanbul-Sarıyer'de** bulunan Ulucanlar katliamında devleti aklamaya çalışan kurumlarından **HAKİMEVİ'ne** yerleştirdiğimiz bomba binada büyük tahribat yarattı.

7- 10 Nisan günü, **İstanbul-KADIKÖY ADLİYESİ'ne** yerleştirdiğimiz bomba büyük maddi hasara neden oldu.

8- 15 Nisan günü, Oligarşinin soygun kurumu **Gaziantep GAZİKENT VERGİ DAİRESİ'ne** yerleştirdiğimiz saatli bomba ile binanın duvarları yerle bir oldu.

Bombalarımızla oligarşi yine korkulu günler yaşadı. Yaşamaya devam edecek. Ulucanlar'ın katilleri ortaya çıkarılana ve yargılanana kadar daha çok sarsılacaklar. **Ya katilleri açıklayacaklar ya da her gün korkuyla yaşamaya devam edecekler.**

DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR
ULUCANLARIN KATİLLERİNİ İSTİYORUZ

ÇEŞİTLİ SİYASİ,
TOPLUMSAL GELİŞMELERE
İLİŞKİN AÇIKLAMALARIMIZ

Tarih: 17 Ağustos 1999 Açıklama: 92
DOĞALAFET DEĞİL KATLİAM
DEPREMLERDE YANGINLARDA
SELLERDE ÖLEN HALKIMIZ

...

Bizi katledenler gelecekler ve yine üzüntülerini bildireceklerdir. Yardım diye gönderdikleri yine halka ulaşmayacaktır. Artık bizi aldatmalarına, bizimle alay etmelerine izin vermeyelim.

Sessiz değil, sesli öfkemizi gösterelim.
Sabır diyenden ölülerimizin hesabını

soralım.

Ölülerimiz üzerinde çıkar hesabı yapanları, bizi aldatanları, bizi yok sayanları dinlemeyelim ve kovalım. Cesetlerimiz üzerinde onların çıkar sağlamasına izin vermeyelim.

Bütün milliyetlerden ve inançlardan halkımız, devrimciler, ilericiler, halktan yana olanlar;

Bu devlet sadece Amerika'ya ve parababası azınlık bir zümreye hizmet eder. Her ne yaparsak kendimiz yapmak zorundayız. Halkımızın hangi kesimi zor durumdaysa diğer halklar onun yardımına koşmalıdır. ... halkın sorunlarını ancak halk çözer. Halkımızın acıları, zorlukları bizindir.

Hayatın her alanında halkın sorunlarını çözmek için dayanışma örgütlülüklerini yaratmalıyız.

Bu katliam devlet tarafından yapılmıştır. Bu katliamda yaşamını yitirenler hepimizin yakını, kardeşi, dostudur. Acısı hepimizindir. Acılarımızı öfkeye dönüştürüp katillerden hesap sormak, yaralarımızı hep birlikte sarmak ve can güvenliğimizi kendimizin sağlayacağı inancı ile halkımıza başsağlığı diliyoruz.

Tarih: 19 Ağustos 1999 Açıklama: 93

**ENKAZ ALTINDA YAKINLARININ
ÖLÜMÜNÜ BEKLEME,
İHTİYACIN OLANI ZORLAAL**

...

Enkaz altında halkımız can çekişiyor. Türkiye halkı ölümü bekliyor.

Devlet, iktidar, hükümet ortada yoktur. Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki; onların bildiği ve yaptığı tek iş soygun, sömürü, talan ve baskıdır. Başka hiçbirşey bilmezler. O herşeye kadir, güçlü diye anlattıkları devlet; halkı soyarak, bir avuç zengini daha çok zengin etmekten başka hiçbir işleve sahip değildir.

...

**HALKIN CANGÜVENLİĞİNİ SAĞLAMAYAN
HÜKÜMET İSTİFA ETMELİDİR**

Tarih: 21 Ekim 1999 Açıklama: 101

**A. TANER KIŞLALI CİNAYETİ İLE S
USURLUK DEVAM EDİYOR**

... Susurlukçular yeni bir cinayet daha işlediler. Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Ahmet Taner KİŞLALI bombalı bir suikast ile katledildi. **Bu bir devlet cinayetidir.**

Tarih: 21 Ocak 2000 Açıklama: 103

**HİZBULLAH'IN ADALETİ SUSURLUK
DEVLETİNİN ADALETİDİR.
NAZİ KAMPI GÖRÜNTÜLERİNİN SAHİBİ
SUSURLUK DEVLETİDİR**

Yıllardır devlet tarafından yönlendirilen, beslenen, büyütülen adına Hizbullah denen örgütün Nazi ölüm kamplarını aratmayan görüntülerini izliyoruz günlerdir. Bu vahşet görüntüleri, devletin Hizbullah'ı kullanıp onunla işi bittiği için gösteriliyor. Kürt halkına yönelik katliamların, satırlı cinayetlerin görüntüleri gelmeyecektir ekranlarınıza. *"Büyük Operasyon"* yalandır. Zaten ellerinin altındadır. **Bu vahşet tablosunun sorumlusu Susurluk devletidir.**

...

Susurluk devleti yıkılmadan Nazi görüntüleri son bulmayacaktır. Zulüm bitsin diyorsan, katliamlar bitsin, açlık, sömürü son bulsun diyor, onurunla yaşayacağın bir ülke istiyorsan devrimden başka yol yoktur.

**HİZBULLAH VAHŞETİNİN SORUMLUSU
SUSURLUK DEVLETİDİR
ADALETİ BİZ SAĞLARIZ, ADALETİ
DEVİRİM SAĞLAR**

Tarih: 8 Mart 2000 Açıklama: 106

**OLİGARŞİ DAHA FAZLA CİNAYET,
DAHA FAZLA KATLİAM İÇİN,
EMPERYALİZMİN ÇIKARLARI İÇİN
SİLAHLANIYOR**

DÜNYANIN DÖRT BİR YANI KATLİAMLARLA, SAVAŞ SİLAHLARIYLA DOLDU.

YILLARDIR ÜLKEMİZ TOPRAKLARI MİLYARLARCA DOLAR DÖKÜLEREK ALINAN SİLAHLARIN AKITTIĞI KANLARLA SULANIYOR.

...

Bu silahlarla, oligarşi kendi iktidarını korumak

için halka saldıracaktır.

Emperyalizmin çıkarları için Kafkaslara ve Ortadoğu'ya müdahale edecektir.

Yüzbinlerce insanın kanı akıtılacaktır. Bu suça hepiniz ortakısınız.

Bu iktidar, Türkiye Cumhuriyetleri tarihindeki en işbirlikçi iktidar olarak tarihe geçecektir.

Tarih: 13 Mart 2000 Açıklama: 107
DEVLET KATLEDER, KATİLLERİ AKLAR,
HALKIN ADALET İSTEMEMESİ İÇİN
GAZİ SOKAKLARINI İŞGAL EDER
İŞTE FAŞİZM BUDUR

Önce ölüm mangaları geldi, katlettiler halkı. Katledenleri, kahveleri tarayanları artık bütün dünya bilmekte ve söylemektedir. Sonra mahkemelerde 5 yıl adalet oyunu oynandı ve katiller aklanıp tekrar sokağa salındı. Şimdi Gazi halkına anmalar yasaklandı.

Emekçilerin mahalleleri, Gazi mahallesi işgal edildi 12 Mart'da. Gazi'nin bütün sokakları, evlerin çatıları, adeta gökyüzü işgal edildi. Bine yakın insan gözaltına alındı.

Gazi, Türkiye'nin bir tablosudur. Gazili 12 Mart'ta görmüştür devleti.

İŞTE FAŞİZM BUDUR;

...

Bu ülkede katliam yapma özgürlüğü olmasın diyorsan;

En küçük bir demokratik hakkın şiddetle bastırılmasını istemiyorsan;

Benim ülkemin sokakları işgal edilemez diyorsan;

BİRLEŞELİM, MÜCADELE EDELİM,
FAŞİZMİN KUŞATMASINI YARALIM.

Tarih: 24 Mart 2000 Açıklama: 108

Yugoslavya Müdahalesinin Ortaya
Çıkardığı Gerçek;
EMPERYALİST MÜDAHALE
ÇÖZÜMSÜZLÜKTÜR

ABD emperyalizminin başını çektiği Avrupalı emperyalistlerin de içinde yer aldığı NATO'nun Yugoslavya'ya müdahalesinin üzerinden tam bir yıl geçti. Bir yıldır Yugoslavya halkları, Sırp-lar- Arnavutlar daha fazla acılar yaşadı, kendi topraklarında işgalciler tarafından katledildiler, aşağılandılar, horlandılar, yerlere yatırılıp üzerleri arandı, suçlu görüldüler. Ve bugün Yugoslavya halkları emperyalist barışın ve demokrasinin ne anlama geldiğini daha net görüyor.

Emperyalist müdahalenin işgal olduğunu daha net görüyorlar.

NATO, Yugoslavya halklarına "barış", "demokrasi" götürecekti. Arnavutlar, Sırp zulmünden kurtarılacaktı. Bu nedenle işgal orduları Yugoslavya topraklarına bombalar yağdırdılar. Milliyetçilik işgal ordularını alkışlarla karşıladı. Oysa şimdi hem Sırp-lar hem de Arnavutlar NATO askerleri ile çatışıyor, bir yandan da birbirlerinin kanını dökmeye devam ediyorlar. Emperyalist müdahalenin ve milliyetçiliğin sonucu ortadadır.

EMPERYALİZM HİÇBİR ŞEYİ HALKLARIN ÇIKARINA YAPMAZ, tüm politikaları kendi çıkarları içindir, tekellerin yeni pazar alanlarına kavuşması içindir.

Tarih: 7 Mayıs 2000 Açıklama: 110
DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ
SUSURLUK'U YAŞATMAK VE KORUMAK
İÇİN VARDIR

Yine bir trafik kazasıyla Susurluk devletinin pislikleri döküldü ortaya. **İstanbul DGM**

Başsavcısı Oktar Çakır, hakkında tutuklama kararı olan, mafyacılarla ilişkileri bilinen, cezaevlerinin işlerini karşılayan Giray Lmt. Sahibi **Melik Giray** ile birlikte aynı araçtan çıktı.

...

Susurluk devletinin hakim ve savcılar Susurluk hukukunu uyguluyor. Halkın da hukuku vardır. İşkence, katliam emirlerini veren, insanlarımızı hapseden hakim ve savcılar hesap vermekten kurtulamazlar.

Tarih: 20 Mayıs 2000 Açıklama: 112

SAHTE OPERASYONLARLA DEVLET KENDİNİ AKLAYAMAZ

**Uğur Mumcular'ın, Bahriye Üçoklar'ın,
Muammer Aksoylar'ın, A. Taner Kışlalılar'ın
Katili Susurluk Devletidir**

Son süreçte yapılan bir takım operasyonlarla Susurluk Devleti, "katliamların faillerini açığa çıkarıyorum" görüntüsü altında **Susurluk kamburundan, faili meçhullerin yükünden, bunun halkta yarattığı güvensizlikten kurtulmaya çalışıyor.**

Bugün özellikle bu operasyonların yapılması ile amaçlanan bir yandan Susurluk Devletini 'KATİL' İMAJINDAN KURTARMAK, demokratikleşme görüntüsü yaratmak iken, diğer yandan ABD EMPERYALİZMİNİN ORTADOĞU OPERASYONU ÇERÇEVESİNDE ABD'NİN İRAN KUŞATMASINA DESTEK VERMEKTİR.

Susurluk Devleti bu operasyonlarla, senaryolarla, yalanlarla Uğur Mumcular'ın, Bahriye Üçoklar'ın, Muammer Aksoylar'ın, A. Taner Kışlalılar'ın katilinin devlet olduğu gerçeğini karartamaz.

Tarih: 30 Mayıs 2000 Açıklama: 113

KÜRDİSTAN'DA, ABD EMPERYALİZMİNİN YAĞMA VE TALANI BAŞLIYOR

Kürdistan'a Amerikalılar'ın seferleri devam

ediyor. Ve her gelen Amerikalı Kürt milliyetçilerinin öncülüğünde alkışlarla karşılanıyor. Şimdi sırada ABD büyükelçisi Mark Parris var. **Mark Parris bölgede.** Diyarbakır'da bir büro açacaklarını belirten Parris amaçlarının "kurumlaşmak" olduğunu söylüyor.

Ülkemiz insanları bunun anlamını yıllardır biliyor. Bunun anlamı daha fazla sömürü, yeraltı, yerüstü zenginliklerin emperyalizme peşkeş çekilmesidir.

Her şey aleni bir şekilde yapılıyor. İşbirlikçilik, topraklarımızı peşkeş çekme... hiçbiri gizlenmiyor.

Emperyalizme bu olanağı sağlayan ise **Kürt milliyetçileridir.** Kürt milliyetçileri şimdi sevinebilirler.

Yalvar yakar oldukları Amerikalılar resmi olarak da Kürdistan'a yerleşiyorlar. ABD çözümünü yerinden yönetmeye başlayacaklar.

...

**ABD EMPERYALİZMİ KÜRDİSTAN
TOPRAKLARINDAN DEFOL**

Tarih: 16 Haziran 2000 Açıklama: 116
**AMERİKA'NIN BALKANLAR'A
SALDIRISI HENÜZ BİTMEDİ**

Atina'da İngiliz askeri ataşesinin öldürülmesinden sonra Amerika fırsat bu fırsat diyerek Yunanistan hükümeti üzerindeki baskılarını artırdı. Amerika, Yunanistan iktidarını ekonomik, askeri ve politik baskı altına alarak **Balkanlar'ı bölerek parçalayarak güçten düşürerek işgalini sürdürmek istiyor.**

...

Yunan hükümetine saldırmak için gerekçeler arıyor.

Sözde Atina'da DHKP-C'nin merkez bürosu varmış. Hemen belirtelim; örgütümüzün Atina'da adlandırıldığı gibi "**merkez bürosu**" yoktur. Bu tamamen yalandır. Bir dönem DHKC Enformasyon bürosu adı altında demokratik ve yasal platformda faaliyet sürdüren bir büromuz olmuştur, şu anda böyle bir büromuz da yoktur. Kaldı ki, olsa bile bu **Amerika'yı neden**

ilgilendirmektedir? Kimse Amerika'ya dünya jandarmalığı görevi vermediği gibi, YUNANİSTAN'DA, AMERİKAN YASALARININ UYGULANDIĞI AMERİKA'NIN BİR EYALETİ DEĞİLDİR. Amerika tamamen küstah ve emperyalist zihniyetle Yunan halkını ve devrimcileri terörize etmek istemektedir, tehdit etmektedir. ...

Doğrudur **DHKC Amerika'yı bütün dünya halklarının baş düşmanı olarak görmektedir.**

...
**BALKANLARI BÖLÜP PARÇALAYAN
TERÖRİST AMERİKA'DIR
TÜRKİYE VE BALKAN HALKLARI
KARDEŞTİR**

Tarih: 21 Haziran 2000 Açıklama: 117
**AMERİKA VE OLİGARŞİ
KATİLLERİ AKLIYOR
AĞCA'YA EMİR VERENLER
MİT-CIA-MHP'DİR
MHP İKTİDARINI DESTEKLEYENLER
AĞCA'NIN SUÇLARININ ORTAĞIDIRLAR**

MHP'li bir faşist daha Türkiye'ye "iade" edildi. **Oral Çelik, Alaattin Çakıcı**'dan sonra **M. Ali Ağca** da Türkiye'ye geldi. MHP'nin iktidar ortağı olması ile birlikte yurtdışında ne kadar aranan mafyacı, katil varsa tek tek Türkiye'ye gelmeye devam ediyorlar. Bu tesadüf değildir.

...
12 Eylül öncesi MHP'lilere kim katliam emirleri verdi, cinayetlerine destek olduysa;

12 Eylül cuntasını kim yaptıysa;

"Türkiye'nin istikrarı" adına Türkiye faşizmini kim destekliyorsa;

MHP'lileri, mafyayı tetikçi olarak Susurluk'da ve daha onlarca kontrgerilla örgütlenmesinde kim tetikçi olarak kullanıyorsa;

Katiller örgütü MHP'yi kim "değiştirdi" diye halka pazarlamaya çalışıyorsa;

EMİR VERENLER ONLARDIR.

... Mahkemeler, katilleri, CIA ajanlarını aklayıp meclise sokuyor. Türkiye'de iktidar katillerin, CIA ajanlarının yönetimindedir.

KATLIAMLARA VE ŞEHİTLERİMİZE İLİŞKİN AÇIKLAMALARIMIZ

Tarih: 3 Ekim 1999 Açıklama: 97

TÜRKİYE GERÇEĞİ :

ULUCANLARKATLIAMI

**"YA TESLİM OLACAKSINIZ YA DA
HEPİNİZİ ÖLDÜRECEĞİZ"**

(Ulucanlar katliamı bu dönemdeki en önemli gelişmelerden biriydi. Basın Büromuz adına yapılan açıklamada, katliam değerlendirilerek, şehit düşen yoldaşlarımızın özgeçmişleri anlatılmış, katliamdan çıkarılması gereken siyasal sonuçlar ortaya konmuştur.)

YA DEVRİM YA DÜZEN. Başka hiç bir yol yoktur. Hiç bir güç düzen içinde kalarak reformlarla, yeni yasalarla, Anayasayı değiştirmekle bu iktidarı demokratikleştiremez. **TEK YOL DEVRİM.**

YA DEVRİM YA DÜZEN. Düzenin demokratikliği sömürge tipi faşizmdir. Demokrasicilik oyunudur. Amerikan demokrasisidir. Demokrasi masallarıyla koyu bir faşizmin uygulanmasıdır. Hala reformlardan ve hukuk devletinden söz edenler bilinçli veya bilinçsiz emperyalist ajanlığı yapmaktır. Emperyalistlerin devrimcileri katletmesini alkışlamaktır. Demokrasi için **TEK YOL DEVRİMDİR.**

VATANINI VE HALKINI SEVENLER;

İktidarın katliam suçuna ortak olmayın. Faşist iktidarın katliamı gizlemek için tutsakları suçlama kampanyasının aleti olmayın.

Devrimci adalet ve faşist adaletin farklılığı çok açık bir biçimde bir kez daha ortaya çıkmıştır. Devrimci tutsaklar beş gün boyunca ellerinde tuttıkları gardiyanların burunlarını bile kanatmadılar. Tüm ihtiyaçlarını karşıladılar. Hastalara özel bir ilgi gösterdiler ve bir çok hastayı serbest bıraktılar. Ya iktidar? Onlar yaşamı yasalarla güvence altına alınmış tutsakları kendi yasalarını da çiğneyerek herkesin gözleri önünde

katlettiler. Ve hiç utanmadan sanki on tutsak katledilmemiş gibi katliama direndikleri için tutsakları suçluyorlar. Bu ahlaksızlığa karşı çıkmak yalnız devrimcilerin değil namusluyum, hukukdan yanayım diyen herkesin görevidir. Bu görevi yapmayıp tutsakları suçlayanlar katliam suçuna ortaklardır. Bu suça ortak olmayın. Bu rejimin hiç kimseye verebileceği hiç bir şey yoktur. Bu rejim Susurluk rejimidir. Bu rejim yok olmaya mahkumdur.

KATLIAMLARLA DEVRİMCİLER TASFİYE EDİLEMEZ!

DEVRİMLER YAŞAYACAK MÜCADELE SÜRECEKTİR!

YAŞASIN ULUCANLAR DİRENİŞİMİZ!

Tarih: 8 Ekim 1999 Açıklama: 99

12 TEMMUZ 1991... İSTANBUL

5 EKİM 1999...ADANA

KATLIAMLARLA

SUSURLUK DEVAM EDİYOR

(Ulucanlar'ın üzerinden fazla bir zaman geçmeden, Adana'da bir infaz gerçekleştirildi ve savaşçımız Erdiç Aslan'la bir temizlik işçisi katledildi. Burjuva basın ikiyüzlüce bir karşı çıkış gösterdi infaza karşı. "Devrimci olmayan" birinin katledilmesi, onları rahatsız etmişti, devrimciler katledildiği sürece mesele yoktu... Katliama ilişkin açıklamamızda, 12 Temmuz'a, diğer katliamlara uzanarak, Türkiye gerçeğini hatırlattık.)

5 Ekim 1999 saat 22.30 Adana Yüreğir'de kontrgerilla güçlerinin bastığı iki evde iki insan öldürüldü birçok insan yaralandı.

Halk on yıllardır bu tür katliamları bilir, okur, duyar. Her defasında basın ve TV'ler "teröristler" şeklinde haber yaparak katliamı, adaletsizliği, hukuksuzluğu gizlemeye çalışır. Birçok basın mensubu tüm hukuklarda suç olan bu cinayetleri alkışlamıştır.

Tarih 12 Temmuz 1991: İstanbul ve Ankara'da 12 yoldaşımız katledildiler. İstanbul Emniyet müdürü M. Ağar'dı. ...

Devlet, M. Ağar'ı ödüllendirdi. Adalet

Bakanı yaptı.

Tarih 16 Nisan 1992: İstanbul'un üç ayrı semtinde 10 yoldaşımız bir gecede katledildi. İstanbul Emniyet Müdürü **Necdet Menzir'di**. Basın bu katliamı da alkışladı. Çünkü katledilen devrimcilerdi.

Devlet, N. Menzir'i ödüllendirdi, Menzir bakan oldu.

Tarih 1994 İstanbul Bağcılar, 1995 Buca, 1996 Ümraniye, 1998 Diyarbakır ve daha onlarcasını sayabileceğimiz katliamlar yapıldı. Bu katliamların bir çoğunun başında Orhan Taşanlar vardı.

Devlet, Orhan Taşanlar'ı ödüllendirdi vali yaptı.

...

Susurlukla birlikte birçok kurum ve kişi artık her şeyin değiştiğini, Türkiye'nin demokratikleşeceğini söylediler. Çeteler tasfiye edilecekti! Ordu çetelere karşıydı, onlara göre çeteler M. Ağar, Çiller ve Bucak'tan ibaretti. Gerçekte ise, bu isimler çok yıpranmıştı, biraz dinlenmeliydiler. Devletin devamı için bu gerekliydi. Devletin devamı, katliamların yeni katillerle devam etmesi demektir.

Türkiye Tarihi Katliamlar tarihidir, Susurluk tarihidir.

...

Demokratım, hukuktan, haklıdan ve adaletten yanayım diyenler tüm hukuksuzluklara ve zulme karşı çıkmalıdır. Bunu yapmayıp devrimcilerin katledilmesini alkışlayanlar beş para etmez, iki yüzlülerdir ve susurluk devletin gönüllü ajanlığını yapmaktadırlar. Bu ülkede namuslu ve onurlu yaşamak isteyen hiç kimsenin can güvenliği yoktur. Adalet yoktur. İşte Ulucanlar ve Adana katliamları. Her şey yeterince açıktır.

Hiç kimse beklenti içinde olmasın, katliam emrini veren Adana Emniyet Müdürü Şükrü Yetimoğlu da ödüllendirilecektir.

...

**ADALET, EŞİTLİK, ÖZGÜRLÜK
SAVAŞÇILARI HIÇ TÜKENMEYECEKTİR!
SUSURLUK DEVLETİ ANCAK DEVRİMLE
YIKILIR!**

Ulucanlar...

"VARSA CESARETİNİZ GELİNİ"

Tarih: 13 Ekim 1999 Açıklama: 100

**KURTULUŞUMUZU SAVAŞARAK
KAZANACAĞIZ**

7 Ekim 1999 günü akşam saatlerinde Tokat ili, Almus ilçesi Çamdalı köyü yakınlarında KARADENİZ RECAİ DİNÇEL KIR GERİLLA BİRLİĞİMİZE bağlı bir müfrezemiz düşman güçlerinin pususuna düşmüş ve düşman güçleri ile müfrezemiz arasında yaşanan ve sabah 03:30'a kadar süren çatışmada savaşılarımızdan Ali Rıza Akaslan (Rıza) şehit düşerken, düşman güçlerinin yaralı ve kayıpları konusunda ise net bilgiler öğrenilememiştir. ...

**ŞEHİTLERİMİZİ SAVAŞARAK YAŞATACAK
VE ZAFERİ SAVAŞARAK KAZANACAĞIZ.**

**YALANLARA, KOMPLO
TEORİLERİNE KARŞI
AÇIKLAMALARIMIZ**

Tarih: 3 Eylül 1999 Açıklama: 94

**AYDINLIK DERGİSİNİN PROVOKASYON
GİRİŞİMLERİ**

Aydınlık Dergisi 29 Ağustos 1999 tarihli sayısında "Susurluk Özel Timcileri Perinçek'e Suikast Hazırlıyor" başlığı altında bir provokasyon haberi yayınlamıştır. ... Devamında ,,... Bulunan mekana ve koşullara göre tetikçi ülkücülerden ya da Dev-Sol'dan bulunacak. Bu amaçla Dev-Sol içinde istihbarat örgütlerinin

denetimindeki bir gurubun görevlendirildiği ve eğitildiği bildirildi. „

... Kontrgerilla bu tarz haberlerle bir yandan devrimcilerin meşruluğunu haklılığını zedelemek isterken bir yandan da Aydınlık gibi kontrgerilla şubelerinin propagandasını yaparak bu şubeleri sol diye lanse etmek istemektedir.

Tarih: 25 EYLÜL 1999 Açıklama: 96
**KONTRGERİLLAYALANDAN MEDET
UMUYOR**

24 Eylül 1999 tarihli bir kısım günlük basında yine bir kontra haberi yayınlandı. Habere göre Sivas ve Tokat kırsalındaki DHKP-C ve TKP-ML TİKKO gerillaları arasında birbirlerini ihbarcılıkla suçlayarak aralarında zaman zaman çatıştıkları istihbar edilmiş.

...

Bu haberlerin hiç bir kelimesi bile doğru değildir. Tamamen yalandır. Amaçları provokatif haberlerle devrimci örgütler arasında çatışma yaratmaktır. Amaçları; halkımızı tümüyle gerilladan mahrum bırakmak, devrim umudunu yoketmektir. Ne katliamlar, ne işkenceler hiçbir karşı-devrimci yöntem gerillayı vatan toprağından koparamamıştır. Bundan sonra da kopartamayacaktır.

Tarih: 1 Kasım 1999 Açıklama: 102
**FEHİRİYE ERDAL'IN YAKALANMASI
İLE İLGİLİ**

Fehriye ERDAL'ın 26 Eylül akşamı Belçika'nın Knokke şehrinde yakalanması ve kimliğinin açığa çıkmasından sonra, Türkiye hükümeti bunu kendi başarısı olarak göstermek istedi. Olayın Türkiye ile hiçbir ilgisi yoktur. Tamamen tesadüf sonucu gelişen bir olay sonucu ortaya çıkmıştır.

... Türkiye iktidarı faşizmi, DHKP-C özgürlüğü ve adaleti temsil etmektedir.

**BELÇİKA ADALETİ İŞKENCECİLERLE VE
KATLIAMCILARLA İŞBİRLİĞİ YAPMAMALI VE
ARKADAŞLARIMIZI SERBEST BIRAKMALIDIR.**

Tarih: 10 Şubat 2000 Açıklama: 104
KAĞITHANE'DE SOYGUN VE
YALAN HABER

Kağıthane’de bir kuyumcunun soyulması ve arkasından soygunculardan **Tuğrul Gündüz** isimli birinin yakalanması sonrasında gerek televizyonlarda gerekse de yazılı basında bu kişilerin örgütümüzle ilişkisi olduğu şeklinde haberler yer aldı.

Ne yakalanan **Tuğrul Gündüz** ve polis tarafından arandığı söylenen diğer kişilerle, ne de soygun olayıyla doğrudan ya da dolaylı ilgimiz yoktur. ... Bu tür haberler bilinçli olarak çıkarılmakta olup kaynağı **MİT** ve **Siyasi polistir**. Burjuva basın da, örgütümüzü şaibe altında bırakacak haberleri bilinçli olarak yaymakta gerçekliği konusunda hiçbir araştırmaya gerek duymamaktadır.

Tarih: 19 Şubat 2000 Açıklama: 105
YALAN HABER

18 Şubat günü TV ve bazı gazetelerde, ‘DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş’ın yakalandığı’na ilişkin haberler yer aldı. Bu haberlerini hepsi **uydurma ve yalan** olup, kasıtlı olarak çıkarılan haberlerdir.

Dursun Karataş görevinin başındadır.

Tarih: 10 Mayıs 2000 Açıklama: 111
YALAN HABER

10 Mayıs 2000 tarihli gazete ve televizyonlarda, örgütümüzün “**Ord. Prof. Dr. Sulhi Dönmezer’e Suikast düzenleyeceği, suikastı yapacak kişilerin yakalandığı**” şeklinde bir haber yer almıştır.

“Sulhi Dönmezer’e suikast yapılacağı” haberinin gerçeğe ilgisi yoktur.

Faşist ceza yasalarını yapanlardan Ord. Prof. Dr. Sulhi Dönmezer ile ilgili örgütümüzün şu an bir gündemi yoktur. Ord. Prof. Dr. **Sulhi Dönmezer örgütümüzün öncelikli hedefleri arasında değildir**. Polisin bu tür bilgileri

gerçekmiş gibi yayınlaması “başarı” şovu yapmasıdır.

Tarih: 2 Haziran 2000 Açıklama: 114
“HÜRRİYET GAZETESİNDE GENEL
YAYIN MÜDÜRÜ OLDUĞUM SIRADA
MİT HÜRRİYET’İN İÇİNDEYDİ”

NEZİH DEMİRKENT

1 Haziran tarihli Hürriyet gazetesinde manşetten “**YAZIK ZAFER KATİLİN OLACAK**” başlıklı, **Yusuf Çınal** imzalı bir haber yer aldı. Gazetenin Genel Yayın Yönetmeni **Ertuğrul Özkök**, Başyazarı **Oktay Ekşi** de sütunlarını **Fehriye Erdal’ın iade edilmemesine** ayırmışlar.

...
Hürriyet’in devrimci ve ilerici katledilirken, işkence görürken neler yazdığını tekrar okumalıdır. Bu yapıldığında Hürriyet’i kimlerin yönettiği, Fehriye Erdal’ı niçin istedikleri de ortaya çıkar.

MİT, Hürriyet’in içindedir, yönetimindedir.

Tarih 1 Haziran 2000
DHKC Avrupa Temsilciliği Açıklaması
TÜRKİYE İKTİDARI FAŞİST YÜZÜNÜ
GİZLEMEN İÇİN YALAN SÖYLÜYOR

Belçika’da tutuklu bulunan **Fehriye Erdal’ın** Türkiye’ye iade edilmemesi yönünde Belçika hükümeti tarafından karar verilmesinden sonra Faşist Türkiye devleti provokatif tavırlarına devam ediyor.

Türkiye, iade etmeme kararına “**DHKP-C’nin Avrupa Futbol Şampiyonası sırasında eylem yapacağı tehdidi etkili oldu**” şeklindeki açıklama ve Türkiye basınında yayınlattığı haberleri ile Belçika üzerinde baskı kurmaya çalışıyor.

... Kaldı ki, Belçikalı yetkililerin de, böyle bir **tehdidin olmadığı** yönündeki açıklamaları da bilinen bir gerçektir.

Faşist Türkiye devleti bu haberleri bilinçli olarak yayınlatarak Belçika üzerinde baskı yaratmaya çalışmakta ve kendi gerçek yüzünü gizlemektedir.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

PARTİ'DEN

DEVRİMCİ HALK

KURTULUŞ PARTİSİ

BÜLTENİ

SAYI: 8

TARİH: 30 MART 2000

1970 - 2000

**EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK
FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ
KAPİTALİZME KARŞI SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE 30 YIL
YÜRÜYÜŞÜMÜZ SÜRÜYOR**

**İŞÇİLER, KÖYLÜLER EMEKÇİLER
AYDINLAR TÜM VATANSEVERLER**

30 Mart 1972 tarihini bu ülkede yaşayan, ülkenin dün ve bugün ile ilgilenen herkes hatırlar. 30 Mart 1972'de Tokat'ın KIZILDERE köyünde, TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'nin önderi MAHİR ÇAYAN ve DOKUZ yoldaşı katledildi.

MAHİR ÇAYAN ve arkadaşları; (...) 'Bağımsız ve gerçekten demokratik, sosyalist bir ülke için, mevcut işbirlikçi iktidara karşı silahla savaştan başka hiçbir yol yoktur' dediler. 1970'den itibaren düşüncelerini hayata geçirmeye başladılar. Türkiye'de yeni bir dönem başladı. Türkiye'de artık, emperyalizmin ve faşizmin karşısında devrimci güçler vardı. Bağımsızlık ve demokrasi isteyenler vardı. İlk silahlar patladığında adeta yer yerinden oynadı. Egemen güçler, şimdiye kadar sömürü ve zulümlerinin karşısında hemen hiçbir ciddi muhalefet görmemesinden dolayı, bu silahlı hareketi emperyalizm ile birlikte, bir daha dirilmemek üzere yok etmek için bütün

güçleriyle harekete geçtiler. (...) İçten ve dıştan süren bütün bu saldırılar TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'ni bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundan saptıramadı. (...) Başta gençlik olmak üzere bütün halk sınıf ve tabakaları bu hareketten çok geniş ölçüde etkilendiler. Halk etkilendikçe saldırılar daha da boyutlandı.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ, yeni bir düşüncenin, yeni bir yaşamın, yeni bir ahlakın temsilcisiydi. (...) Ünye'den üç İngiliz ajanını kaçırıp KIZILDERE'ye götürdüler. MAHİR ÇAYAN böylece devrim cephesini de fiilen yaratmıştı. Kuşatıldılar. İlktiler. Türkiye devrimci mücadele tarihinde öncüler. Yaşamlarına malolsa da bu yeni düşüncenin, yaşamın ve ahlakın tohumlarını hiçbir gücün silemeyeceği, karartamayacağı biçimde yaşatmalıydılar. Mücadelenin devamını sağlamalıydılar. "Teslim olun" çağrılarına karşılık, devrimcilerin teslim olmayacağını gösterdiler.

(...)

KIZILDERE'deki yeni düşünce, yaşam ve ahlak bütün Türkiye sathına yayıldı. TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ örgütsel olarak yoktu. Ama gençlikten, işçilere köylülere kadar yüzbinlerce insan bu yeni düşünceye sempati gösteriyordu. TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ yok olmamış tersine yeni başlıyordu.

KIZILDERE son değil başlangıçtı.

(...)

16-17 NİSAN 1992

Kuşkusuz bu tarihe bir anda gelinmedi. Ama bu tarih; PARTİ-CEPHE tarihinde, Türkiye devrim tarihinde önemli bir yere sahiptir. 30 Mart 1972'de, oligarşi PARTİ-CEPHE'nin lideri MAHİR dahil, önder kadrolarını imha ederek

devrimci hareketi yok ettiğini söylüyordu. 17 NİSAN 1992'ye gelindiğinde ise; emperyalizm, Sosyalist Blok'u yıkmış, Türkiye'de 12 Eylül cuntası yaşanmış, devrimci saflar ve halk kitleleri inançsızlaştırılmış, 'sosyalizm bir daha yaşayamaz' düşünceleri yaygınlaştırılıyordu. İşte bu koşullarda Türkiye ve dünya halklarına sosyalizmin ölmediğini, tıpkı KIZILDERE ruhuyla yaşadığını; düşünceleriyle, ahlak ve yaşamlarıyla yeniden göstermekten daha önemli bir hareket olamazdı. İşte 16-17 NİSAN 1992'de; İstanbul, ÇİFTEHAVUZLAR'da kuşatılan üsde **sosyalizm bayrağı açıldı ve silah elde, bütün dünyaya KIZILDERE ruhunun yaşadığı yeniden gösterildi.** DEVRİMCİ SOL'un önderlerinden **SABAHAT KARATAŞ** ve üyelerinden **EDA YÜKSEL** ve **TAŞKIN USTA** şehit olduklarında; bütün halk güçleri, düşünce ve ahlaklarının yaşadığını, devrimin yok olmadığını gördüklerinde oligarşi bir kez daha yenilmişti.

(...) İşte bu nedenlerle 30 MART 1972 KIZILDERE ve 17 NİSAN 1992'yi devrimci hareketin tarihinde iki önemli kesit olarak ele aldık. **Bu iki tarih, Türkiye devrimci mücadelesinin reddedilemez iki önemli tarihidir.** Burjuvaziden sola kadar bütün güçlerin değerlendirmeye yapmasına yol açan, etkileyen tarihlerdir.

1970'den 2000'e tam 30 yıl dünya devrim tarihine malolan, unutulmayan direniş destanları yaratılmıştır. **Bu direniş destanlarını yaratan KIZILDERE'de yaşatılan yeni düşünce, ahlak ve yaşamdır.** Bu öylesine güçlü bir olgudur ki, ... "Yok ettik" dedikleri her noktada çok daha güçlü bir biçimde ortaya çıkmış ve kendini tartıştırmıştır. Bu öyle bir hal almıştır ki, hemen bütün düzen ve sol güçler PARTİ-CEPHE düşüncesini, geleneklerini, yaşamını tartışmadan, neredeyse hiçbir konuyu tartışamaz hale gelmişlerdir. **PARTİ-CEPHE düşüncesi bütün düzen güçlerinin korkulu rüyası olmuştur.** (...)

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ CEPHESİ 6 YAŞINDA

30 MART 1972 KIZILDERE'de, 12 TEMMUZ 1991'de, 16-17 NİSAN 1992'de ve daha onlarca

katliamda, yüzlerce yoldaşımızı şehit etmekle, oligarşi ve emperyalizm **DEVRİMCİ SOL'u yok edemedi. DEVRİMCİ SOL her katliama direnişle cevap verdi, büyüdü, gelişti.** Partileşme kararı aldı. Oligarşi ve emperyalizm bu kez içimizdeki bazı hainleri teşvik ederek, bizzat destekleyerek DARBE yaptı. (...)

Emperyalizme, oligarşiye ve destekçilerine cevap, 30 MART 1994'de DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ kurularak verildi.

Darbeci hainler **yok oldular.** Bu hainleri destekleyenlerin başında gelen Kürt milliyetçileri kendi varlıklarını **inkar ettiler.** Bu hainleri destekleyen sol dönüp geriye baktığında tavrını açıklayan **tek cümle kuramaz hale geldiler** (...) DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ ise **yaşıyor.**

BAĞIMSIZLIKTAN, DEMOKRASİDEN YANATÜMGÜÇLER, TÜMVATANSEVERLER

(...) **Biz PARTİ-CEPHE güçleri olarak 30 yıldır bağımsızlık ve demokrasiden söz ediyoruz.**

(...) Bağımsızlık ve demokrasi istiyorsak bu iktidara karşı **silahla savaşmaktan başka hiçbir yol yoktur.** Başka yol var diyenler, bilerek veya bilmeyerek emperyalistlerin ve işbirlikçilerin iktidarına hizmet ediyordur.

Bağımsızlık ve demokrasiden yana olan bütün güçlerin safı devrim cephesidir, DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'dir.

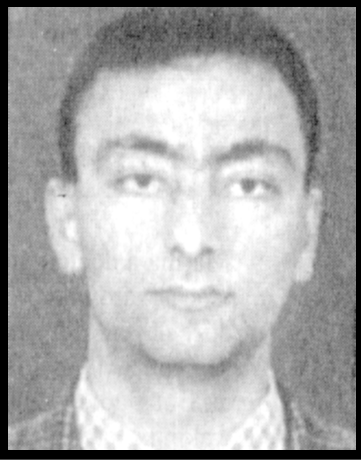
DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'nin yolu, MAHİR ÇAYANLAR'ın yoludur.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için yaşamlarını feda eden yüzlerce yoldaşımızı anarken, **halktan yana bütün güçleri devrim cephesine çağırıyoruz.** Baskı ve zulüm yapan emperyalizmin işbirlikçisi bu iktidara karşı tek alternatif DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'dir.

ÜLKEMİZ BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK OLANA KADAR KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

ŞEHİTLERİMİZ

"Yüzlerce, binlerce gerillamızın kanlarıyla bu toprakları sulayarak vatanımızı özgürleştireceğiz."

"Hareketim ve halkım için ölmeye hazırım" Erdinç ASLAN

"Hareketi söyleyip yapan, yaptığını savunan özelliği ile çok beğeniyorum. Önderliğiyle bütünleşmiş, halk muhalefetine cevap veren, sağlam politikalar üreten, gücünü halktan alan, halkı kucaklayan, cesaretli, bedel ödemekten ve ödetmekten çekinmeyen, halk iktidarının tek adayı olarak görüyorum.

Hareket benim için, duygularım, düşüncelerim, kısacası her şeyim, yaşamımdır. Şu anda sahip olduğum mutluluğun mimarıdır...

Verilecek her görevin en iyisini yapmaya hazırım...

Herşeye hazırım. Hareketim ve halkım için ölmeye hazırım. Her türlü bağı koparabilirim." (Erdinç Aslan yoldaşımızın Özgeçmiş'inden)

Tarih 5 Ekim 1999'u gösterirken, ölüm mangaları Adana Yüreğir'de iki ayı eve girdi, sorgusuz sualsiz iki kişiyi katletti ve kadın, çocuk demeden kurşunlayıp çıktılar.

Bu kontrgerilla operasyonunda savaşçımız Erdinç Aslan ve örgütümüzle hiçbir ilgisi olmayan Murat BEKTAŞ adlı bir işçi katledildi.

Erdinç, 1977 HATAY-Samandağ doğumlu olup, Arap milliyetindedir. 1995'de

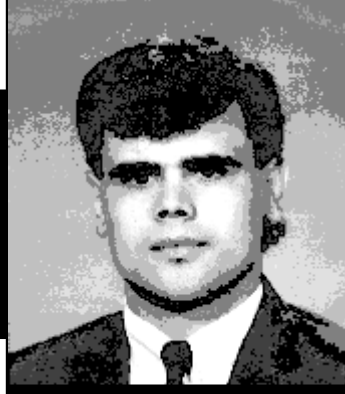
örgütümüzle tanıştı. Atılgan, özverili, disiplinli yanlarıyla öne çıktı. İyi bir devrimci olmak için bütün gücüyle çalıştı. Hayatın içinde öğrendi, eğitti, savaştı. Samandağ'da ve mahallesinde genç yaşına rağmen yaşlı, çocuk herkesle iyi ilişkiler kuran ve herkesin sevdiği bir insan oldu. Onun namuslu tavrı, dürüstlüğü, özverisi örnek alındı.

Bölgesindeki demokratik faaliyet içerisinde birçok görev aldı. Defalarca gözaltına alındı, tutsak düştü. Katiller karşısında eğilmedi.

1999'da Silahlı Propaganda Birliklerinde istihdam edildi. Bu görevini sürdürürken şehit düştü.

İsmet KAVAKLIOĞLU

Ahmet SAVRAN

Aziz DÖNMEZ

Ulucanlar kahramanlığının yaratıcıları, ateş altında başlattığınız halay sürüyor...

26 Eylül 1999 günü sabaha karşı 00:03 sularında Ulucanlar hapishanesinde düzenlenen ve bombaların, kurşunların kullanıldığı saldırıya karşı kahramanca direnerek, ateş altında savaş geleneğimize, özgür tutsaklık destanlarına yeni bir halka ekleyerek şehit düştüler.

İSMET

KAVAKLIOĞLU: 1963'de Balıkesir'in Gönen ilçesinde bir çiftçi ailesinin çocuğu olarak doğdu. Devrimci düşüncelerle 1979 yılında tanıştı. Aktif bir faaliyeti olmadan 12 Eylül cuntası geldi ve bağları kesildi. 1986'ya kadar örgütsüz bir devrimci olarak yaşadı. Ama o hep Devrimci Sol düşüncelerine ve pratiğine olan sempatisini korudu. Bir

gün hareketle yeniden bağ kuracağım diye çalıştı. Kendi çevresindeki insanların eğitimi ile ilgilendi ve küçümsenemeyecek bir çevre yarattı. 1990'da hareket ile yeniden bağ kurduğunda yalnız değildi. Bir çok insanı örgütleyip saflarımıza kazandırmıştı.

1991'de yeraltı örgütlenmesinde istihdam edildi. Defalarca tutsak düştü, işkence gördü. İşkence ve tutsaklıkta hep başı dik oldu. Hiç bir zaman diz çökmedi.

Bursa ve Balıkesir çevresinde çeşitli legal ve illegal görevler aldı. Tutsaklık ve gözaltılar sonrası her seferinde tereddütsüz mücadele saflarına koştu. 1994'de Karadeniz'de istihdam edildi. 1995 ocağında tekrar tutsak düştü.

Tutsaklık yaşamında bir çok aktif görev aldı. Bir çok direniş örgütledi, bizzat önderlik etti. Örgütümüzün Ulucanlar tutsak örgütlenmesinde **komite üyeliği ve sorumluluğunu** sürdürdü. İki yoldaşı ve yedi siper yoldaşı ile birlikte şehit düştüğü son direnişin örgütleyicilerinden ve önderlerindendi.

AHMET SAVRAN:

1967'de Aydın'da doğdu. Çocukluğu köyde geçti. Yoksul bir aileden geldiğinden bir çok işte çalışıp öğrenimini sürdürdü. 1982'den itibaren güreş sporu ile ilgilendi. 1982'de 48 kiloda Türkiye birincisi oldu. Liseyi bitirdikten sonra Manisa Spor Akademisi'ne girdi, burada DEV-GENÇ'lilerle tanıştı. 1994'de

öğretmenlik hayatına başladı.

Öğretmenlik yaşamını ve devrimci faaliyetini devrimci memur hareketi içinde sürdürdü. Devrimci memur eylemlerinin örgütlenmesinde aktif görevler aldı. O bulunduğu konumda her zaman aktif bir insan, örgütleyici ve militan olmuştur.

Zonguldak'ta öğretmenlik yaparken Kurtuluş gazetesini sattığı için gözaltına alındı. Gözaltında da düşüncelerinin ve gazetesinin meşruluğuna, haklılığına dayanarak direndi. Gözaltı tutsaklıkla sonuçlandı. Polisin talimatıyla

Mayıs 1999'da tutuklandı ve Ulucanlar hapishanesine konuldu.

Ahmet, Ulucanlar'da Parti Cepheyi ve devrimi çok daha yakından tanıdı. Kararlı bir militan oldu. İlk defa gözaltını ve tutsaklığı yaşıyordu. Ya düzende yaşayacak ya da herşeyiyle devrimin olacaktı. Devrimci olmaya karar verdi.

Ulucanlar Direnişinin kahramanlarındandı. Katledildi. Devrime bağlılığı ve devrimin yüceliğini hissetti, yaşadı ve Ulucanlar direnişine adını yazdırarak şehit oldu.

AZİZ DÖNMEZ: 1981 Tokat Almus doğumlu. Yoksul bir ailede büyüdü. Konfeksiyon, deri atölyelerinde işçilik yaparak yaşamını kazanmaya çalıştı. 1996'da Parti-Cephelemlerle tanıştı. Demokratik mücadele içinde defalarca gözaltına alındı . Mayıs 1999'da Tokat'ta tekrar gözaltına alındı ve tutuklandı. Tutuklanmasının tek gerekçesi devrimci olmasıydı. O devrimi devrimciliği gerçek anlamı ile öğrenmeye başladığında Ulucanlar'ın kahraman direnişçilerinden oldu.

**Ali Rıza
AKASLAN
(Rıza)
ve nişanlısı
Filiz ÜNAL**

**"Parti... beynimi açıp içine
bir dünya yerleştirdi..."**

KARADENİZ RECAİ DİNÇEL KIR GERİLLA BİRLİĞİMİZE bağlı bir müfrezemiz, 7 Ekim 1999 günü akşam saatlerinde Tokat ili, Almus ilçesi Çamdalı köyü yakınlarında düşman pususuyla karşılaştılar; düşman güçleri ile müfrezemiz arasında sabah 03:30'a kadar süren çatışmada savaşılarımızdan Ali Rıza Akaslan (Rıza) şehit düştü.

1976 Tokat doğumlu olan Ali Rıza

yoldaşımız da pek çok yoldaşımız gibi, yoksul bir ailenin çocuğuydu. Tokat Meslek Yüksek Okulu Muhasebe bölümü mezunu olan Ali Rıza, genç yaşlarda çalışmaya başlamıştır. 1993'de, üniversitede okurken Dev-Gençliler ile tanıştı ve okulunda çeşitli demokratik akademik faaliyetler içinde yer aldı. Sürekli olarak gerilla olma, savaşma isteğiyle doludur ve bu konuda ısrarlıdır. Bu özlemine Haziran 1997'de kavuştu ve Karadeniz Recai Dinçel Kır Gerilla Birliği'nde savaşçı olarak istihdam edildi.

Aynı birliğimizdeki gerillalardan Filiz ÜNAL ile nişanlıydı. Filiz Ünal, 9 Eylül 1998'de şehit düştü. Ali Rıza, hem düşmanla savaşına, hem devrimciliği yaşam tarzı haline getirme savaşına devam etti. O dönemin ardından yazdığı bir raporda şöyle diyordu: **"Parti benim için artık ailemdir, benim beynimdir, O benim şu ana kadarki en geniş dünyamdır benim beynimi açıp içine bir dünya yerleştirdi..."**

YENER TÜRKER (Bahattin)

KARADENİZ RECAİ DİNÇEL KIR GERİLLA BİRLİĞİMİZE bağlı bir müfrezemizin özel bir görevden dönüşünde 9 Eylül 1998 günü düşman güçleri tarafından pusuya düşürülmesi sonrasında Tokat-Niksar'a bağlı Kılıgeriş köyü civarında yaşanan çatışmada yoldaşımız Filiz Ünal şehit düşmüş, Yener TÜRKER yoldaşımızdan ise bir daha haber alamamıştık.

Yener yoldaşımızın uğrayabileceği noktaları aramamıza rağmen bir sonuç alamadık. En son birliğimizdeki diğer savaşçılarımızla birlikte KELKİT ırmağı üzerindeki Kılıgeriş köprüsünün üzerinde çatışmayı sürdüren Yener Yoldaşımızın ırmağa düşerek boğulmuş olması kuvvetli bir ihtimaldir.

Yener TÜRKER (Bahattin) 1980 Ordu-Mesudiye doğumludur. Gerillaya 10 Haziran 1998 günü katıldı. İlk olarak Sivas dağlarında METE NEZİHİ ALTINAY SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'nde duyduğu gerillaya kavuşmuştu. Daha gerillaya gideceği haberini aldığı anda *“hayatımda ilk kez bu kadar heyecanlanıyorum”* diyerek duygularını ve özlemlerini dile gitirmişti.

*“Dağların doruklarında
bir gün ben de
silah çatacağım”*

Yener, Temmuz 1998'de özlemini duyduğu Karadeniz dağlarındaki birliğimize katılarak kısa sürede gerilla içerisinde gelişmiş, eğitim sürecini oldukça hızlı tamamlamıştır.

Coşkusu, heyecanı, savaşma isteğiyle dolu olan Yener'den 9 Eylül 1998 tarihindeki çatışmadan bu yana haber ve bilgi alamadık. Düşman güçlerinin kendi arasındaki “birisi ırmağa atladı” şeklindeki konuşmalar, köylülerin anlatımları, çatışma esnasında en son köprü üzerinde bulunuyor olması, çatışma öncesi konuşmalarda *“pusu olursa ırmağa atlar kurtulurum”* sözleri vb. Yener'in ya düşman tarafından vurularak ya da suya atlayarak Kelkit ırmağında boğulma ihtimalini güçlendirmektedir.

Yener sağlık sorunlarına, böbreğinin birisinin olmamasına rağmen gerillaya katılmak için büyük bir istek duymuştur. Öyle ki, gerilla ile buluşmaya gideceği günden bir gün önce köye gitmiş ve beklemeye başlamıştır.

Yener, pratik zekalı ve yaratıcıdır. Daha ilk gerillaya katılırken, yol aramasına içinde bulunduğu araç askerler tarafından durdurulur. Yener kaşla göz arasında hemen arabanın altına sırt üstü yatar ve şoföre *“anahtarı ver usta....”* vb. konuşmalarla kendine muavin görünümü verir ve aramadan kurtulur.

Yener'in öğrenme isteği sayesinde “normal” olan eğitim süreci onun için çok kısa sürede tamamlanmış ve özel görevler almaya başlamıştır.

**DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
RECAİ DİNÇEL KARADENİZ BÖLGE KOMUTANLIĞI**

KONGRE RAPORU'ndan

"Bir parti, örgüt önderliğiyle, tüm savaşçı ve kadrolarıyla tutsak düşebilir, büyük yenilgiler yaşayabilir. Buralar devrimcilerin sınav yerleridir. Bu sınavları başarıyla geçenler halka ulaşmakta güçlük çekmezler. Faşizmin mahkeme kürsülerini haklılığımız ve devrimi haykırdığımız, faşizmi yargıladığımız kürsülere dönüştürebilmeliydik. Cezaevleri direnişimiz ve mahkemeleri devrimci kürsüler olarak kullanmamız, şube tavırlarındaki olumsuzluğun üzerine çıkan ve onu aşan, insanların yeniden ayağa kalkmasını sağlayan ve giderek tüm cezaevlerindeki tutsaklara önderlik eden bir pratiği örgütlememiz sonucu, örgüt tarihimizin en parlak sayfaları yazılmıştır. Bu parlak sayfaların yazılmasında en büyük özveri ve emek, örgütleri için yaşamlarını feda etmekten çekinmeyen **Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci'nindir. Onları büyük bir güven, saygı ve sevgiyle anıyorum.**"

*

"Cezaevleri bu süreçte zorunlu olarak çok önemli misyonlar yüklenmiştir. Tutsak olmamızı, ülkemizde yaşanan gelişmeleri, hareketimizin içinde bulunduğu özgün durumu göz önüne almadan oportünizmin bireysel kaygılarla ön plana çıkartmaya çalıştığı ve ele aldığı "Cezaevleri merkez değildir, buralardan dışarıyı etkileyecek politikalar yapılamaz" şeklindeki

safsataları mücadeleye hiçbir yararı olmayan, faşizmin o günkü koşullarında devrimci tutsaklığı "adli mahkumla" özdeşleştiren bir kafa yapısının ürünüdür. Hareketimizin tutsakları, olanaklar ölçüsünde, hemen birçok konuda ülkedeki gelişmelere çeşitli biçimlerde tavır almış, halka örgütümüzün politikalarını duyurmaya, dışarıdaki örgütlenmemizi çeşitli konularda etkilemeye ve yönlendirmeye çalışmıştır. Bu tarvir alışlar, giderek o kadar çok içselleşmiştir ki, en zor

koşullarda da olsa enternasyonal boyutta tavır alışlara kadar gitmiştir. (...) Ülke ve dünya boyutunda bu tür tavır alışlar ve direniş biçimleriyle mutlaka halkla canlı bağlar kurabilme düşüncesi, cuntanın **"tutsak et, sesini kes, sindir ve giderek düzene adapte et"** oyununu bozmuştur. Devrimci Sol tutsaklığı dünya genelinde çokça rastlanan ve kanıksanan ne sıradan bir tutsaklıktır, ne de esir statüsünde bir çerçeveye sığdırılabilir. **Devrimci Sol tutsaklığı, baş eğmeyen, susmayan yeni bir tutsak tipidir. Diyebiliriz ki, Devrimci Sol tutsaklığı özgür bir tutsaklıktır.** Devrimci Sol tutsağının davranış ve direniş biçimleri, zaman içerisinde soldan demokrat aydınlara kadar çok geniş bir çerçeveyi etkileyen ve kimilerinin taklit etmeye kalkmasına rağmen başaramadıkları ve tarihimiz içerisinde çok daha boyutlu ilgilenilmesi gereken bir olgudur."

*

"Devrimci mücadelenin zorlukları teoride olmayan, akla gelmeyen öylesine aşamalar geçirebilir ki, bu süreçleri klasik, bilinen teoriler ve şemalarla anlatmak mümkün olmaz. Hatta bazen düz bir yazımla anlatmak da olanaklı olmayabilir. Her devrimci hareketin özgünlükleri kavranmadan, teorik şemalara sığdırılmaya çalışıldığında sapmalar kaçınılmaz hale gelir."

Dursun Karataş

“ÖDP, HADEP, EMEP, vd...”

İCAZETÇİLİK ve LEGALİZM BATAĞI

**İcazetcilik, kazanmaktan vazgeçmek,
kendini, kaybetmeye mahkum etmektir.**

Türkiye solunu legal partilerden ibaret gösteren “ÖDP, HADEP, EMEP...” şeklinde adeta klişe haline gelen ifadeyi hepimiz biliyoruz. Bu kesimlerin yayın organlarında, herhangi bir konuda “değişik çevrelerin” görüşleri yayınlandığında, “sol” adına, “devrimciler” adına yalnız bunların açıklamaları görülür. Pek çok konuda birlikte anılırlar. Bizzat kendileri böyle anarlar.

Klişe haline gelen “ÖDP, HADEP, EMEP...” adlandırması, tabii ki bir saflaşmanın da ifadesidir. Onları biraraya getiren, asıl olarak siyasi çizgilerindeki ortaklıktır.

Legal partiler, Türkiye solunun daha 1920’li yıllarda kullanmaya çalıştığı bir araçtır. 1960’lı yıllarda TİP’le birlikte bu araç, **amaçlaşmıştır**. Ama TİP’in o yıllardaki pratiğinde bile, legal mücadele ve örgütlenme, bugünkü gibi tam bir icazetçiliğe dönüştürülmemiştir.

Bugün parlamenter mücadeleyi **tek ve temel** mücadele ve örgütlenme biçimi olarak kabul edenler, tamamıyla düzenin sınırlarına hapsolmuş, demokratik mücadelenin en temel biçimlerinden biri olan haklar ve özgürlüklerin sınırlarını zorlama-genişletme tarzında bir mücadelenin bile tümüyle uzağındadırlar. Hem ortaya koydukları siyasal taleplerde, hem de eylem tarzında, tümüyle oligarşinin çizdiği sınırlar içinde hareket etmektedirler. Bu yanı sıra legal alandaki mücadelenin bütünü açısından da olumsuz ve geriletici bir etkileri

sözkonusudur.

Legal parti çevreleri ve Kürt milliyetçiliği nezdinde, legal imkanların kullanılmasının en “olumsuz” örneklerine tanık oluyoruz. Reformistler ve Kürt milliyetçiliğinde icazetçilik, siyasi bir çizgiye dönüşmüştür. Yani bu kesimlere yöneltilen icazetçilik eleştirisi, sadece pratiğe, şu veya bu taktiğe, şu veya bu eylem biçimine ilişkin bir adlandırma değildir. Görünürdeki farklılıklarına rağmen, icazetçilikte somutlaşan ortaklıkları, gerçekte pek çok başka benzerliği de içinde taşımaktadır.

Mamak ve İmralı’nın benzer rolleri

ÖDP reformizmi de, Kürt milliyetçiliği de icazet çizgisini, ilk olarak en açık haliyle mahkeme kürsülerinde ortaya koymuşlardır. Mamak ve İmralı, bu açıdan tarih içinde benzer bir misyon oynadılar. Mamak’ta Devrimci Yol önderliği, İmralı’da PKK önderliği, geçmiş amaçlarını, çizgilerini inkar ederek, kendilerinin, “**aslında**” **örgüt olmadıklarını**, “**aslında**” **bağımsızlık için yola çıkmadıklarını** söyleyerek, artık oligarşinin icazetinde hareket edeceklerini ilan ettiler.

Mamak ve İmralı’nın bir başka ortaklığı, her ikisindeki açık inkarcılığın, kendi saflarında çok büyük itirazlar ve kopmalar olmadan kabul edilmiş olmasıdır.

Tabii bu durum sürekli “önderlik kültü”nü

eleştiren, örgüt içi demokrasiyi fetişleştirerek, önderlik kavramı ve kurumuyla zaman zaman ukalaca alay eden ÖDP'liler açısından bir başka çelişkiyi açığa çıkarmaktadır. Bu çelişki, “önderlik kültü”ne bu kadar karşı çıkan ÖDP-DY'lilerin, onyıllardır “abi”lerinin çizgisi dışına çıkmamış olmalarıdır. Yıllarca Mamak’tan “abi”lerin vereceği işaretleri beklemiş, “Mamak önderliği” dışarı çıktığında da onların tezleri, göstermelik bir “tartışma süreci” sonunda aynen kabul edilmiştir. Yıllarca her türlü tartışmadan, ideolojik mücadeleden, muhasebeden kaçıp hep “beklemiş” ve bu

Mamak'ta Devrimci Yol önderliği,
İmralı'da PKK önderliği, geçmiş
amaçlarını, çizgilerini inkar ederek...
oligarşinin icazetinde hareket edeceklerini
ilan ettiler.
Mamak ve İmralı'nın bir başka ortaklığı,
her ikisindeki açık inkarcılığın, kendi
saflarında çok büyük itirazlar ve kopmalar
olmadan kabul edilmiş olmasıdır.

bekleme sürecinin sonunda da geçmişin tümüyle inkarı olan bir çizgiyle karşılaşmış olmalarına rağmen, aynı “önderlik”in etrafında kalmaya devam etmişlerdir. “Kült” bu değilse nedir? Dün PASS’yi savunurken de yol “devrimci yol”du, bugün yasalıcılığın, legalizmin batağında dibe çökerken de yol “devrimci yol”! Kim inanır buna? Dünkü yanlış mıydı? Öyle bir şey söylemiyorlar. O zaman ne değişti de bugün başka bir “yol”dasınız. Bunu cevaplamıyorlar. Nasıl oluyor da bu birbirinden yüz seksen derece zıt yolların her ikisi de “devrimci yol” olabiliyor. Bunu tartışmaya bile cesaretleri yok. Ama her şeyi onlar biliyor, her şey onların kafalarında. Açıklanmıyor. Aslında açıklayabilecekleri bir şey yok. “**Biz Mamak’ta rehabilite olduk... da ondan böyle**” diyecek halleri yok ya!

Aynı durum, Kürt milliyetçileri açısından da geçerli. Dün bağımsızlık savunulurken, bırakın hak kırıntılarına razı olmayı, federasyon, özerklik gibi düşünceleri bile işbirlikçilik, ihanet, sömürgeciğin uşaklığı olarak değerlendirilirken de çizgi “en devrimci, en doğru” çizgiydi, **şimdi her şey inkar edilmişken de** hala “en doğru” olduklarını, hala başkalarının “politikayı bilmediğini” söylemeye devam ediyorlar.

En doğru onlardı, politikayı da en iyi onlar biliyordu, ama hayat ne diyordu acaba? Birincilerin tüm “doğru”larının yanlış olduğunu çoktan söyledi hayat. İkincilerinin attıkları her adım bataklığın daha derinlerine gidiyor...

Reformizmin hesap hatası ve icazetli gelişmenin sınırları

1990’lı yılların başında, oligarşinin infaz, kaybetme, faili meçhuller biçiminde geliştirdiği terör tüm vahşetiyle sürerken, solun bir kesimi “legal bir parti” veya tartışmalarda kullandıkları bir diğer adıyla “**açık devrimci parti**” kurma hazırlıklarındaydılar. Bu tartışmayı yıllardır, 1987’den beri sürdürüyorlardı. 1990’lı yılların başında tartışacak pek bir şeyleri kalmamıştı, ne yapacakları, daha doğrusu yapabilecekleri belliydi. Teoriye ne kadar evirip çevirirlerse çevirsinler, yapacakları nihayetinde düzenin icazeti altına sığınıp siyaseti sürdürmektir. Ama 1990’lı yılların başındaki o ortamda, böyle bir yasal partiyle bile ortaya çıkmaktan uzak durdular. Çünkü her ne kadar devletle çatışmama konusunda kararlı(!)ysalar da, örgütlü bir güç olarak ortaya çıkmak, bu terörün hedefi olmayı getirebilirdi. Tartışmayı sürdürdüler... Nasıl olsa, her zaman tartışacak bir şeyler bulunuyordu. Hiç bir şey bulamazlarsa “meleklerin cinsiyeti” tartışmasına dönerlerdi...

Böyle tartışmalarla oyalanırken, hesap ediyorlardı ki, bu imha politikasıyla oligarşi,

ihtilalci solu budayacak, meydan onlara kalacaktı... Bütün umutları buydu. Siyaset sahnesine bu hesaplarına uyan bir zamanlamayla çıktılar.

Ama bu hesap yanlıştı.

Zaman zaman oligarşinin icazetini ve buna bağlı olarak burjuva basının desteğini aldılar. Baskılardan onların payına açıktan fazla bir şey düşmedi. Buna rağmen, bekledikleri gelişmeyi de gösteremediler, gelişmelerinin bir sınırı vardı. Eğer icazetçiliği temel bir çizgi olarak benimsemişseniz, her zaman dışınızda çizilen bir sınırınız var demektir zaten. Oligarşi devrimci harekete tüm gücüyle saldırırken, ona icazetli bir kulvar açıyor, ama orada da kontrolü altında kalmasını istiyordu. İlk ortaya çıktığı sıralarda EMEP'in bir gösterisine karşı gerçekleştirilen vahşi polis saldırısı, "kontrolde tutma" isteğinin bir göstergesi ve legal partilere açık bir uyarıydı. Legal partiler de uyarıyı alıp, uysallaştılar... Yani öyle sınırsız bir gelişme fırsatı, imkanı yoktu reformizme de. Oligarşi, ihtilalci sola karşı elimizin altında bir alternatif olarak bulunun, ama siz de gelişmeyeceksiniz, diyordu kısacası.

Dolayısıyla, yasaklar, günlük polisiye baskılar, onların da karşısındaydı.

Devleti, süreci, oligarşinin ne yapmak istediğini doğru tahlil edenler için bütün bunlar, öngörülebilir gelişmelerdir.

Reformizmin öngörülleri, **bir**, devrimci hareketin bitirilebileceğiydi, yanıldılar, **iki**, düzenin hızla demokratikleşeceğiydi, beklentileri gerçekleşmedi, **üç**, "yeni" politika tarzları, ve "birlik" olmuş olmaları, çekim merkezi olacaktı, olmadı, bunda da yanıldılar.

Çünkü, Türkiye tahlillerinin ayakları havadaydı.

Burası Türkiye; oligarşinin egemenliğindeki, Amerika'nın vesayetindeki bir ülke. Her bir vali "olağanüstü hal valisi" haline getirilmiş. "Demokrasinin vazgeçilmez unsurları" partiler, bir basın açıklamasını bile yapamıyorlar rahatça. Her türlü eylem,

etkinlik tam bir keyfilikle yasaklanabiliyor. Düşüncelere, eylemlere, hiç bir hukuk kuralına bağlı olmaksızın yıllarca ağır hapis cezaları verilebiliyor. İşkenceler, katliamlar, devletin bilgisi ve onayı dahilinde sürdürülüyor. **İç savaş örgütlenmesi** bu işte. İşte böyle bir ülkede demokrasi, bağımsızlık mücadelesi vereceksiniz. Bu koşulları yok sayarak örgütlenemez, bunları yok sayarak, politika belirleyemezsiniz.

Reformizm işte bu noktada yanıldı.

Reformizm, kendi gelişiminin sınırında takılıp kalmıştır. Bu sınırlar zorlanabilir elbette. Ama ülkemizdeki reformizm, herhangi bir zorlayıcılıkta bulunabilecek bir dinamiğe sahip değildir. Öyle olur ki, burjuva muhalefetler bile belli bir militanlık düzeyi yakalayabilirler. Bizdeki reformizm, militan damarını kurutmuştur.

Oligarşinin icazetini almak için, devrimci hareketlerle aralarına mesafe koymak için geliştirdikleri taktikler, söylemler, ortaya çıktıklarından beri sürdürdükleri militanlık, radikallik düşmanlığı, ihtiyaç duydukları kadar bir militanlığı da bulamamalarına yolaçmıştır.

İcazetciliğin "parlamento tutkusu" ve seçim hayal kırıklıkları

Reformizmin çöküşü, asıl olarak 18 Nisan seçimlerinde açığa çıkmıştır. Kendilerini daha iyi anlatma fırsatı olarak değerlendirdikleri seçimler, onların düzen partilerinden bir farkının olmadığını görülmesine vesile olmuştur.

Seçimlerde, oligarşinin demokrasicilik oyununu meşrulaştırmış olmanın da ötesinde, en az diğer düzen partileri kadar sisteme uyumlu olduklarını gösterdiler. Tabii bunu yalnız oligarşi değil, onlara şu veya bu oranda umut bağlamış kitle de gördü.

Legal partiler içinde en büyük hayal kırıklığını yaşayan, "en büyük iddialarla" ortaya çıkan ÖDP oldu. Seçimin hemen arifesinde, tüm burjuva partilerinin değişmez

hastalığı olan kendini abartma propagandasına onlar da başvurdular. Seçim yarışı kızıştıkça, EMEP'in bir önceki seçimde yaptığını tekrar edip, Adana'da, Mersin'de sürpriz yapacaklarını, Kars'ta kesin kazanacaklarını propaganda etmeye başladılar. Ama bu taktik, bir kaç günlük sunni bir rüzgar yarattıysa bile dönüp kendilerini vurmıştır. ÖDP saflarındaki moralsizliği, umutsuzluğu derinleştirmiştir.

Seçimin ÖDP reformizmi açısından en trajikomik yanı ise, ÖDP'nin çok uzun süredir erken seçim isteyen bir parti olmasıydı. Susurluk süreci boyunca "Erken seçim" deyip

ÖDP'yle birlikte "**meclise oksijen girecek**"ti. Sloganın kendisi icazetcidir... ÖDP bu medisi... **yaşatmak istiyor**... gerçek düşünceleri budur. Böyle olmak zorundadır. Düzenin icazetinde politika yapanlar, meclisten başka kibleye, parlamentoculuktan başka bir araca, parlamento koltuğundan başka bir hedefe, sahip olamazlar.

durdular. Bu kadar ısrarla erken seçim isteyenlerin, seçimin bu ülkeye gerçekten büyük yararı olacak değişimlere neden olacağı konusunda bir öngörülerinin olması lazımdı. İkincisi, bu kadar zamandır ısrarla erken seçim dediklerine göre, seçime de herkesten daha **hazır** durumda olmalıydılar. Ama iki açıdan da durumun böyle olmadığı görüldü.

Öyleyse reformizm niye Susurluk'tan sonra erken seçim, erken seçim deyip duruyordu? Reformizm, seçimlere çok hazır olduğu veya seçimlerle önemli değişiklikler olacağını düşündüğü için değil, icazetçi çizgisinde **söyleyebilecek başka bir şeyi olmadığı için** "erken seçim" sloganını ortaya attı. Mesele, hem "Susurluğa karşı" bir şeyler **yapıyor olmak**, hem de oligarşiyi ürkütecek, rahatsız

edecek bir şey **yapmamaktı!**

Reformizmin, düzenin icazet vermediği konulara dokunmamayı esas alan "**rahatsız etmeme**" çizgisi ile, Kürt milliyetçiliğinin oligarşiye "**güven verme**" çizgisi, aynı bakış açısının değişik kavramlarla ifade edilişidir. Her ikisinin de özü düzene teslimiyet ve icazetçiliktir.

Reformizm, ne "Susurluk'un nasıl çözüleceği" konusunda, ne de seçim platformunda "**iktidara gelirse**" neler yapacağı konusunda kitleler için "alternatif" anlamına gelebilecek hiç bir şey söylememiştir. Peki biraz daha "sarsıcı ve somut" sloganlar telaffuz etseler, bir kaç koltuk kazansalar ne olurdu? Reformizmin konumu, siyasi çizgisi açısından hiç bir şey farketmezdi. Reformizme, yönelttiğimiz eleştiriler, onların "seçim başarısızlığı" sonucundan dolayı ortaya konulmuş görüşler değildir. "**Başarılı**" olsaydılar da siyasi konumları değişmeyecekti. Çünkü erken seçim sloganları ne kadar yanlışsa, parlamentoya girme durumundaki öngörülerini de o kadar yanlışlar.

ÖDP'yle birlikte "**meclise oksijen girecek**"ti. Sloganın kendisi icazetcidir. Bu slogandan anlaşılan tek şey vardır: ÖDP bu meclisi, geniş kitleler için bir umut olmaktan çıkmış bulunan bu meclisi **yaşatmak istiyor**. Yazılarında, konuşmalarında meclis hakkında farklı şeyler söylüyor olsalar da gerçek düşünceleri budur. Böyle olmak zorundadır. Düzenin icazetinde politika yapanlar, meclisten başka kibleye, parlamentoculuktan başka bir araca, parlamento koltuğundan başka bir hedefe, sahip olamazlar.

Kürt milliyetçiliği, emperyalizmden ve oligarşiden icazet almaya soyunduğu andan itibaren aynen bu konuma gelmedi mi? Düzen içinde politikaya soyunmalarının en önemli adımlarından birini, 1991 seçimlerinde SHP ile ittifak yaparak attılar. O ittifak ki, SHP'ye verdiği güçle, oligarşiyi rahatlatan ve devlete o güne kadar eşi görülmemiş bir terör politikasını

uygulama imkanı veren sonuçlar yaratmıştır.

Reformizmin ve Kürt milliyetçiliğinin mantığı bir noktada çakışmaktadır. Mantık parlamentoda olmaya çok aşırı anlamlar, roller yüklemektedir. Böyle olunca da **parlamento-ya girdiklerinde** o çatı altındaki çaresizliklerinin, **giremediklerinde** ise dışta kalmanın yarattığı hayal kırıklıkları büyük olmaktadır. Ama bu hayal kırıklığı onlar açısından, doğru bir ders çıkarmaya vesile olmuyor. Tersine, kaybettikçe, hayal kırıklığı yaşadıkça, henüz oligarşinin tam icazetini alamamış olduklarını düşünüyor ve icazetçi çizgilerinde daha ısrarcı hala geliyor, oligarşiye güven verecek yeni adımlar arayışına giriyorlar.

İcazetçi çizgide iki “yama”

ÖDP, kuruluşundan itibaren kendisini **“solun birliği”** olarak lanse etti. Özellikle başlangıçta bunun propagandasını yaparak, bir çekim yaratmaya çalıştı. Ama “Solun birliği” kavramı da, ideali de esasta ÖDP’nin siyasi çizgisinde bir **“yama”** gibi kalmıştır. Legal partiler anlamında da, devrimci örgütler anlamında da, onlarca başka siyasi hareket vardı ve ÖDP gerçekte solun birliği olmaktan çok, icazetçi çizgide reformist bir parti olarak, bu hareketlerden **“yalnızca biri”** durumundaydı. Bünyesinde üç beş gurubu barındırıyor olması, birlik açısından fazla bir şey ifade etmiyordu, çünkü, birbirlerini ileri çekerek değil, olabilecek en geri noktada uzlaşmışlardı, burjuva pazarlıklarla yanyana gelmişlerdi ve pratik olarak tam bir aynılışma içindeydiler.

Ve bu nedenden dolayı da, ÖDP; bazı legal parti çevreleriyle seçim ittifakı dışında, her zaman solun birliğinin dışında, uzağında ve karşısında olmuştur. Solda birlik, herşeyden önce **“asgari müştereklerde ortak davranma”** sorunudur. Ama ÖDP, icazetçi çizgisinin bir sonucu olarak **“asgari müşterek”**lerini devrimci gruplarda değil de, düzen güçlerinde aradı. Mesela hep **CHP’yle** asgari

müştereklerini bulmaya çalıştı. 1996 ölüm orucunda olduğu gibi, devrimcilerle, yani kendi dışındaki solla, asgari bir dayanışma içinde bile bulunmadı. Nerede kaldı **“solun birliği”** olmak? Seçim sonuçları da, ne kadar neyin birliği olduklarını ortaya koydu.

Kürt milliyetçiliğinin **“yama”**sı ise, **“Türkiye partisi”** olmaktı. 18 Nisan seçimi sonuçları onlar açısından da ne kadar **“Türkiye’nin partisi”** olduklarını ortaya koydu. **“Türkiye partisi”** olma iddiası, Kürt milliyetçileri açısından, bünyeyle asla uyum sağlayamayan bir propaganda unsuru olarak kalmıştır. Milliyetçi ideoloji, politikalar ve kültür, böyle bir iddianın gereklerini göstermelik olarak bile yerine getirmelerine engeldir.

Sonuçta, her iki kesimde de bu yamalar tutmamıştır. Bir an, her iki partinin de bu iddialarında **“samimi”** olduklarını düşünsek, bunun doğal olarak iki partiyi birbirlerine yakınlaştırması gerektiği sonucu çıkar. Ama pratikteki durum öyle değildir. Adları birlikte anılsa da, her durumda öncelikle birbirlerine başvursalar da, grupçuluklarından legal alandaki burjuva rekabetlerine kadar pek çok nedenle birbirlerini **“iten”** yanları çoğunlukla daha ağır basmıştır. 18 Nisan seçimlerinde seçim ittifakı bile yapamamışlardır.

Bir şeyi iddia etmek başka şeydir, onun ideolojik, politik, örgütsel, kültürel gereklerini yerine getirmek başka. Gerek ÖDP reformizmi içinde, gerekse de Kürt milliyetçi partilerinde örgütlenen icazetçilik, solun birliği ve Türkiye partisi olma iddialarını, sadece oligarşiden belli bir icazet almaya çalışırken, **“pazarlık”** güçlerini artırmak için kullanmışlardır. Bunun dışında ne ÖDP solun birliği için, ne de HADEP Türkiye Partisi olmak için tutarlı, ciddi bir adım atmamışlardır.

İddia ve iflas

ÖDP **muhallifleri birleştirecekti**. Buna da **“Gökkuşağı projesi”** adı verildi. Sol bir dalga

yaratacaklardı: “*Sol dalga, enflasyona, çetelere, kirli savaşa karşı devrimci başkaldırı dalgasıdır... ÖDP toplumsal muhalefeti toparlama ve bir araya getirme hedefi(dir).*” (ÖDP adına açıklama, Sabah, 9 Ağustos 1998)

ÖDP, “**sol oyların merkezi**” olacaktı. CHP’nin MHP’ye kaptırdığı yerleri geri alacaklardı. Sol, politikayı, kitle çalışmasını bilmiyordu, unutmuştu, onlar yeni bir tarz, yeni bir soluk getireceklerdi sola.

Sokağın partisi olmaktan sözettiler hep. Ama sokağa çıkamadılar. Oligarşinin kitle hareketinin yaygınlığı karşısında kısmen gerilediği dönemde, özellikle Cephemizin

ÖDP’nin bugünkü durumunun asıl nedeni, **icazetli varoluşu ve MGK ve TÜSİAD’a endeksli politik çizgisidir**. 12 Eylül’le, Susurluk’la hesaplaşmaktan uzak...tır. Öne çıkardığı talepler... TÜSİAD’la paraleldir. **TÜSİAD oligarşik düzenin ömrünü uzatmaya çalışıyor. Peki ÖDP ne yapmaya çalışıyor?**

önderliğindeki yaygın kitle hareketlerinin yanı sıra ÖDP reformistleri de yer yer sokak eylemleri yapmaya çalıştılar. Kendi başlarına yapamadıklarında, aynı şekilde kendi başına yapamama sorununu yaşayan oportünizmle birlikte bir şey yapmaya çalıştılar. Ama sürecin sonunda sokağı **ilk terkedenler** oldular. Ondan sonra sokakların partisinin tüm sokak pratiği Beyoğlu sokaklarına sıkıştı.

“**Varoşlarda olmak**” konusunda çok iddialıydılar. Varoşlarda FP’nin karşısına biz çıkacağız diyorlardı. Olmadı. Halkın değerlerini küçümseyenler, gerici, feodal bulanlar, özgür aşk denilen şeyi teorileştirenler, “bireysel tercihler” diye her türlü sapkınlığı, “özel yaşam” diye her türlü örgütlülükten, emekten, fedakarlıktan kaçışı teorileştirenler,

gecekondu yoksullarına bunları mı anlatacaklardı?

Kendilerinin de değişik defalar ifade ettikleri gibi, CHP’nin yerine oynamaktaydılar. Ama yanıldıkları şuydu; CHP tabanının, aslı varken, ona benzemeye çalışan bir partiyi tercih etmesi için bir neden yoktur.

Peki iddialarıyla bu kadar uzak noktaya savrulmalarının nedeni neydi?

Seçim sonrasında bu sonuçların ciddi bir muhasebesini yapmadı ÖDP. Şunda geç kaldık, kendimizi iyi anlatamadık gibi kaba değerlendirmelerle geçiştirdiler. 2. Kongre öncesi tartışmalarda ve kongrelerinde de bu yönde bir değerlendirme görülmedi. 2. Kongre gündemleri bir yerde “**kanatların**” birbirlerine karşı egemenlik mücadelesi şeklindeydi.

Hem seçim değerlendirmelerine, hem de Kongre tartışmalarına hakim olan hava, “diğerlerini” suçlayıp işin içinden sıyrılmaktır. Kimileri bu işi o kadar ileri götürmüşler ki, örneğin şöyle yazıyorlar: “**Reel ÖDP çizgisi... seçimlere girdi ve hezimete uğradı. Bu, devrimci ÖDP’nin hezimetidir değil, radikal demokrat ÖDP’nin ve merkez organları olan MYK’nın ve PM’nin hezimetidir.**” (M. B. Mısır... Tarihsel Seyri İçinde ÖDP, sf.137)

Tabii bunlar “hayali” muhasebeler. Olanı görmeyen değerlendirmeler. Temel sorunlara yaklaşmıyor, onları tartışmaktan kaçıyor, bahaneler yaratıyor.

ÖDP’nin bugünkü durumunun asıl nedeni, **icazetli varoluşu ve MGK ve TÜSİAD’a endeksli politik çizgisidir**. 12 Eylül’le, Susurluk’la hesaplaşmaktan uzak, düzen partilerine yakın bir çizgide adalet ve reform arayışında olan bir parti konumundadır. Bakın ÖDP’nin öne çıkardığı taleplere; Hem muhteva bakımından hem zamanlama bakımından TÜSİAD’la paraleldir.

TÜSİAD oligarşik düzenin ömrünü uzatmaya çalışıyor. Peki ÖDP ne yapmaya çalışıyor?

Düşünce özgürlüğü gibi, TÜSİAD içinde de

destek bulan konularda “duyarlıdırlar”. Ama aynı duyarlılığı mesela infazlar karşısında göstermezler. Adalet isterken bile, çizdikleri çerçeve, icazet çerçevesidir.

ÖDP “başarısızlığının” altında, asıl olarak bu “**politik çizgi**” vardır. Buna eklenebilecek bir diğer önemli neden, yarattıkları “**kültür**”dür. Muhasebe yapmıyorlar, yapar gibi yaptıklarında bu kültürü de hiç tartışmıyorlar. Şu veya bu politikalarını “devrimci başkaldırı” diye adlandırabiliyorlar, ama “devrimcilik açısından” neredeler, ona bakmıyorlar.

Çarpıtmadıkları, içini boşaltmadıkları hemen hiç bir şey kalmamıştır.

Devrim yok, “aşk ve devrim” var.

Sosyalizm yok, “özgürlükçü” sosyalizm var.

Parti yok, “parti olmayan parti” var.

Örgüt yok, özgür birey var.

Disiplin yok, anarşi var.

Devrimciliğin mayası olan emekçilik, fedakarlık yok, tembellik hakkı var.

Böyle bir kültürün “devrimci idealler” açısından başarılı olabilmesi beklenebilir mi? Veya tersinden soralım; böyle bir kültürün şu veya bu konuda elde edeceği bir başarı, devrim hanesine yazılabilir mi?

Devrimci strateji, devrimci politika, devrimci değerler üzerine söyledikleri her şey, hayatın tekdüzeyle karşılaşmıştır. **Örgüt, illegalite, silahlı mücadele** üzerine tüm teorik tesbitlerinin “hayali” (veya başka bir deyişle, subjektif) olduğu ortaya çıkmıştır.

İllegalite neden gerekli? Neden “olmazsa olmaz”?

Türkiye’de “muhalif” bir mücadele içinde olan herkes bunun cevabını biliyor aslında. Legal partiler de biliyor. Ama illegalite riskli. Düşman o alana saldırısında daha fazla yükleniyor. Daha büyük bedeller ödetiyor.

Oligarşinin körüklediği örgütsüzlük eğilimini güçlendirdiler. Denilebilir ki, “**kitle kuyrukçuluğu**” en klasik anlamıyla, ÖDP pratiğinde karşılığını buldu. DY gibi hareketler, daha ‘80 öncesi, silahlı mücadeleyi savunurken de, kitle

kuyrukçusu eğilime sahiptiler. Bu eğilim, legalizm içinde en uç noktasına vardı.

ÖDP, sağcı pratiğinin, sağcı politikalarının gerekçesi olarak hep “**kitlelerin durumunu**” gösterdi. Kitleler geriye, onlar bu “dahiyane” sağcılıklarıyla kitlelere ulaşacaklardı. Oligarşinin terörü ve demagojisinden etkilenmiş kesimleri esas alarak örgütlenemezsiniz. Elbette o kesimleri dikkate alır, onları mücadelenin içine çekecek politika ve örgütlenme biçimlerini ortaya koyarsınız. Onların da kendilerini ifade edebileceği bir çizgi oluşturursunuz. Ama örgütün kendisini ve tüm politikalarını ona göre ayarlayamazsınız. O zaman oligarşi, zaten amacına ulaşmış olur.

Reformizmin, kendi sağcı çizgisini haklı çıkarmak için illegaliteye, silahlı mücadeleye karşı sürdürdüğü saldırılar, oligarşinin saldırılarıyla bütünleşmiş ve daha tahrip edici olmuştur. Reformizm, devrimci örgüte, illegaliteye, silahlı mücadeleye saldırıları içinde, yılgınlığı, anti-direnışçiliği meşrulaştırmıştır. Faşizmin terörüne maruz kalan İnsanlar korkabilir. Böyle bir olgu varsa, bunu açıkça ortaya koymak da gerekir. Ama siz bunu meşrulaştırarak, doğallaştırarak, bunu yenmeye çalışmaksızın kabullenerek ortaya koyarsanız, **mücadelesizliğin ve teslimiyetciliğin** yolunu açmış olursunuz. Hayır, insanlar tabii ki “korkuyorum” veya daha sık rastlanan biçimiyle, mesela “*tutsakların ölümüne üzülüyorum, ama onlar için bir şey yapamam, çekiniyorum*” derken utanıp sıkılmalılar. İnsan olmanın onuru nedir, vicdan nedir, biz bunu istiyoruz insanlardan. Kendine devrimciyim diyenlerse, bunlara sahip olacaklar tabii ki.

Ama ÖDP’de bütün bunlar muğlaklaştırılmıştır. Tüm değerlerin paspas yapılması, devrimciliğin, demokratiğin asgari ölçülerinin ortadan kaldırılması, çeşitli konularda burjuvaziyle ortak davranış biçimlerini de artırmıştır. “ÖDP saflarından” devrimcilere saldırılmıştır. ÖDP’li aydınlar,

burjuvaziden farksız biçimde devrimcilere, devrimci harekete ve devrimci eylemlere saldırmışlardır. Bunların MİT'çiler, burjuva basın tarafından yapılması çok alışılmadık bir şey değildi zaten. Ancak devrimcilere bu tarz saldırı, reformizm tarafından da meşru görüldü. Şu bizi bağlar, bu bizi bağlamaz deme durumunda değiller. Çünkü kendilerini ÖDP, EMEP saflarında gösterip komplo teorisyenliği yapanlara karşı kendi içlerinde bir eleştiri, bir ideolojik mücadele geliştirmiş değiller. Şimdi düşünün, “aşk”la beraber de olsa devrimden, sosyalizmden sözediyor ama, devrimcilere değil burjuvaziye, MİT'çilere inanıyor. Bu noktada zaten her şeyden önce kendi inandırıcılıklarını kaybetmektedirler.

Sözünü çok etmelerine rağmen, bir “gelecek projesi” yoktur ÖDP’de. Çünkü reformist de olsa, düzen içi de olsa, bir gelecek projesine sahip olmak, fedakarlık, kararlılık, disiplin gerektirir. İktidar iddiasına sahip bir burjuva partinin kadroları, militanları için bile gereklidir bunlar. Bunların olmadığı yerde elbette bir gelecek projesi de olmayacak, projeler kağıt üzerinde kalıp, peşinde koşulan somut planlara dönüşemeyecektir.

Sosyalizmin çeşitli kararlarda lafı vardır. Ama iş bırakın pratiği, program düzeyinde somutlamaya gelince ÖDP’nin sosyalizmle uzaktan yakından ilişkisi olmadığı ortaya çıkar. ÖDP, sermaye düzenine karşı değildir, iktidara gelirse, sermayeye uygulanan vergi miktarını artıracaktır(!) Onun “sermaye karşıtlığı” bu kadardır. Biz iktidara gelince, şunlardan şu hesabı soracağız diyemez, “halk iktidarı” gibi şeyleri telaffuz bile etmez. Özelleştirme konusunda Avrupa solundan çalınmış görüşlerle, sendikalizmin görüşleriyle günlük bir politika izlemektedir. Köylülüğe ilişkin dişe dokunur bir çözümü yoktur. Devrimcilerin 70’li yılların başında nice mücadelelerle engelledikleri özel okullara karşı olma talebine bile sahip çıkamaz. Eğitimde “özel okullara,

dershane”lere karşı değildir, sadece onlara fazla ödenek, kredi falan vermeme sözlerini geveler... Susurluk’ta oligarşiyle, kontrgerillaıyla “hesaplaşmacı” bir slogan kullanmamıştır. Kullanmamış da ne yapmıştır? “Kitlelerin durumu”nu gerekçe gösterdiği sağcı politikalarla kitle mi örgütleyebilmiştir? Hayır.

İddialar iflas etmiştir. Büyük teorik öneri ve tahlillerin, bu ülke, bu sol, bu halk gerçeğiyle bir ilişkisi olmadığı görülmüştür.

Devrimcilerin mezarları üzerinde gelişmeye çalışanlar, “uslu çocuk” olup kendilerine koltuk ikram edilmesini bekleyenler, devrimci ve sosyalist sıfatını kullanamazlar!

Bu topraklarda “Avrupa demokrasisi” değil, devrim gelişecektir. Dolayısıyla, planlarını demokratikleşme ve devrimcilerin sindirilmesi üzerine yapanlar, yarın, bugünkünden daha büyük hayal kırıklıklarına uğrayacaklardır. Eğer bir düzen, devrimcileri mezarlara ve hapisanelere gömmüşse, artık orada reformistlere de ihtiyacı yoktur. Ama dediğimiz gibi, oligarşi bunu başaramamıştır. Mezarlara gömdüğümüz binlerin yerini doldurmuştur bu halk. Devrim ayaktadır, devrim gelişmesini zorlu da olsa sürdürmektedir. Devrim geliştikçe, oligarşinin “dönem dönem” reformistlere yine ihtiyacı olacak, burjuva basın “zaman zaman” yine onları parlatacak ve onlar yine hayallere dalacaklar. Ama yine dediğimiz gibi, her seferinde daha da büyüyen hayal kırıklıkları yaşayacaklar. Halka, devrime, sosyalizme karşı günahları büyüyecek.

Günahkar “devrimciler” olmaktan vazgeçmek, kendisine sosyalist, devrimci diyen, ama oligarşinin icazetindeki partilerin peşinde koşan tüm devrimcilerin, yurtseverlerin, demokratların, **halka, devrime ve kendilerine yapabilecekleri en büyük iyiliktir.**

Türkiye Solunun Asalakları

SAHTE ÖNDERLİK SAHTE TEORİSYENLİK SAHTE DEVRİMCİLİK

Türkiye solu'ndaki kategorilerden biri de, durmaksızın ahkam kesen ama kafasıyla, gövdesiyle düzen içinde yaşayanlardır. Bunlara “**akıl vericiler**” de diyebiliriz. “İş”leri budur. Akıl verirler, ahkam keserler. Ortak özellikleri, kendini beğenmiş, ferî sönmüş, ruhu ölmüş olmalarıdır. Türkiye solunun asalaklarıdır. Bu kişiler “teorisyen” olarak geçinir. Solun pek çok kesiminde de (ne yazık ki) öyle kabul edilirler. Teorisyenliklerini adeta bir geçim aracı haline veya toplum içinde bir mevki, konum sahibi olmanın aracı haline çevirmişlerdir. Profesyoneldirler. Ama profesyonel devrimci gibi değil de, devrimciliği sıradan bir meslek olarak görme biçiminde. Çünkü günün 24 saatini devrime adanmak gibi bir fedakarlıktan, böyle bir anlayıştan çok çok uzaktırlar. Verdikleri zamanda da, devrimciliğin o görkemli ruh halinden, coşkusundan eser yoktur.

Örneğin bunlardan biri “**devrimci faaliyetin zorluklarını**” yazıyor bir yazısında; “*arabasını tamire götürmek... çocuğunu okuldan almak... kendine zaman ayırmak...* (diye saydıktan sonra) *bu yoğunlukta panellere gitmekte zorlanıyor tabii insanlar...*” diyor. Bu da solda bir “*Gelenek*” işte... Günlük yaşamdaki “pratik yoğunluğun” nedenlerine bakın! Arabaları,

çocukları, özel zamanları... Böyle bir koşturmaca içinde paralanıyor garipçikler! Onların dünyasındaki devrimciliğin zorlukları, ne polis takibi, ne baskınlar, ne gözaltılar, ne işkence, ne infazlar, ne kayıplar...değil. Devrimci faaliyetten anladıkları da panellerle sınırlı. Oralara gidip ahkam kesecekler! Onların gözündeki tek devrimci faaliyet bu... Haklarını yemeyelim, ek faaliyetleri de var. Mesela, legal parti binalarında, “*kültürel etkinlikler*”de boy gösterip, oralarda da akıl vermeyi ihmal etmezler...

Bunların çoğu örgütsüzdür, “bağımsız”dır, kimi de güya örgütlüdür. Legal partilerde yönetimde olanları bile vardır. Klasik anlamda bir “aydın”dır hepsi. Ama bir aydın olarak bile sorumluluklarını yerine getirdiklerini söylemek güçtür. Bazen “bağımsız” oluşları, bazen “partili” oluşları, pratikten kaçışlarının mazeretidir. Duruma göre her iki konumu da

Sahte önderlik, sahte devrimcilik, teşhir ve tecrit olacaktır... Bunlar, karşı-devrimin terörünün solda yarattığı safralardır. Gelişen devrim, bu safraları söküp atacaktır!

kullanırlar. Bu da onların “ustalık”larıdır.

Bu tipler, Türkiye solunun başına asıl olarak 1980’li yılların ikinci yarısından itibaren bela olmuşlardır. Kuşkusuz bunlar 80 öncesinde de vardı. Ama **o zaman** hem pek sesleri çıkmazdı, hem de çıksa da fazla kaale alan olmazdı.

Peki **nasıl oldu da** bunların sesi daha çok duyulur oldu ve nasıl oldu da daha çok kaale alınır oldular?

Bu gelişmeyi iyi anlayabilmek için 1980’li yılların hapishanelerine bakmamız gerek.

“Bağımsız”lar, Örgütsüzler...

Hapishanelerde, cuntanın baskı ve terörünün, “rehabilitasyon” programlarının ürünlerinden biri “**bağımsızlaştırma**”dır. Metris başta olmak üzere pek çok hapishanede “bağımsız” koşulları ortaya çıkmıştır. Örgütünden, ideolojisinden kopup bu koşullara geçenler, cuntanın lütuf kabilinden verdiği bazı haklardan yararlanıyor, ama bunun karşılığında her gün kişiliklerinden, düşüncelerinden yeni tavizler veriyorlardı.

Baskının ve yenilginin yan ürünlerinden biri de “örgütsüzlük” oldu. Bu kategoridekiler, tümüyle “bağımsız”laşmamış, ama **örgütsüz** bir birey haline dönüşmüş kişileri kapsıyordu.

Sonuçta bunlar her baskı ve terör ortamında rastlanabilecek tiplerdi.

**Birey’in ağırlığıyla, “örgüt”ün ağırlığı eşitlendi! “Örgütsüz birey”ler de partili olabilirdi... tartışmalara damgasını basan devrimci örgüt düşmanlığı veya korkusuydu.
“Örgütsüz birey”ler, “bağımsız”lar işte böyle böyle itibar(!) kazandılar.**

Devrimci hareket, bulunduğu her hapishanede, bunları direniş içinde tutmak, yuvarlandıkları çürüme ortamından kurtarmak için sürekli bir çaba içinde oldu ve bundan kısmi sonuçlar da alındı.

Ama bunların sol açısından bir “**sorun**”a dönüşmesi, tasfiyeciliğin, örgütsüzleşmenin bizzat örgütler içinde hayat bulması sonucu oldu.

Örgütsüzlük, “birey” olma meşrulaştırıldı, teorisi yapıldı. O günlerde bu teoriler daha üstü örtük, daha kişisel gibiydi, ama aslında bağımsızlaşmayı, örgütsüzlüğü meşrulaştırarak geleceğin teorisini yapıyorlardı.

Sorun, hapishanede alınacak kararlarda örgütsüz bireylerin de oy kullanma hakkına sahip olması biçiminde geldi. “Demokratizm” başta DY, TDKP, TKEP, KSD gibi siyasi hareketler olmak üzere, pek çok siyaseti sarmıştı zaten. Bunlar, tüm gayretleriyle, tutsakların örgütlülüğü olan konseyleri, komiteleri şekilsizleştirmeye, bunları “**örgüt**”lerin değil de “**birey**”lerin örgütlülüğü haline getirmeye çalışıyorlardı. Bu tartışmalarda örgütsüzlük ve “birey olmak” iyice meşrulaştırıldı...

Sonra, bu teoriler dışarıya taşındı. En açık olarak Kuruçeşme’deki legal parti tartışmalarında gündeme geldi. Örgütsüz, bağımsız bireyler de bu “proje”ye katılmalıydı. Bu “iyi niyetli” gibi görünen önerinin gerçekte bir tasfiyecilik olduğunun görülmesi gecikmedi. Legal parti “projesi”nde, oraya şu veya bu örgütü temsilen gelenlerle, “birey” olarak gelenler, aynı oy hakkına sahiplerdi... Birey’in ağırlığıyla, “örgüt”ün ağırlığı eşitlendi!

“Örgütsüz birey”ler de partili olabilirdi... Partililikle, örgütsüzlük arasındaki **kavramsal çelişki** de kimsenin umurunda değildi zaten. Çünkü tartışmalara damgasını basan devrimci örgüt düşmanlığı veya korkusuydu.

“Örgütsüz birey”ler, “bağımsız”lar işte böyle böyle itibar(!) kazandılar.

Onlarsız toplantı, onlarsız parti projeleri

düşünülemezdi artık!

Onlar da böylece kendilerini bir şey sanmaya başladılar. Akıl vermenin, kestikleri ahkâmın dozu arttı.

Devrimci eyleme, silahlı mücadeleye düşmanlık ortak özellikleridir

Silahlı eylemleri küçümsemek, alaya almak, buradan hareketle devrimci hareketi karalamak, ipe sapa gelmez teorilerle devrimci çizgiyi güya mahkum etmek, teorisyenliklerinin alameti farikasıdır. Bu, alameti farika, hem kendi konumlarına uygundur, hem de onları oligarşinin muhtemel sadırılarından koruyan bir “**sigorta**” işlevi görür.

Teşbihte hata olmaz diyerek bir tasvir yaparsak, “*değneksiz köyde dolaşan köpek*” durumundadırlar. Niye bu teşbihi yaptık? Hırılıyorlar, saldırıyorlar... ama kendilerine ne hoş diyen var, ne değnekle üzerlerine yürüyen. Biz de uğraşmıyoruz hepsiyle. Çünkü değmez. Hangi birine cevap yetiştireceksin, yetiştirdin diyelim, ne çıkacak bundan? Harcanan enerji, emek, daha gerekli alanlardan çalınmış bir emek olmayacak mı? Devrimcilerin ideolojik gündemleri boş yere bunların hezeyanlarıyla doldurulmuş olmayacak mı?

Ama yine de hepsine deriz ki, ortalığı boş sanmasınlar. Boş sanıp ağızlarına geleni söylemesinler.

Bunlar, 90’lı yılların başında devrimci harekete karşı geliştirilen infazları ve halk düşmanlarından hesap soran, halkın adaletinin temsilcisi olan eylemleri “düello” olarak adlandıracak kadar kör ve utanmazdırlar.

Bunlardan biri, sorumsuz bir züppe, Ulucanlar katliamı ertesinde “*Ulucanlar... devrimci demokrasinin ölümüdür... hiç bir şey yapamadılar...*” diye yazıyordu. Çok sevinmişti... Infazları, kaybetmeleri de böyle

izlemişlerdi zaten. Düello derken, “terör” derken, devrimci hareketin bu savaştan ezilerek, imha olarak çıkmasını istiyorlardı, **kınaları da hazır**dı... “Devrimci demokrasi” yok olunca meydan onlara kalacaktı. O meydanda bir şey yapacakları yoktu tabii ki. Yalnızca farklı bir devrimcilik türünün de olabildiğini pratikte gösteren birileri kalmazsa, arabalı, kedili, bisikletli, panelli devrimciliklerini daha rahat sürdürebileceklerdi.

“Akıl vericilerin”, bağımsız, örgütsüz olarak kendinden menkul teorisyenliğe soyunanların bazıları, sağlıksız bir kadro tipinin “**zincirlerinden boşanmış**” hali gibidir. Bunlar, örgütlüyken... örgütlerinin her türlü görüş-strateji değişikliğine bir bukalemun gibi uyum göstermiş, hiç bir yanılsa itiraz etmemiş tiplerdir. Örgütlü olmayı böyle anlıyor çünkü... Örgütsüz hale gelince de artık allah ne veriyse, döktürüyor, küfrediyor, iftira ediyor... Bizim şunumuza karışılıyordu, bunumuz engelleniyordu diye artık devrimci bir örgüt olmanın asgari gereklerini bile yadsıyor. Küfrettiği bir yanıyla içinde olduğu çarpık örgüt anlayışıyken, özünde devrimci örgüt anlayışının tümüne saldırıyor.

“Özel Yaşam” teorisi, sahte teorisyenlerin, sahte devrimcilerin en büyük buluşudur

Bunların kamuoyunca tanınmış kesimleriyle

Teşbihte hata olmaz diyerek bir tasvir yaparsak, “*değneksiz köyde dolaşan köpek*” durumundadırlar. ... ne hoş diyen var, ne değnekle üzerlerine yürüyen. Ama yine de hepsine deriz ki, ortalığı boş sanmasınlar.

yapılan çeşitli röportajlar son derece ilginçtir; Okuyorsunuz... Adalar, kediler, bisikletler, özel zevkler... Ama sakın bunu, burjuva politikacıların zaman zaman kamuoyuna “şirin” gözükmek için yaptığı röportajlara benzetmeyin. Bunlar kendi “doğallıklarıyla” konuşuyor. Kendi gerçek yaşam biçimlerini ortaya koyuyorlar.

Ama daha önemlisi, bunların tekil veya istisnai örnekler olarak kalmayıp belli bir kategori oluşturacak kadar **yaygın** olmalarıdır.

Pek çok legal sosyalist, devrimci etiketli partinin ve sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin yönetim kademelerinde bunlardan çokça bulunmaktadır.

En büyük zararı, sendikaların, kitle örgütlerinin başında olduklarında vermektedirler. “Parti”lerinin zaten çizili “kadro tipi” de kendileri gibidir. Sendika ve diğer kitle örgütlerinde ise, o örgütlülüklerin tabanını kendilerine benzetmeye çalışmakta, devrimcileşmenin önünde bir engel oluşturmaktadırlar. Tabiri caizse, devrimcilik adına “**kötü örnek**” olmaktadır.

Bu kadrolarla, bu teorisyenlerle yola çıkan legal parti çevrelerinin başarılı olması mümkün mü? Bir programlarına bakın, bir şu yöneticilerine. Kendi programlarını hayata geçirebilecek bir ciddiyet, disiplin, kararlılık, fedakarlık görüyor musunuz?

Yarın Tony Blair’e özenip “doğum izni” de kullanmaya başlarlar.

Adeta bir “**çifte kişilik**” çıkmıştır ortaya. Düzen içi yaşamı bir yanda, “devrimci”

yaşamı bir yanda. İki yaşamında, konuşmasından oturup kalkmasına kadar herşeyi farklıdır. Örgütsüzlük, bireyin keşfi bu pratik içinde meşrulaşmıştır.

“**Özel yaşam**”larından, “**özel zevk**”lerinden taviz vermezler.

“*Bu kadarcık bir özel yaşamımız... kendimize ait bir zamanımız olmasın mı?*”

derler en masum haliyle. Bir “eleştiri” yapacaklarında Marksizmin koridorlarında dolaşıp işlerine yarayacak her türlü alıntıyla teori yapan “akıl vericiler”in aklına, bu özel zevklerinin, özel yaşamlarının, “**özel mülkiyet**”le bağını kurmak gelmez. Bunların “bal gibi” kapitalizmin ve burjuva ideolojisinin temel direklerinden biri olan bireyciliğin yansımaları olduğunu görmek istemezler.

Kedileri, köpekleri, bisikletleri, çiçekleri, “akşamdan akşama” demlenmeleri... bir kaç saati de “kendilerine” ayırmaları, briç ve satranç “kaçamakları”... Tabii bunların hepsinin teorisi de hazırdır. Zaten onlar başta da belirttiğimiz gibi “teorisyen”dirler. Kendi “özel yaşamları”nın teorisini yapmakta da zorlanmazlar.

“Akıl vericiler”in öncüsü, “Birikim” çevresi

Bu tarz “devrimciliğin”, bu tarz “teorisyenliğin” ülkemizdeki öncüsü, daha ‘80 öncesi varolan “Birikim” çevresidir. Bunlar o dönemde de, sonrasında da hemen hiç bir devrimci pratikleri olmayan, ülkedeki gelişmeler karşısında sıradan bir aydının, hatta sıradan bir insanın gösterdiği duyarlılığı göstermeyen, ellerini hiç bir biçimde taşın altına koymayan bir “**kast**”tırlar. Sıfatları teorisyenliktir. Bu çevrenin teorisyenlerinden biri olan Murat Belge’nin bugün geldiği nokta, veya bugünkü Birikim’de savunulanlar, bu tarzın, anlayışın nereye varacağının somut örnekleri olarak ortadadır.

Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerle

Kedileri, köpekleri, bisikletleri, çiçekleri... demlenmeleri... özel yaşamları... Tabii bunların hepsinin teorisi de hazırdır. Zaten onlar başta da belirttiğimiz gibi “teorisyen”dirler!

birlikte yeni Amerikalıları ilk keşfedenler bunlardır. “Teorik öncü”ler olarak bu zaten onların görevidir(!). Amerika’nın yeni dünya düzenine ilk uyum gösterenler de onlardır. Amerikan emperyalizminin “soğuk savaş yıllarından farklı olarak olumlu bir rol oynamaya başladığını” tesbit etmişler ve solun kendisini koşullara uydurması gerektiğini vazetmektedirler.

Murat Belge’nin “Solda Yol Ayrımları” başlıklı, emperyalizmin Irak ve Yugoslavya saldırısına ilişkin yazısı bu açıdan ibret verici bir örnek olarak aktarılmaya değer: “Emperyalizm ve faşizm arasında tercih yapmak gibi adamakıllı zor bir konuma itiliyorduk. Sanki bunun öncesinde kötülük anlatan bu kelimeler karşı karşıya pek gelmiyor; getirilmiyordu. Aynı tarafın nitelikleri olarak dile geliyordu. Ama şimdi böyle bir kayma başlamıştı ki... Yugoslavya’nın Kosova krizinde de benzer bir tercihle yüzyüze gelecektik.” (11 Mayıs 1999, Radikal)

Teorisyen dediğiniz böyle olur işte. Sonuçta ne söylüyor bize; “Faşist Saddam’a, faşist Miloseviç’e karşı”, artık faşist diktatörlüklere karşı olan emperyalist ABD desteklenmeli. Bunu da “Yeni uluslararası sol strateji” diye adlandırıyor. Tabii teorisyen ya, **strateji üretecek!**

Destekleyenler ve desteklemeyenler, solda yol ayrımının yeni biçimi oluyor Murat Belge’ye göre. Belge, bu emperyalist haydutlukları “faşizme karşı diktatörlüklere karşı insan haklarının savunulması” olarak meşru görüyor. “**ABD’nin Irak’a müdahalesine karşı çıkmamak, Marksizmden vazgeçmek değildir**” diye de hala ne kadar Marksizm savunucusu olduğunu gösteriyor.

Yazımızın başlangıcında “ne yazık ki” diyerek bunların solun önemli bir kısmında da “teorisyen” olarak kabul edildiğini söylemiştik; emperyalizmin Irak’a saldırısı karşısında

söylediklerine bakıldığında, bunun pek çok sol gurubun yaklaşımıyla aynı olduğunu görmek de mümkün. Belki aynı şekilde ifade edilmemiştir ama mesela emperyalizmin Irak’a saldırısı karşısında “**it dalaşı**” deyip, “**yüzde elli yüzde elli**” deyip tarafsızlığı seçmekle, Murat Belge’nin ifade ettikleri aynı şeydir.

Akıl verici devrim kaçkınlarının ülke içindeki çok çeşitli gelişmelerde de tavırları farklı değildir. Avrupa’dan demokrasi beklentilerinin en önemli yayıcısıdır. İcazetciliğin teorisyenidirler. AB savunuculuğunun da, 28 Şubat’cılığın da teorileri genellikle bunların kafalarından çıkar. Legal parti çevrelerinde zaten etkili yerlerde oldukları için de bu düşünceleri o çevrelerin politikası haline dönüştür.

Bu çevreler, “Düşünce özgürlüğü” için, mesela bir aydınımızın tutuklanmasını protesto etmek amacıyla çok aktif olabilirler. Ama infazlar karşısında o aktifliklerinden eser kalmaz. Duymazdan gelirler adeta. Çünkü o konu “**netameli**”dir. Düşünce özgürlüğü ise, TÜSİAD saflarından bile destek bulabilen, artık düzenin haklar ve özgürlükler mücadelesinde icazet verdiği bir konudur. Yalnızca bu “duyarlılık” ölçütünden hareketle bile, onların nasıl bir devrimcilik anlayışına,

Akıl verici devrim kaçkınları... İcazetciliğin teorisyenidirler. AB savunuculuğunun da, 28 Şubat’cılığın da teorileri bunların kafalarından çıkar. Bu çevreler, “Düşünce özgürlüğü” için... çok aktif olabilirler. Ama infazlar karşısında aktifliklerinden eser kalmaz... Çünkü o konu “netameli”dir.

nasıl bir **ruh haline** sahip oldukları çıkarılabilir.

Bulundukları tüm örgütlülüklerde, devrimci hareketle ilişkilerde “**mesafeli**” olmanın savunucusudurlar. Çünkü devrimci hareketle yakın olmak, şu veya bu konuda ittifaklara girmek onlara “bela” getirir. Onlarsa zaten “bela”dan uzak durmak, statülerini korumak için bunca teori yapmaktadırlar.

Burjuva ideolojisinin teorik ve pratik taşıyıcıları olarak, devrime zarar veren bir konumdadırlar

En olumsuz işlevlerinden biri, kendi zayıflıklarını, tereddütlerini, düzen içi yaşamlarını teorileştirmeleridir. Gerçekte yaşamlarına yön veren korkuları, kaygıları, burjuva yaşam özlemleridir. Silahlı mücadeleden, illegaliteden “yanlış” buldukları için değil, çok riskli buldukları, korktukları için bucak bucak kaçmaktadırlar. Niyetlerinden bağımsız olarak çoğu için durum budur. Bu bireyciliğin, örgütsüzlük teorilerinin, cuntanın baskı ve terör ortamında, bu ortamı değiştirmek amacıyla değil, bu ortamın etkisine **teslim olunarak** üretilmiş olması bile, bu teorilerin niteliğini göstermeye yeter. Ama bunu açıkça ortaya koymayıp, bu

konumlarını, bu “mücadele” ve “örgüt” anlayışlarını çeşitli teorik kılıflarla örtmektedirler. Bu noktada verdikleri zarar kişisel, örgütsel boyutu aşır, ideolojik anlamda olmaktadır.

Dönem dönem çeşitli ülkelerde “putları kıralım”, “tabuları yıkalım” diye kampanyalar yapılmıştır. Bunların çoğu yanlış, pek azı doğrudur... Bu tür kesimler de çok severler “**tabuları**” yıkmayı. Ama tam bir paradoks içinde bu defa kendi özel yaşamlarını, statülerini tabu haline getirmişlerdir. Asla tartışmazlar. Bu alana hiç bir eleştiri ve müdahale kabul etmezler.

Halktan kopukturlar. Bildikleri, tanıdıkları kadarını da unutmuşlardır yıllar içinde. Mesela, toplumsal bir trajediyi örneklemek istediklerinde onların aklına Beyoğlu İstiklal caddesinde selpak satan çocuklardan başkası gelmiyor. Halktan, hayattan kopuk oldukları gibi, son derece de tembeldirler. (O da bir “hak” tabii, onlar sürekli tembellik hakkını kullanıyor da olabilirler!) Yıllardır hemen hiç bir konuda ciddi araştırma ürünleri ortaya koymamışlardır. Hiç olmazsa onlar gibi sola, devrimcilere akıl vermeye kalkmayan, devrimcilik, sosyalistlik gibi iddiaları olmayan pek çok aydının onlardan daha üretken, çalışkan oldukları söylenebilir.

“**Devrimin çıkarları**” onlar için tümüyle soyut bir kavramdır. Bu kavram dillerine bile fazlalık gelmekte, “**banal**” bulmaktadırlar. Devrim bir yana, demokrasi mücadelesinde bile bir kararlılıkları yoktur. Çünkü demokrasi mücadelesi de, bizim gibi ülkelerde fedakarlıktır, bedel ödemektir, risk almaktır, düzen içinde sahip olduğu herşeyi kaybetme ihtimalidir...

Dolayısıyla, devrim için, halk için ölmek gibi kavramlar da onlar için bütünüyle anlamsızlaşmıştır. Çok açıkça telaffuz etmeseler de beyinlerinden geçen, burjuva ideologların sık sık tekrarladığı “*hiç bir ideal*

Sahte önderleri tecrit edelim. Sahte teorisyenleri teorileriyle başbaşa bırakalım. Örgütsüzlüğe, bireyciliğe karşı hayatın her alanında, ideolojimizle, ilkelerimizle, ahlakımızla tavır geliştirelim. Bu dejenere devrimcilik anlayışıyla gençliğimize, halka kötü örnek olmalarını engelleyelim.

uğrunda ölmeye değmez” anlayışıdır. Bu nedenledir ki, ölüm oruçlarında devrimciler gün gün, saat saat ölüme koşarken, bunlar ölünebileceğine inanmamışlardır.

Örgütsüzleşmişler; **ama hala** örgüt ve örgüt üyeliği konusunda ahkam kesmeye devam ediyorlar. Devrimciliğin fedakarlığı, bedel ödemesi onlar için anlamsızlaşmıştır; **ama hala** ölülerimiz üzerine ahkam kesiyorlar. Bir gazeteci, veya daha genel bir deyişle sıradan, ortalama bir aydın olabilirsiniz... **haddinizi de** ona göre bilirsiniz... Keşke ikisi yanyana olsa, yani hem bir aydın, hem örgütlü insan olsanız, hem gazeteci, yazar, hem örgütlü olsanız... Ama o zaman pratikte her ikisinin de hakkını vereceksiniz. Örgütlü olmanın gereğini yerine getireceksiniz.

Arada bir “**doğruları**” yakaladıkları da olur. Ama yine de bu onların “ahkamcı” olma özelliklerini ortadan kaldırmaz. Çünkü onlarda laf var, iş yoktur. Diyelim ki, devrimciler bilmiyor, yapamıyor... Buyrun yapın. En azından yapmaya soyunun. Yapmaya çalışanlara fiilen destek olun. Engelleyen mi var? Yok! Yapmaya soyunsalar, halkın ve hayatın, Türkiye’nin gerçeklerini görecekler belki. Ama yapmaya soyunmak, örgütlü olmayı, örgüt olmayı gerektirir. Tabii o zaman, akşamları bir tek atmak, çocuğunu okuldan almak, kendine zaman ayırmak imkansız hale gelebilir... Pek çok aydına çeşitli vesilelerle bu çağrıyı yapmışızdır. Niye ayrı durursunuz, niye “örgütsüz” olmakta ısrar edersiniz, buyrun, niye elinizi taşın altına koymazsınız demişizdir. Ama bu sorular cevapsız kalır. Mevcut örgütlülüklere katılmaz, hiçbirini beğenmezler, kendileri de bu işe soyunmazlar... Bir kısmı da yine başta belirttiğimiz gibi, güya “örgütlü”, “partili”dirler. Legal parti çevrelerinde teorisyen, önder sıfatlarıyla mevzilenmişlerdir. Onlar da devrimci hareketi eylemden,

illegaliteye pek çok konuda eleştirir ama, o işe girişmezler. Girişemezler.

Aydın olmanın da, örgütlü olmanın da gerekleri bellidir.

Bu gerekleri yerine getirmiyorsanız, **haddinizi** bileceksiniz.

Kesinlikle söyleyebiliriz ki, Türkiye solunun, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önünü tıkayan **engellerden biri bunlardır**.

Sahte önderleri tecrit edelim. Sahte teorisyenleri teorileriyle başbaşa bırakalım. Örgütsüzlüğe, bireyciliğe karşı hayatın her alanında, ideolojimizle, ilkelerimizle, ahlakımızla tavır geliştirelim. Bu dejenere devrimcilik anlayışıyla gençliğimize, halka kötü örnek olmalarını engelleyelim. Bu devrimciliğin devrimcilikle alakası olmadığını tartışmak, göstermek durumundayız.

Bunlarla uğraşmak asıl işimiz olamaz elbette ama, karşımıza çıktıkları ölçüde, devrime ideolojik ve pratik anlamda zarar verdikleri kadar, bu hastalığın tedavisi için, bu tıkaçları söküp atmak için “akıl vericiler”le uğraşmaya devam etmeliyiz.

Bunlar, asıl olarak karşı-devrimin terörünün solda yarattığı **safralardır**. Gelişen devrim, bu safraları söküp atacaktır.

“Devrimin çıkarları” onlar için tümüyle soyut bir kavramdır... Devrim bir yana, demokrasi mücadelesinde bile bir kararlılıkları yoktur. Çünkü demokrasi mücadelesi de, bizim gibi ülkelerde fedakarlıktır, bedel ödemektir, risk almaktır, düzen içinde sahip olduğu herşeyi kaybetme ihtimalidir...

Kullanılıp atılırsınız...

Devletiniz tarafından “kurban” ediliyorsunuz...

Veya halkın adaleti önünde hesap verirsiniz...

HALK DÜŞMANLARI! HALKA SIĞINMAKTAN BAŞKA ÇARENİZ YOK!

Devlet makyaj yaparken, kontra şefleri ne olacak?

Pek çok kontra şefinin bugünlerdeki en büyük kaygısı budur.

Oligarşinin imha politikasının uygulayıcılarından biri olan ve zamanında bu görevindeki “başarı”sından dolayı milletvekilliğiyle ödüllendirilen **Necdet Menzir**’in, korumalarının azaltılması üzerine, “**ağlamaklı bir sesle**” Hürriyet’ten Ertuğrul Özkök’ü araması, bu kaygının dışa yansıyan örneklerinden biridir.

Benzer yakınmalar ve kaygılar, son dönemlerde çeşitli vesilelerle pek çok kontra şefinin ağzından duyuldu. Bu korku, yalnız kontra şeflerini de değil, yıllardır devlet tarafından kullanılan, “**devlet adına**” infaz, katliam, işkence yapan katillerin pek çoğunu sarmış durumdadır. Devletin imaj operasyonu yeni hamleleri gerektirdikçe de, bu korku daha da büyüyüp yaygınlaşacaktır.

Devletin kullandığı tüm gruplar, kesimler ve kişiler, Susurluk’tan bu yana kendilerine bir yön çizemez durumdadırlar. Susurluk’tan sonra deşifre olup kızağa çekilen, haklarında dava açılan işkenceciler, katiller, uyuşturucu tacirleri, “ortalığın kısa sürede yatışacağı” ve tekrar “görev başı” yapacakları düşüncesindeydiler. Hiç biri gerçek anlamda yargılanıp cezalandırılmadı, ama bekledikleri gibi kısa sürede “görev başı” da yapamadılar. Çünkü oligarşinin Susurluk’u unutturma, üstünü örtme operasyonları başarısız kaldı. Şu anda pek çoğu “**ortada bırakılmış gayri meşru çocuklar**” gibidirler. Hizbullah operasyonu, bu kesimlerdeki şaşkınlığı daha da büyüttü.

Daha da önemlisi, o günden bu yana, bu kesimlerin, doğrudan devlet hiyerarşisi içinde

yapılan işler dışında kalan işleri için, gösterilen icazetin sınırları daraltılmıştır. Hizbullah’cılarının “**kendileri için**” örgütlenip silahlanmaya çalışmaları da, Ayhan Çarkın’ların “**kendileri için**” ihale mafyacılığı yapmaları da, bu nedenle devletin “operasyonlarına” maruz kalmalarına yolaçmaktadır.

Oligarşinin düne kadar izlediği politika belliydi. İşkence, katliam, infaz, ihbar karşılığında her türlü kirli işi yapmak serbestti. Bu politikanın özü değişmeyecektir, ama artık işlerin sürdürülüş biçimi daha dar ve daha gizli olmak zorundadır. **Kutlu Savaş**’ın **Susurluk Raporu**’nda öngörüldüğü gibi, devlet adına işlenen cinayetlerde karar yetkisi itirafçılara kadar düşürülmeyecek, rant paylaşımı, daha usturuplu yürütülecektir. “İmaj operasyonu”nun hedeflerinden biri budur zaten.

Adem Albayrak, amirlerinin emriyle Gazi’de halkın üzerine kurşun sıkan onlarca katilden biriydi. Kurban oldu. **Yaşar Öz**, kontrgerillanın operasyonlarının finanse edilmesi için devletin bilgisi ve denetiminde uyuşturucu ticareti yapıyordu. Emirleri doğrudan Ağar’dan alıyordu. Kurbanlardan biri oldu. Bu “**son**”, devletin yıllarca kullandığı tüm işkenceciler, katiller için ihtimal dahilindedir.

Dört devrimciyi kaybedip katledenler, veya yüzlerce kaybetme operasyonunu gerçekleştirenler, ve benzer kontra eylemlerin failleri için şimdilik bir sorun yoktur. Ancak, yine de hiç bir katil, hiç bir işkenceci kendini “rahat” hissedemez, çünkü arada “**kurban**” olma, “**günah keçisi**” olma ihtimali her zaman vardır ve her zaman Hiram Abas’larla, Aydın Barış’larla aynı sonu paylaşma ihtimali vardır.

“DEVLET İÇİN” KURŞUN SIKTILAR, DEVLET TARAFINDAN IDAM EDİLDİLER!

Kullanma, oligarşinin onyıllardır başvurdu-ğu bir politikadır.

Sivil faşistlerin cunta yıllarındaki konumu bu açıdan çok çarpıcıdır.

Faşist hareketin durumu, kitlesel bir kullanıma örneğidir. Binlerce genç, şovenist duygularla doldurulmuş, tepede olup bitenlerden habersiz, halka, devrimcilere kurşun sıkmaya yönlendirilmiştir. Cunta işbaşına geldiğinde MHP bu kez de “sağa da sola da karşıyız” demagojisi için kullanılmıştır. MHP hakkında dava açılmış, pek çok yöneticisi ve faşist saldırılara katılan militanları tutuklanmıştır. MHP davasının siyasi tarihimizdeki yeri “*fikrimiz iktidarda biz içerideyiz*” sözlerinde özetlenmiştir. MHP yöneticileri, kullanılan ve o dönem “**mağdur**” edilen bir parti durumunda olmalarına rağmen, mahkemelerde hiç bir gerçeği açıklamamış, faşist katliamların hangi politikalar ve hiyerarşi içinde gerçekleştirildiğini ortaya koymamışlardır. Çünkü cuntayla düzeni ve devleti savunmakta hemfikirdirler. Zaten dedikleri gibi, “fikirleri iktidarda”dır, bu iktidara karşı mücadele edecek, direnecek değillerdi.

Ancak, tabandaki faşist militanlar büyük hayal kırıklığına uğramışlardır. Kimileri faşist hareketten kopmuş, kimileri devlete duydukları tepkiyle, daha anti-devlet bir görünüm sunan islamcı hareketlere yönelmişlerdir. Faşist hareket bütün olarak cuntanın sağa da sola da karşı olma oyunundaki rolünü kabul ederken, “kullanılma”nın böyle bir faturası olacağını gören faşist hareketin yönetim kademelerinden bazıları farklı yönelimlere girmiş, örneğin Taha Akyol, Yaşar Okuyan gibileri, “uç”ta yer almaktan vazgeçip, daha “ılımlı” partilere yönelmişlerdir.

Çok açık olarak görüldü ki, kullanılanlar, devlet için ne kadar “**büyük hizmetler**” yapmış olurlarsa olsunlar, düzenin bekası gerektirdiğinde, efendileri onları kurban etmekte tereddüt etmez. Bu dönemde binlerce faşist militan hapishanelerde yatıp, devrimciler kadar olmasa da baskılardan paylarını alırken, onlarca da idam edildi. Devlet için kurşun sıktilar, devlet tarafından idam sehpasına gönderildiler.

KULLANILANLAR, İŞLERİ BİTİNCE BİR KAĞIT MENDİL GİBİ BURUŞTURULUP ÇÖPE ATILIRLAR!

Oligarşi açısından, 12 Eylül sonrasına benzer bir durum, Susurluk sonrası gündeme gelmiştir.

Ortaya o kadar çok bilgi, belge çıktı, halk düşmanı örgütlenmeler ve kirli ilişkiler o kadar aleni hale geldi ki, başta Ağar’ın istifa ettirilmesi olmak üzere, Susurlukçu’ların bir kısmını “görevden almak”, sonuçta bir şey çıkmayacak da olsa davalar açmak kaçınılmaz hale geldi.

Devrimcileri infaz ettikten sonra, havaya kurşun sıkarak şov yapan “kahraman polis”ler, kelepçeyle, hapishaneyle tanıştılar.

Oligarşi baskı ve terörü sürdürecekti. Bu nedenle, açığa çıkan tüm **kirli ve kanlı** işlerine rağmen, fazla kurban vermedi. **Pervasızlık** politikasını sürdürerek, katilleri yargılamayarak, yargıladığında beraat ettirerek, halka yönelik gözdağını sürdürdü. Bir kaç dışında, katiller ve uyuşturucu tacirleri ve soyguncular, bu ülkede hala ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar.

Ama hiç belli olmaz. Devlet “*AB’ye uygun bir görüntü sağlama*” sürecinde bazılarını kurban edebilir. Oligarşi bu politikalarından vazgeçecek değildir, ama kadrolarını değiştirecektir. Deşifre olanlar kızığa alınacak, bir kısmı kurban verilecektir. Kontracıların bir korkusu işte bundan.

Ve hiç belli olmaz, hepsi bir gün namlularımızla karşılaşabilirler. Kontracıların hiç bir zaman onları rahat bırakmayan korkularının asıl kaynağı ise budur. Korumaları azaltılınca zırlı zırlı ağlamaya başlamaları bundandır.

Yüzlerce savaşımcıyı katletmiş olsalar da, her seferinde “*bitirdik, köklerini kazıdık, beyinlerini dağıttık*” diye açıklamalar yapsalar da, gerçeği en iyi bilen yine kendileridir. Bildikleri için de **KORKMAYA DEVAM EDİYORLAR.**

İŞKENCECİLER, İFAZCILAR, KONTRA ŞEFLERİ, KATLIAMLARIN KARARLARINI ALANLARI! HİÇ BİRİNİZİN PEŞİNİ BIRAKMAYACAGIZ!

Bu ülkede başbakanlık yapmış **Nihat Erim**’i,

Hiç bir katil, hiç bir işkenceci kendini “rahat” hissedemez, çünkü ya düzenin “kurbanı”, “günah keçisi” olma ihtimali ya da Hiram Abas’larla, Aydın Barış’larla aynı sonu paylaşma ihtimali, her zaman vardır.

faşist şef **Gün Sazak**’ı, İstanbul Emniyet Müdürü **Mahmut Dikler**’i, Adalet Bakanı **Mehmet Topaç**’ı, işkenceci katil **Aydın Barış**’ı, Bursa Cumhuriyet Başsavcısı **Nural Uçurum**’u, DGM Başsavcısı **Yaşar Günaydın**’ı, Kürdistan’daki zulmün generalleri **Temel Cingöz**’ü, **Hulusi Sayın**’ı, Olağanüstü Hal Bölgesi Asayiş Kolordu Komutanı **İsmail Selen**’i, Özel hareketçi **Sabri Ceylan**’ı, Oramiral **Kemal Kayacan**’ı, Sıkıyönetim adli müşaviri **Albay Durmuş Akşen**’i, 12 Mart’ın ünlü Kontrgerilla şefi **Memduh Ünlütürk**’ü, MİT’çi **Recep Silo**’yu, kontrgerillanın kulak kesen katillerinden **Murat Aldemir**’i, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı **Şakir Koç**’u, ihbarcı **Veli Polat**’ı, **Hasan Levent**’i, **Ali Tokmak**’ı, katil polis **Kazım Çakmakçı**’yı, polis **Cemal Şenel**’i, komiser **Zeki Kaya**’yı, işkenceci astsubay **Musa Duman**’ı, **Halil Çetin**’i, ünlü MİT’ci **Hiram Abas**’ı, ülkelerine tabutla dönen **Amerikan ajanlarını**, siyasi şube polisi **İsmail Kılıç**’ı, **Edip Salman**’ı, kendini bu ülkenin “sahibi” sanan tekelci burjuvalardan **Özdemir Sabancı**’yı, Başkomiser **Atıf Ödül**’ü, faşist generallerden kontrgerilla şefi **Adnan Ersöz**’ü, bir yoldaşımızı katlettikten yıllar sonra namlularımız önünde hesap veren **İbrahim Çağlar**’ı, kontrgerillacı **Turan Ünal**’ı **UNUTMAYIN!**

Bu listeye ekleyebileceğimiz daha yüzlerce isim var.

Bakın, içlerinde bu ülkede başbakanlık, bakanlık yapmış isimler var. Yanlarına ömürleri boyunca tahsis edilmiş korumalarla dolaşan generaller var. Hukukçu cüppesini kendileri için bir koruma zırhı sananlar var... Toplumun içine hiç çıkmayıp kendini saklayanlar var... Gökdelenlerinde kimsenin kendilerine ulaşamayacağını sananlar var... Var da var.

Gerçekten de bazıları hiç ulaşılamaz gibiydi, değil mi?

Yaptıkları yanlarına kar kalmış gibiydi, değil mi? Korumalarının arasında ne kadar “güvende” gibiydiler, değil mi?

AMA HİÇBİRİ HALKIN ADALETİNDEN KURTULAMADI.

UNUTMAYIN; BİZİM ULAŞAMAYACAĞIMIZ HIÇ BİR HEDEF YOKTUR!

Halk düşmanlarının izini bazen doğrudan kendi çalışmalarımızla bulduk, bazen halkımız getirdi onlara ilişkin istihbaratları... Cezalandırmaya karar verdiklerimizi, ne yapıp edip cezalandırdık. Ne korumalarınız, ne operasyonlarınız buna engel olamadı.

Tekrar bakın yukarıdaki listeye. Kimler var aralarında.

Bu devletin sizi hep koruyacağını düşünmeyin sakın.

Ve sakın, devletinizi sizi korusa da, o durumda size bir şey olmayacağını düşünmeyin. Tekrar söylüyoruz, yukarıdaki listeye bakın, sözlerimizin anlamını daha iyi anlarsınız.

Bombalarımızın, namlularımızın ulaştığı yerlere bakın. Ölüm mangalarının, kontrgerillanın merkezi üsleri olan **Gayrettepe**’ye, **Vatan Emniyet Müdürlüğü**’ne, **Ankara, İstanbul Valilikleri**’ne, **Harbiye Orduevi**’ne, en merkezi karakollar, emniyet müdürlükleri içinde olmak üzere onlarca polis merkezine, jandarma karakoluna kadar uzanabildiğimizi unutmayın.

Hatırlayın mesela, **Kenan Evren**’ler, **İbrahim Şahin**’ler... kılıpayı kurtuldular, yukarıdaki listede yeralanlarla aynı sonu paylaşmaktan. Ama bu “nihai” olarak kurtuldukları anlamına gelmiyor...

UNUTMAYIN; SİZİN OLİGARŞİNİN GÖZÜNDE HIÇ BİR DEĞERİNİZ YOKTUR!

Mesela şu isimleri hatırlıyor musunuz? **Şerif Kurt, Kadir Erdoğan, Bülent Üstün, Mücahit Ünlü, İsmail Selçuk, Selami Epik, Eşref Edip Salman, Yedigöller Akanlaç, Tevfik Cigerci, Ercan Göktepe, Ömer Akbulut, Adem Başer, Cevat Yılmaz, Necdet Bay, Mehmet Damar, Celal Sönmez, Alaaddin Çaycı...**

Büyük ihtimal hatırlamıyorsunuz. Kimse hatırlamıyordur. Unutulmuşlardır.

Bunların kimi karakollarda, siyasi şubelerde, kimi Çevik Kuvvet'te görevliydi, kimi özel timlerde... Bunlar, sadece 1992'nin 17 Nisan-6 Mayıs arasındaki üç haftada cezalandırdığımız işkencecilerin bir kısmının adlarıdır.

Kim hatırlıyor şimdi onları?

Kim onların geride bıraktıklarının yardımına koştu, bir araştırın bakalım, aileleri ne halededir?

Hatırlayın, bir gün, televizyon ekranlarından bir kadın şöyle feryat ediyordu:

“Bizim yardıma ihtiyacımız var. Bizi böyle bir kenara atıp bırakmasınlar... Bizi böyle kaderimizle başbaşa bırakmasınlar...”

Bu kadın, katliamcı bir başbakanın, Amerikan vatandaşı olan bir başbakanın, Tansu Çiller'in yalısında bekçi köpekliği yaparken, savaşçılarımız tarafından yalıya yönelik düzenlenen eylemde ölen polis memuru Şükrü Güner'in eşi idi.

Üç kuruş para için, rütbe, ödül almak için işkence yaptığınız devletin, size bakış açısı budur. Bunu yüzlerce örnekte yaşadınız. Çünkü bu düzenin sahiplerinin gözünde, halka, devrimcilere karşı kullanılan bir maşadan başka bir şey değilsiniz. Copu kendileri indirmiyor işçinin, memurun sırtına. Hatta kimileri tam bir ikiyüzlülükle, kamuoyu karşısında sizi eleştiriyor bile, öyle görünüyorlar. O copu tutmuyor, size tutturuyor. Bütün mesele bu.

İndirdiğiniz coptan sizin ne çıkarınız var?

En iyi ihtimalle, lüks sofralarından arta kalan **kemikleri yalamanıza** izin verirler. O kadar. Ama sizin indirdiğiniz coplar, sıktığınız kurşunlar sayesinde, bu sömürü, soygun, talan düzenini, sefahat içindeki yaşamlarını sürdürüyorlar.

Siz işkence yaptıkça, siz katlettikçe, onmilyonlarca halkın yoksulluğu, sefaleti daha da derinleşiyor.

Onların **bekçi köpeğisiniz**. Evet, köpek...

Maşasınız maşa. İşiniz bitince düzen yenilerini bulur.

Pis işleri yapılırken, elleri kirlenmesin diye, kullandıkları kağıt mendiller gibisiniz.

Koruduğunuz düzen, soyguncuların, hırsızların düzenidir.

Soygundan, hırsızlıktan belki şefleriniz de biraz nasipleniyor. Ama siz üç kuruşa talim etmeyi

sürdürüyorsunuz, mandal eylemi yapıyorsunuz maaşınıza üç kuruş zam yapınlar diye.

Size yıllar önce tarihi bir çağrı yaptık. İşkence yaparak, infaz ederek ekmek parası kazanılmaz, işkencecilik yapmayın, halka düşmanlık yapmayın, başka iş bulamıyorsanız **“simit satın”** dedik.

Çağrımızı dikkate almayanlar, halka karşı suç işlemeye, vicdanlarını kirletmeye, suç dosyalarını kalınlaştırmaya devam ediyor ve sonuçta yukarıdaki listeye ya adlarını yazdırıyor, ya da o listede yer almaya **ADAY** haline geliyor...

KONUŞUN! HALKA GERÇEKLERİ AÇIKLAYIN, SUÇLARINIZI İTİRAF EDİN!

Ölüm mangalarında, kaybetme operasyonlarında, işkence tezgahlarında “görev” alan kimi kontracılar, tutuklanma gibi ihtimaller ortaya çıktığında veya tutuklanmışlar ve ağır cezalar alma ihtimaliyle karşı karşıya iseler, devleti **“konuşmakla”** tehdit ediyorlar.

Konuşun!

Kimden emir almışsanız, ortaya koyun.

Katliamların, işkencelerin “münferit” olmadığını herkes görsün. Bu sizin için de tek kurtuluş şansıdır.

Konuşun!

Bildiklerinizi, halka karşı işlenen suçları itiraf etmek, kirli vicdanlarınızı temizlemez belki ama, belki hayatınızda ilk kez, bu ülke için gerçekten yararlı bir iş yapmış olursunuz.

Konuşun!

Ağar'ların, Menzir'lerin, Veli Küçük'lerin ve “daha yukarılarının” bu ülke için oynadıkları uğursuz ve vahşi rolü açığa çıkartın.

Çağrımız tabii Ağar'lar için de geçerlidir. Konuşun. Bütün kararlar nerede alındıysa, o adresleri bu ülke halkına açıklayın. Kendinizi sakın güvende sanmayın. Korumalarınızla ilgili son gelişmeden ders alın.

Konuşmazsanız ve halka karşı suç işlemeye devam ederseniz;

evet, bu durumda söyleyebileceğimiz tek şey var:

Hesap soran namlularımızın hedefi olmak-tan kurtulamayacaksınız.

ER YA DA GEÇ!

BİTTİ

bitti
bitti
her şey bitti onlar için
anaları yoktur onların
kardeşleri yoktur
yavruları yoktur onların
aşkları özlemleri bekledikleri yoktur
kime diyecekler güzelim diye
kime diyecekler yiğidim diye
kime diyecekler gözümün nuru
ciğerimin köşesi
ömrumün varı diye
sarmak için değil artık bu kollar
bu dudaklar uzanamaz artık hiçbir alına
korkuyu kambur gibi taşıyacaklar
sevgisiz bedenlerinde
korkarak içecekler bir bardak suyu
ölüme gider gibi varacaklar uykuya
taş taş dökülüp giden duvar
damla damla biten su
hiçbir şey kurtaramaz artık onları
onlar için her şey bitti
sabah yoktur onlar için
yağmur sonu yaz öğleleri
bozulmuş bağların hüznü
ve balıklı gülüşü kapalı denizlerin

ormanların soluyuşu
haykırışı inanmanın
kolkolalığın gücü
umudu kurtuluşun
yok
yok
her şey bitti onlar için
onlar için her şey bitti
su değil içtikleri artık onların
yedikleri ekmek değil
el değil sıktıkları
onlar için her şey bitti
bu törenler bu cayırtı
bu ipekler bu altınlar bu yaldız
bu koşum saltanatı
yalan yalan hepsi yalan
korkudur bayrakları
korkudur urubular gibi dönen
tepelerinde
onlar için herşey bitti
her şey bitti onlar için
değil mi ki kırdılar bu fidanları
değil mi ki ağlattılar bu anaları
onlar için bitti her şey
ne bir tutunacak dal
ne bir dayanacak duvar
bir kara haberin ölü yankısıdır
onlar gözlerimizde...

**ONLAR
İÇİN
HER ŞEY
BİTTİ!**

**Uyarıyoruz!
Dökülen yalnız bizim
kanımız olmayacak!**

**Hücreleri, oligarşinin
beyninde patlayan
bombaya dönüştüreceğiz!**